

ADELMA VON VAY

RESEMINNEN FRÅN ANDEVERLIDEN

I SAMMANDRAG ÖFVERSATTA
AF
EMANUEL

STOCKHOLM
SVANBÄCK & KOMP. FÖRLAG

(Org. SVANBÄCKS BOKTRYCKERI, 1896 Pris 1 kr. 50 öre.)
(bilder var inte i ursprungliga boken - men innsatt i denne e-boken)

INNEHÅLL		
Öfversättarens förord		Sid 3
Kap.		Sid
<u>1</u>	Katharinas uppvaknande efter döden	4
<u>2</u>	De sinnliga lustarnes sfer. En drinkare. Grefvinnan A. En roué	6
<u>3</u>	Mordlystnadens sfer. Francesconi — afrättad. En botgöring för sju mord.	8
<u>4</u>	Sjelfmördarnes sfer. Furstinnan Sascha. En österrikisk officer. Tvenne dualandar. Skådespelerskan Ida C. Maria, som söker Arthur. Skraddaren Trenk. Dödsenglarne.	12
<u>5</u>	Falskhetens sfer. En inbrottstjuf. En svår förbrytare, sedan missionär i Kina. En fallen qvinna, sedan nunna och missionär. Begångna fel måste genom hårda öden i en följande inkarnation godtgöras.	22
<u>6</u>	Anarkisternas sfer. Fridsandarne förhånas. De motsträfviga och obofärdiga gå genom en död i andeverlden till en tvungen inkarnation, vanligen förbunden med idiotism eller vanskaplighet.	26
<u>7</u>	Egoisternas sfer. En som i hundra år suttit och räknat sitt guld. En girig qvinna omvänd genom lidande. — Isgubben.	28
<u>8</u>	Vildarnes sfer. Missionären Lini. Straffets natur och betydelse.	33
<u>9</u>	Den religiösa intoleransens sfer. En högkyrklig ande varnar mot spiritismen. En maltheserriddare omhändertagen af sina tjenare Johan och Babette.	35
<u>10</u>	En sfer för trångbröstadt vetande. Insectus. Metafvsikus och Theresina. En mot- ståndare till spiritismen i förlägenhet. Filosofen Thalmus och hans dualande Ethel.	39
<u>11</u>	Flärdens och vinningslystnadens sfer. Bankiren M.	46
<u>12</u>	Högraodets fer. Högmodiga tankar äro korthus. En vanskaplig idiots föregående inkarnationer.	48
<u>13</u>	Äktenskapsbrytares och menedares sfer Olyckshändelser, då menniskor dö massvis. Fru Laura. Louis och hexan.	50
<u>14</u>	En rekreatjonsort för dem, som lidit af vansinne En som dog på dårhuset. Henrik och Agatha.	54
<u>15</u>	En beredelseort för jordelifvet. Om återfödelsens lag. Carl, som vid sin egen bår grät öfver ett förspildt lif. Nina med puckeln. Huru man "genom att lyda hjertats röst kan gälda gamla skulder. Edvard, en tacksam återblick på jordelifvet. Sportsmannen Frans. Marcellus inviges till sitt nya jordelif.	58

16	Läkekonstens och barmhertighetens sfer. Hahnemanns tankar om skendöd. Emil, död af slag. Arnulf Maria von Tattenbach. En engel strör blommor öfver jorden.	64
17	En sfer för andliga studier. Ernst och hans syster Henriette. En grekisk filosof förklarar den grekiska mythologien.	71
18	En sfer för vetenskapliga studier. En interview med Franz Baader. Ladislaus' yttrande om de fluida, som omgifva människorna.	75
19	Odljusets sfer ..! Baaders och Mesmers yttrande om odljuset.	80
20	Lyckliga andars sfer. Ilubertus' helsning till jordens spiritister. Jonas' helsning till mediet. Katharinas afsked till läsaren.	82

Öfversättarens förord

Den bok, som härmed öfverlemnas till allmänheten, utgör ett i svensk drägt klädt urval af de skildringar rörande andeverlden, som det bekanta mediet **baronessan Adelma von Vay** utgifvit under titeln: »**Die Sphären zwischen der Erde und Sonne**».

En nära anförvant till mediet — hennes namn är Katharina — har någon tid efter sin öfverflyttning från sinneverlden under ledning af sin tidigare hädangångna syster Betty fått göra en resa genom olika trakter af andeverlden, och det är sina minnen från denna resa hon genom sin niéce Adelma här upptecknat.

Rörande Katharina meddelas endast, att hon under sitt jordeliv var en förnäm dam, rik på dygd och förstånd — en sällsynt ädel personlighet. Många ansågo henne högdragen, men ännu flera vördade och älskade henne för den barmhertighet hon utöfvade, för hennes goda hjerta och hennes kärlek till sanningen. Hon hade i sin ungdom haft att utkämpa en hård strid mellan sitt förstånd och den religiösa öfvertygelse, i hvilken hon blifvit uppfostrad. Hon ville icke tro något annat, än hvad hon kunde begripa. Då gjorde hon bekantskap med den spiritistiska verldsåskådningen och genom denna kom hon åter till tro. Hon dog med den glada vissheten, att hon gick till ett odödligt lif.

Att hon efter sin bortgång skulle vara angelägen att efter sina krafter få tjena den sak, hvaraf hon sjelf rönt så mycken välsignelse, kan man väl förstå. Hon har säkerligen heller icke kunnat gagna den bättre än genom de studier hon gjort och de medelanden derom, som hon tid efter annan genom Adelma skickat till jorden. Då hon eller någon hennes medhjelpare dervid inlätit sig på astrologiska funderingar äfvensom på det säkerligen mycket vanskliga försöket att systematiskt indela andeverlden i ett bestämdt antal »ringar» och dessa åter i ett lika bestämdt antal »sferer», torde detta få anses såsom ett sidoinflytande från någon dogmatiker, som velat passa på att få sina spekulativa teorier bekantgjorda. Som de emellertid äro af föga intresse och för kännedomen om lifvet i andeverlden fullkomligt oväsentliga, hafva de i öfversättningen utelemnats.

Som man väl kan förstå, gå Katharinas skildringar i allmänhet icke ut på att gifva en konkret bild af andeverlden såsom naturföreteelse. På flera ställen i sin berättelse framhåller hon vanskligheten af en sådan skildring. Det förefinnes nog, säger hon, mycken likhet mellan dessa båda verldar, den

andliga och den materiella, och framför allt måste vi komma ihåg, *att den förra gent emot sina bebyggare är lika så verklig som någonsin den senare är det för oss*; men det oaktadt är denna andeverld så oåtkomlig för vår jordiska uppfattning, att hvarje försök att gifva en fullt trogen bild deraf måste stranda mot svårigheten att på jordiskt tungomål finna uttryck, som svara mot de nya förhållanden, som för andeverlden äro karakteristiska. Och denna svårighet stegras i samma mån man närmar sig de ljusare världarna, de himmelska boningarna. Då vår jord är en af den materiella skapelsens lägre världar, så har den också mera gemensamt med de lägre än med de högre sfererna i andarnas rike. Detta torde vara anledningen, hvarför resenären kunnat lemna några antydningar om naturen i de förra men icke vågat försöket rörande de senare.

Hvad som emellertid för oss är af vida större intresse, det är att erfara, huru det inre lifvet gestaltar sig för andar på olika stadier af utveckling, och derom gifva dessa reseminnen en god föreställning, då de vanligen in extenso återgifva, hvad de andar haft att förtälja, med hvilka Katharina kommit i beröring. Det är deras erfarenheter i andeverlden och särskildt det följdriktiga sammanhanget mellan dessa och deras senast tillryggalagda jordelif, som det är af så stort intresse att lära känna. Ja, invänder någon, måhända kan ett sådant studium vara mycket intressant, men kan det vara oss till något verkligt gagn?

Förvisso ja! af ett synnerligen stort gagn, emedan vi af andras erfarenheter kunna sluta oss till, huru vårt eget öde i ett lif efter detta kan komma att gestalta sig, och emedan vi genom att se följderna af andras felsteg böra varnas att icke falla för samma frestelser.

Men äfven i ett annat afseende, som jag skall tillåta mig att något närmare beröra, kan ifrågasvarande studium vara af den största betydelse.

Vi hafva i allmänhet icke svårt att tillegna oss den föreställningen, att Gud är kärleken, att han vill vårt väl och icke önskar något högre än att vi alla måtte blifva hans barn. Om vi öfver hufvud taget tro på en Gud, så tänka vi oss honom gerna, och fullkomligt riktigt, under den bild Kristus så ofta begagnade, bilden af en kärleksfull fader. Vi hafva nog äfven fått lära oss, att Gud är allsmäktig, men är vår tillit till hans förmåga att hjälpa oss i sjelfva verket lika stark som till hans goda vilja att göra det? Jag har anledning befara, att så icke är förhållandet. Vi veta ju, att vi ega en fri vilja, vi känna, att vi hafva en viss makt att ingripa icke allenast i vårt eget öde utan äfven i andras. Huru skola vi då kunna tro, att Gud förmår så leda våra öden, att vi i jordelifvet möta precis det mått af såväl pröfningar som lycka, vi genom våra handlingar i föregående existenser åsamkat oss? Måste vi icke befara, att vi sjelfva på ett olycksbringande sätt ingripa i våra öden och leda dem in på banor, ur hvilka försynen skall hafva svårt att bringa dem till rätta igen?

Och ännu en stötesten: det har blifvit sagdt — och deruti ligger ju mycken tröst — att hvad vi under ett jordelif felat mot vår nästa, det skola vi också godtgöra, om icke i samma så i ett följande jordelif. Men huru är det möjligt, att vi i denna världens brokiga vimmel, der vi synas vara så slumpvis kastade om hvarandra, skola kunna sammanföras icke allenast med dem, till hvilka vi stå i skuld, utan äfven med dem, som stå i skuld till oss, och att vi komma just i ett sådant förhållande till hvarandra, att en sådan godtgörelse blir oss möjlig? *Hvilket oändligt inveckladt maskineri måste det icke vara för att få allt detta att gå ihop, i all synnerhet då de enda för oss synliga krafterna i denna mekanism äro dessa myriader människors fria viljor.* Det är i sanning icke underligt, om vi, kortsynta stoftets barn, i vårt stilla sinne draga i tvifvelsmål, huruvida det kan vara rimligt och möjligt att en kärleksrik försyn verkligen mäktar att så i detalj länka hvarenda individs öden, att han ledes på den — i förhållande till det motstånd han sjelf

utöfvar — kortaste väg, som leder till salighet. Det är icke att undra på, om det stora flertalet af menniskor skulle förmena, att Guds arm är för kort för en så orimlig uppgift, och att vi i sjelfva verket äro öfverlemnade åt oss sjelfva att sköta oss bäst vi kunna. Men hvart tar det då vägen med vår tro och vår förtröstan? De äro som flarn på gungande våg utan fäste, utan mål.

Nåväl, hvad kan nu bättre vara egnadt att befästa vår tro på Guds allmakt än vittnesbörden från dem, som efter slutadt jordelif kastat en blick tillbaka på tidigare utvecklingsskeden, förgångna jordelif. Då man erfar huruledes hvar och en i andeverlden ofelbart möter just de lidanden eller fröjder, som utgöra de nödvändiga konsekvenserna af hans förgångna jordelif, och da man finner, att just det mått af pröfningar, anden för sin vidare utveckling insett sig behöfva och därför vid återfödelsen utbedt sig, i ett följande jordelif också verkligen kommer honom till del — hvarken mera eller mindre; då börjar man förstå, att det är system i den andliga verldsbyggnaden såväl som i den fysiska, då känner man sig ega fast mark under fötterna.

Det djupgående problemet huru det är möjligt, att försynens ledning kan stå tillsammans med vår fria vilja, är. dermed icke löst och lärer nog icke på vår låga ståndpunkt kunna lösas, men man får en på fakta grundad förvisning derom, att så är, att Guds makt icke i allra; ringaste mån inskränkes af vår vilja. Man är icke längre en ödets lekboll, man känner sig vara en af den gudomliga Kärleken och Allmakten ömt omhändertagen individ, man lär sig att äfven i livvets tunga stunder med glad tillförsigt utropa: Herre ske din vilja!

Kunna efterföljande blad bidra till att i någons sinne stärka tron på Gud Allsmäktig, så hafva de infriat de förhoppningar, jag fäst vid deras öfverflyttande till vårt språk.

Emanuel (Oscar Busch).

FÖRSTA KAPITLET.

Katharinas uppvaknande efter döden.

Till en början vill jag berätta, huru det gick mig sjelf vid uppvaknandet till det nya lifvet..

Jag dog i medvetande af min odödlighet. Jag visste, att det fans ett »Efteråt». Jag var öfvertygad om, att mina andevänner skulle möta mig, och därför gick jag utan bäfvan mitt nya lif till mötes. Gerna lemnade jag jorden, der jag hade framlevvat 73 långa år. Jag visste, att mina kära barn delade min tro, och att vi en gång skulle återfinna hvarandra.

Min kropp var som ett gammalt utslitet urverk. Anden löste sig därför mycket lätt, såsom kärnan insitt skal. Jag drog en djup suck och kände mig på en gång fri. Min jordiska kroppshyddan låg der framför mig som ett gammalt aflagdt klädesplagg. Det var, när jag lemnade den, som om en ventil hade öppnats, och ångan släppts ut. Först kände jag mig bara som en andedrägt, men sedan blef min gestalt allt tätare. Jag tänkte för mig sjelf — ty jag förlorade icke besinningen — nu växer den andliga Lekamen, som

Paulus talar om, ut af den förgängliga. Snart fann jag mig sväfvande öfver min döda lekamen och såg mig omgifven af flera kära vänner, som gått före mig, deribland äfven min älskade son. Det var som ett ljushaf omkring mig. De svepte in mig, och vi sväfvade ut genom fönstret, ut det fria, der stjernehimmelen hvälfde sig öfver oss.

— Blir resan lång, frågade jag.

— Ja, moder, den leder långt bort från jorden, svarade min son.

Detta gjorde mig glad. Jag låg som på en molnbädd och kände mig så obeskrifligt väl till mods, buren af mina andevänners ömma omsorger. De uppstämde en vacker sång, som vyssjade mig till ro. Jag kände ett så obeskrifligt välbefinnande. Det var som förmådde jag nu först riktigt sträcka ut mig, hvilket jag icke hade kunnat i den trånga kroppen.

Plötsligt kände jag mig försatt i en helt annan och tunnare luft; vi gjorde halt. Min moder kom mig till mötes. Hon gaf mig några magnetiska strykningar, i det hon sade: »jag vill befria din andliga lekamen från jordens smuts. Dina fluider måste blifva renare, din ande klarare.» Efter hvarje strykning kände jag mig lättare och mera etherisk; det föll likasom gråa fjun ifrån mig. »Bed nu!» sade min moder, och jag instämde i andarnes sång. Sedan fortsattes vår färd, tills vi nådde vår bestämmelseort. Vi genomträngde alltjemt nya sferer, nya etherregioner. Vårt sällskap ökades; flera andar, som hade samma mål, slöto sig till oss. När vi kommo fram, mötte oss flera gamla vänner, och återseendets glädje var obeskriflig.

Mediet: Kan du säga ungefär huru hastigt färden gick?

Katharina: Det vet jag ej, men det föreföll mig att gå med hastigheten af en svalas flygt. Min resa från jorden till denna sfer varade måhända 3 jordedygn*.

*) Det är uppenbart, att Katharinas omdöme rörande de nya förhållanden, hvaruti hon inträdde, i ett eller annat hänseende svek henne, ty med hastigheten af en svalas flygt kommer man på 3 dygn icke synnerligt långt från jorden. Sannolikt är det just hastigheten hon haft svårast att bedöma. Öfversättarens anm.

Mediet: Sålunda vexplade du två gånger kropp, först vid din död på jorden och sedan vid ditt inträde i den andesfer, som skulle blifva din bostad?

Katharina: Ja, först bildade sig en tätare astralkropp, men sedan måste dess fluider, hvilka voro för täta för den atmosfer, hvaruti jag nu ingick, strykas bort, och min andliga lekamen blef sedan lik de andra andarnes.

Den verld, hvaruti jag nu befann mig, kunde med skäl förtjena namn af paradiset. Allt omkring mig andades frid och kärlek.

Jag var emellertid van vid ett arbetsamt lif och längtade nu, sedan jag återsatt mina kära, ånyo efter verksamhet. Min son och min moder togo afsked af mig och det blef mig sagdt, att nu förestod mig en pröfning. Jag skulle få skåda mitt lif och ransaka mitt samvete; först derefter skulle min verksamhet kunna begynna. En sådan pröfning måste hvarje ande genomgå kort efter sin död. Nu börjades mitt arbete: ett betraktande och begrundande af hela mitt förflutna jordelif. Jag återfann allt i fluidiska bilder likasom inprägladt i astralljuset; allt hvad jag förnummit, talat och upplefvat stod der i tydliga drag. **Det fans ingen hemlighet mera, allt kom fram i full belysning.** Huru djupt måste jag icke blygas öfver mången synd, mången orättfärdighet, och huru klart insåg jag icke också, att jag måste dömas hårdare än mången annan, som icke hade haft samma förmån af uppfostran och bildning som jag. Jag kände mig så liten och ömklig, och mitt lif föreföll mig så värdelöst. Jag hade ju haft evangeliet, så många andra goda böcker och andarnes undervisning, och dock hade jag icke kunnat bemästra mina fel. Det goda, som menniskorna sågo hos mig, var ju icke min förtjenst; det var Guds nåd.

Denna tid af pröfning och dom kan med skäl liknas vid en skärseld. I alla händelser gick jag ut derutur renad och stärkt, ty jag bad, jag anropade Gud om förlåtelse så länge, tills min herre Kristus sjelf visade sig för mig. Huru mildt och kärleksfullt talade han icke till mig! Att få mottaga en sådan kärlek är ju redan en himmel.

Han anbefalld mig i en ledande andes vård, och till min stora glädje igenkände jag i denna ande min innerligt älskade syster Betty.

— Nu, sade hon, har du ångtat. Du har i sjelfpröfningens ljus fått se dina fel. Nu kan du börja dina studier. Du skall få göra resor i några af andeverldens regioner. Sedan du sjelf samlat erfarenheter, kan du lära och leda andra. Jag vill föra dig genom de sfärer, som närmast tillhöra jorden, för att du må få ett begrepp om hvad som finnes mellan himmel och jord.

Välän! Är du redo, så anträda vi vår färd.

ANDRA KAPITLET.

De sinnliga lustarnes sfer.

En drinkare. Grefvinnan A. En roué.

Den sfer, vi först måste besöka, är beherrskad af otyglade djuriska drifter, särskildt otukt och sinnlighet, den är ett af de helveten, menniskoanden beredt sig. För att kunna intränga i den starkt förtätade, mycket osunda atmosfer, som här är rådande, måste Betty och jag först i motsvarande grad förtäta våra egna andliga kroppar eller perispri'er. De andar, som här dväljas, lida äfven fysiskt-, deras andliga kroppar äro så fasta, så hälft materiela, att de äro mottagliga för rent fysiska lidanden. Många andar få också på detta sätt aftjena följderna af sina synder och utsväfningar. Gud sänder emellertid goda andar för att trösta och förmana dem. Djup ånger är det enda, som kan förlossa dessa olyckliga, vilse gångna från deras elände. Några förfalla i slöhet, de blifva orörliga, apatiska och försjunka i en af elaka drömmar styrd sömn, hvarutur de endast genom fysiska smärtor kunna väckas-, de äro mycket hjälplösa och behandlas såsom sjuka.

Naturen här i denna sfer företer bilden af en öde öken utan träd, utan vatten — ingenting annat än sand och tistlar och brännheta vindar. Här är härden för många epidemier, som hemsöka jorden.

Andarne här känna de menckliga behofven af mat och dryck utan att kunna tillfredsställa dem. Mången, som under sitt jordelif lefvat i orgier, frässat vid festmåltider och hängifvit sig åt dryckenskap, lider här af en förtärande hunger och törst; följderna af omåttlighet i mat och dryck måste här på ett fasansfullt sätt aftjenas. Ja, jag kan icke beskrifva, huru förskräcklig denna sfer är. Jag hörde tvenne höga andar predika för de arma vilsegångna. Många gräto och snyftade, andra hänskrattade och förbannade. I sanning, här får man erfara, huru synden bestraffar sig sjelf. De laster, man på jorden utöfvat, och som man der kallade njutning, blifva här till ett helvete. Otukt och sinnliga njutningar hafva förgiftat dessa andar och gjort dem till krymplingar; de förtäras af ett olidligt begär efter tygellösa utsväfningar, hvilket aldrig kan tillfredsställas och aldrig stillas. Synnerligen upprörande var åsynen af en ande, som genom bruket af morfin hade

förkortat sitt lif. På samma sätt går det drinkaren. Båda ropa de högljudt efter det medel, hvarmed de fordom bedöfvat sina sinnen.

Goda andar hafva här upprättat vård-och bättringsanstalter för sådana andar, som visa botfärdighet och håg för att lära något. Stundom händer det att hela skaror af dessa lågt stående andar genombryta sin sfers begränsning och störta sig ned på jorden. De äro människornas frestare, hvilka gå omkring som rytande lejon, sökande hvem de uppsluka må. Djeflar kallar man dem, o, huru många människor äro ej svaga nog att prisgifva sig åt deras inflytande !

I denna sfer fann jag min forne tjenare J., som under 30 års tid var i vår tjenst, men alltid var en lika oförbätterlig drinkare. Han dog också i följd deraf. Nu syntes han mycket glad att återse mig.

Huru har du det? frågade jag honom.

Dåligt, mycket dåligt, svarade han. Jag är alltid så förfärligt törstig — jag känner mig ganska illamående. Jag förstår att jag är död, och jag måtte visst vara i helvetet. O, rädda mig ! för mig bort härifrån ! — Det var en underlig känsla, när jag nyss var död. Jag blef rädd för mitt lik och störtade mig ut, jag uppsökte ett värdshus, men till min förtviflan kunde jag ingenting förtära. Jag förmådde icke dricka, och dock led jag af en brännande törst. Jag irrade från den ena krogen till den andra, då kom ett spöke och sade till mig: du är död, nu måste du lemna denna jord. Och då förde han mig som en annan fånge hit till denna håla. — O, jag ber Er nådig fru, låt mig nu få bikta allt. Jag var inte så god som Ni trodde, nej, jag var inte så ärlig. Både af Er och andra har jag stulit, ty pengar måste jag ha till en snaps. O, de snapsarna, de bränna mig nu i magen.

Någon här har sagt mig, att jag borde bedja, men det har jag inte courage till.

Jag förmanade den stackars anden, förde honom till en bättringsanstalt och anhöll om hans upptagande der, för att sätta honom i tillfälle att inse sin skuld och ångra sig. Det är ingen lätt sak att föra sådana andar in på en bättre väg. Det går endast långsamt framåt. De hafva ofta återfall och råka då i förtviflan.

Derefter mötte jag den stackars grefvinnan A. i ett jämmerligt tillstånd. Hon hade varit en lättfärdig qvinna, som icke höll äktenskapet i helgd. Sedan förföll hon till morfinist och alkoholist. För mitt minne stod den bildsköna unga qvinna, som jag en gång såg på jorden, och nu — denna stackars eländiga varelse. Jag tilltalade henne.

— Ack, sade hon, en vacker stämman! Är ni en barmhertighetssystem? Det passar icke för mig. Och så skrattade hon högt. Lefva, älska och njuta, det var mitt motto och är så ännu. Jag är död, det är sannt, men jag är inte derför skild från jorden. I stora sällskaper, der det går lustigt till, der de kyssas och dricka, der är jag med. Jag går också in på apoteken och suger i mig morfin. Jag vill ega min frihet, förstår Ni.

Så dundrade hon på, men såg dervid så eländig ut. Det var en vämjelseväckande syn; trasorna, som hängde omkring henne, förmådde icke skyla hennes nakenhet. Afspeglingarna af hennes synder följde henne som skuggan, hon kunde icke blifva dem qvitt.

Befria mig från dessa inbillningsfoster, bad hon, de äro mig mycket obehagliga.

Du kan icke blifva befriad från dem, svarade jag, förr än du inser din synd och ångrar dig.

Det är hemskt, sade hon. Jag undrar om detta skall vara evigt? Men jag får väl finna mig deruti, ty i himmelen bland de heliga vill jag på inga vilkor komma, der är det så dödande ledsamt. Då är jag mycket hellre här bland detta slödder.

På henne verkade hvarken vänliga ord eller goda råd.
— Bed bara inte för mig, tillade hon. Det tjenar till ingenting. Ett godt glas cognac skulle jag tycka mycket mera om.

Det gjorde mig så oändligt ondt om denna stackars ande. När och huru skall väl hon uppvakna till det goda? Endast genom lidanden och smärtor, ty på den vägen lär man sig att bedja.

***

Jag kunde äfven återgifva bilden af en f. d. roué, som på jorden innehade en mycket hög samhällsställning. För honom var intet medel för lågt, da det gällde att snärja och bedraga qvinnor. Han kände inga gränser för tillfredsställandet af sina lustar. Hans bild är dock allt för fasaväckande, jag kan verkligen icke beskrifva den. Han bokstafligen piskas af furier. Alla hans brott, äfven de hemligaste, äro nu uppenbara, domen står öfver honom. Han sitter inspärrad i ett fängelse. Kedjan af alla hans brott håller honom fjjettrad. Han är en djefvul — så kallades han ock på jorden. Känslan af hans vanmakt, hans uselhet, hans elände skall väl småningom böja hans högmod.

Men det är på tid att vi lemna denna sfer och beträda den nästa. När deras tid kommer, skola dessa andar få återfödas till jorden för att göra bot för sina begångna synder.

TREDJE KAPITLET.

Mordlystnadens sfer.

Francesconi — afrättad. En botgöring för sju mord.

Från den föregående sferens olidliga hetta komma vi här i en ganska kylig och fuktig atmosfer. Naturen är död och steril.

Detta är mordlystnadens sfer. Härifrån leta sig andar ned till jorden för att egga till krig, dueller och mord. De gripas af partiyran och blanda sig i stridens tummel. Deras fluider framkalla hos människorna svåra sjukdomar.

En afrättads ande har nyss blifvit ledsagad hit af de missionerande andar, som hafva till uppgift att taga vård om sådana olyckliga. Man säger oss, att det är mördaren Francesconi. Han tilltalar oss.

— Varen inte rädda, säger han, det är jag, den fruktansvärde. Jag måste på befallning af högre andar meddela något, som kan blifva människorna till gagn. Ändtligen har jag kommit till insigt om min belägenhet. Jag prisar Gud, och jag tackar monarken och skarprättaren att de afrättat mig, så att jag på detta sätt fått försona mitt brott. Ja, »tand för tand» heter det i bibeln; straffet är rättvist och för mig personligen är det en lisa. Ack hvad hade lifvet i fängelset varit för mig skild från de mina. Att hela lifvet igenom se för mig dessa blodbestänkta händer och den mördades skugga, att gå och bära på dessa gnagande samvetsföbräelser och kvalfulla tankar — och detta in i sena ålderdomen, det hade varit ett förskräckligt lif. Min älskade hustru hade med fasa vändt sig ifrån mig, mitt kära barn hade jag aldrig mera vågat kyssa, och min arma moder hade jag aldrig vidare kunnat se in i ögonen. Mycket har nu den försonande döden utplånat. Människorna tänka mildare om den afrättade, än om den inspärrade mördaren. Den sistnämnde blir dem alltid en afskyvärd människa — blodet klibbar vid hans händer, han kan icke aftvätta det, men den afrättade har lidit ett fruktansvärdt straff, han har

försonat. Derför tackar jag Gud — ja äfven monarken och profossen, att de tagit mitt lif.

Jag har allvarligt ångrat mitt brott. Godtgörelsen genom en död i galgen lugnade mitt skuldbelastade samvete, det blef förlossningen från samvetsqualens gräslighet. Huru har jag kunnat begå detta brott: Jag var ett byte för gräsliga andar och onda makter. Dessa furier förföljde mig och hetsade mig till att utföra den rysliga gerningen. Dermed vill jag icke urskulda ihig. Jag visste ju, att frestaren smyger omkring för att snärja sitt byte. Han lemnade mig ingen ro. Jag var som besatt af ett vansinnigt begär att mördra. Den kallblodighet, jag visade vid dådets utförande, var endast en förskräcklig öfverspänning i nerverna. Ack, om någon hade kunnat läsa i min blodtörstande själ och hade tillropat mig ett: håll! du kan blifva en mördare. Alla furier hade då försvunnit, men nu lät jag mig snärjas af djefvulen.

Sedan den onda gerningen var fullbordad, fick jag också kanaljens spetsfyndighet. Stämmor inom mig hetsade mig att göra än ett än ett annat; jag hade i denna sinnesyra lätt kunnat begå ytterligare ett mord. O, huru det tyngde mig! Allt lugn var borta. Sedan kom det öfver mig en slöhet, som gjorde mig likgiltig för huru det gick. Jag visste, att man skulle fängsla mig, och när detta slutligen skedde, blef jag glad. Då jag derefter kom till moralisk besinning, var mitt lidande fruktansvärdt, ja outhärdligt. Jag hade icke kunnat lefva med dessa qual. **Efter min död mötte jag den mördade.** Darrande stod jag framför honom, ett rof för de bittraste själsqual, men han var god, han gaf mig sin förlåtelse.

Nu förföljer mig den sorg, jag vållat min älskade, mitt brännmärkta barn och min förkrossade moder. Huru skall jag kunna godtgöra dem? Min väg är så törnig. Dock, jag vet att Guds nåd är stor.

Barmhertige Gud! För din sons skull, som dog på korset, förbarma dig öfver en förkrossad, ångerfull ande, som är befläckad af en människas blod? Ack hvad finnes som aftvår denna fläck? Hvilken lättar mitt qualda samvete? Bedjen för mig!

Hans ord gjorde ett mycket gripande intryck. Huru djupt beklagansvärd var ej denne olycklige! Det är emellertid ett anmärkningsvärdt faktum, som jag icke kan underlåta att framhålla, att de mördare, hvilka på jorden blifvit ertappade och afrättade, här synas mig vara mycket bättre och äfven lugnare än de, hvilka oupptäckta och ostraffade lemnat jorden. Mordgerningen straffar sig emeln lertid sjelf. Mördaren finner icke någon ro, förr än han med egen hand slagit sig i fjettrar i något af denna ande sfers fångelser. Många andar stodo omkring Francesconi, medan han talade. En af dem — af hans utseende kunde man förstå, att han i denna sfer endast var en tillfällig gäst — trädde fram och sade: Gud har ingifvit mig, att jag skall berätta Er något om mitt förflutna lif. Ni skall ia derigenom lära Er, att i den botgöring och återfödelse i köttet, som väntar Er, se Guds nåd. För omkring 400 år sedan lefde en man, som var vild, ond och grym. Han blef en mördare, han bragte icke mindre än 7 människor om lifvet. Det var förr hvarje gång ett väl öfvertänt och planlagdt mord. Till sist dräpte han också borgmästaren, men då blef han ertappad och slutade i galgen. Nu tro människorna, att med hängningsstraffet dessa mord också äro försonade. te och att, när de dömde mördaren, Gud också har förekunnat sin dom. De misstaga sig. Jag var sjelf denne vilde mördare, denne grymme ru djefvul. Sju gånger hade jag mördat och sju gånger skulle jag sjelf dödas, så lydde min dom efter döden.

Fråga icke, huru jag kunnat sjunka så djupt. När anden en gång råkat in på lastens avväg, går det raskt utföre; lidelserna hafva ångkraft. Men jag vill icke förtälja för Eder den sorgliga historien om mitt fall. Det är min botgöring jag vill beskrifva.

En ond ande hyser icke kärlek, så var också förhållandet med mig, jag kände endast hat. Dock är ingen helt och hållet öfvergifven; icke heller jag var det. Efter min afrättning mötte jag henne, som hade varit min moder. Hon mottog mig kärleksfullt, hon förmanade mig, hon ville rädda min själ, men jag var vild och obändig. Jag störtade mig in bland de stridande på jorden. Jag var med om krig, mord och härjningar. Min moder bad fortfarande för min omvändelse. Då sade till henne en hög ande: om du vill rädda hans själ, så måste du af kärlek till honom åter låta dig födas till jorden. Din kärlek skall draga honom till dig, och han skall åter blifva din son, men såsom vedergällning måste han dö en våldsamt död. Är du beredd att genomgå denna smärta och dela den med honom? Hon mottog med tacksamhet detta budskap. Anden välsignade henne och sade: efter detta skall ditt namn vara Dolorosa; gå din törnbeströdda stig och rädda hans själ!

Innan jag går att skildra min botgöring, måste jag emellertid omtala, hvilka mordgerningar jag hade föröfvat.

Den första. Såsom 13-årig pojke strypte jag min lekkamrat, emedan jag ville ha hans svärd. Mödosamt släpade jag hans lik till floden och kastade honom der uti. Ingen anade, att jag var mördaren.

Den andra. När jag var i Welschland, hade jag en käresta. Hon bedrog mig, då stack jag ned henne och flydde.

Den tredje. På slagfältet dödade jag en sårad riddare för att stjäla hans guldkedja.

Den fjerde. Vid stormningen af en borg mördade jag en gammal dam och röfvade hennes smycken.

Den femte. Jag fattade begär till en gift qvinna, jag förgiftade den gamle mannen och tog henne till mig. Hon var en demon, som stal alla mina juveler.

Den sjette, den var den värsta. Jag blef en legd mördare, som för en blodspenning nedstack en högt uppsatt person.

Den sjunde. Ännu en gång en legd mordgerning. Jag blef ertappad och hängd.

Men sju gånger skulle jag sjelf såsom bot lida en våldsamt död, så lydde domen i andeverlden. Jag vill nu berätta, huru den gick i uppfyllelse.

Min första bot. Dolorosa blef verkligen min moder. Hon uppfostrade mig med all möjlig omsorg, men jag var vild och elak och gjorde henne endast bekymmer. Jag rymde ifrån henne och slöt mig till ett röfvarband. Det ertappades, och alla blefvo hängda utan någon egentlig rättslig undersökning. Äfven jag blef afrättad. Efter denna min död var jag i ett tillstånd af vildaste förtviflan, till dess också min moder dog, uppsökte mig och tog mig om hand.

Min andra bot. Viljelöst lät jag mig åter födas på jorden. Jag måste mekaniskt följa denna återfödelsens lag, som afser att leda och rena äfven de djupast sjunkna andarne. Dolorosa blef ånyo min moder. Jag blef denna gång förgiftad af en qvinna, som bestal mig.

Min tredje bot. Dolorosa blef ännu en gång min moder. För hvarje inkarnation lärde hon mig något godt; alltid förde hon mig något steg framåt. Denna gång blef jag dödad på slagfältet alldeles på samma sätt som jag sjelf en gång hade dödat en sårad riddare.

Min fjerde bot. I denna inkarnation var jag redan något förbättrad. Dolorosa såg det med glädje. Denna gång öfverlefde jag henne. Jag dog som gammal man vid stormningen af en stad en våldsamt död för turkarnes händer.

Min femte bot. Min moder stannade denna gång i andeverlden. Hon blef min skyddsande, ooh vakade öfver mig. I denna inkarnation älskade jag en flicka outhärligt. Jag gifte mig med henne, men hon bedrog mig/ förgiftade mig och flydde med sin älskare.

Min sjette bot. Det var under franska revolutionen. Jag hade nu kommit så långt, att jag hyste kärlek och hederskänsla. Jag dog för min konung under guillotinen.

Min sjunde bot. Ännu en gång måste jag dö en våldsam död. Min ande var medveten derom. Gud lät af nåd mig dö på slagfältet. Jag föll i slaget vid Novara. ([1849, link](#))

Min botgöring var nu slutad. Efter hvarje död vann min ande i klarhet och själfmedvetande. Jag arbetade med en brinnande ifver på mitt framåtskridande. Nu mina vänner skall jag ännu en gång, och då till belöning, få genomgå ett jordelif i förening med Dolorosa; min dualande. Nu äntligen har jag hunnit ståndpunkten af en lojal, stark ande. Detta är framåtskridandets väg - det gifves intet stillastående. Vedergällningen har en oändlig räckvidd.

Lagen: »öga för öga och tand för tand» sträcker sina verkningar genom evigheten, därför vakten Eder för synd.

Denna andes berättelse är synnerligen lärorik. Den utgör det mest slående exempel på huru ofelbart vedergällningens lag (no/dk: karma-loven) drabbar — icke allenast att mördaren nödgades genomgå lika många jordelif som han själf utsläckt, och sluta dem alla genom en våldsam och plagfull död, utan de olika döds sätt, han måste lida togo också, ett efter annat, alldeles samma gestalt som de mordgärningar han föröfvat. I sanning, Herrens makt är stor, då han förmår att så i detalj lade våra öden!

Men vi se af denna berättelse också, hvilken upprättande makt det ligger i en själfuppoffrande kärlek, och hvilka oerhörda dimensioner en sådan kärlek kan antaga äfven hos en ande, tillhörande vår egen syskonring. Huru oändligt rik och för vår tanke ofattbar måste icke då själfva urkällan vara — den gudomliga Kärleken själf!

I frågan så ofta, hvarför låter Gud det onda ske? Betänken dock, det onda ligger hos anden — icke sant?

— men anden kan icke förintas, ty hvarje ande är ett utflöde af Gud och därför odödlig. Gud förgör icke sina barn, om de också äro aldrig så vilsegångna, utan han för dem åter till sig. Det är endast människorna, som afrätta och döda och dermed tro sig förgöra det onda.

Då nu hvarje ande leder sitt ursprung från Gud, så gifves det i följd deraf ingen absolut ond ande, ingen djefvul, ingen med Gud rivaliserande ond makt. Men det gifves fallna, vilsegångna andar, hvilka dock äro bestämda att åter blifva Guds lydiga barn och detta just genom samma medel, som bragt dem på fall, genom deras fria vilja. Frukta ej de dåliga andarna; om du ej insuper deras gift, kunna de icke skada dig. Följ ej deras onda ingifvelser, och du skall förblifva god. Det onda är så till vida ofarligt, att det icke kan skapa, det kan endast förstöra.

Till sist fördes jag till en grupp af andar, hvilka förbereddes att ånyo inträda i jordelifvet. Goda andar intalade dem mod och tröst. Det blef dem sagdt, hvilka pröfningar de hade att genomgå, men ändock hörde man dem säga: hellre en botgöring på jorden än här i andeverlden, vi vilja börja ett nytt lif i lydnad för Guds bud.

FJERDE KAPITLET. Sjelfmördarnes sfer.

**Furstinnan Sascha. En österrikisk officer. Tvenne dualandar.
Skådespelerskan Ida C. Maria, som söker Arthur. Skräddaren
Trenk. Dödsenglarne**

(Ps- Bilden nedan var inte i den ursprungliga boken)

Vi inträda nu i sjelfmördarnes sfer. Den förefaller mig som ett stort lasarett. Här äro verkligt sjuka andar, som lida af vansinne, fixa idéer och villfarelser. Här herrskar en hemsk stillhet såsom i en stor sjuksal. En tät dimma fyller luften, och det är som om denna dimma utströmmade från de sjuka andarne, som om den vore deras egna dystra tankar. Andarne här behandlas såsom dårar och sjuklingar. Barmhertiga andar sköta dem med ömhet, tills de komma till insigt om, hvad ondt de hafva gjort. Detta är tårarnes, ångrens och de moraliska smärtornas sfer. Visserligen väger det motiv, som föranledt sjelfmordet, tungt i vågskålen, men vare sig den ödesdigra gerningen blifvit begången af mod eller feighet, af förtviflan, uppoffring eller lefnadströtthet, måste dock sjelfmördaren i denna sfer i hvarje fall göra halt, här måste han stå till rätta för hvad han gjort. Endast sinnesrubbnig urskuldar sjelfmord — eljest ingenting.

Tron på Gud borde vara människohjertats starkaste, allt annat öfverväldigande känsla, men der denna tro fattas eller brister, der inställer sig lätt förtviflan. En har biagt sig om lifvet därför, att han led af en obotlig sjukdom. Genom sjelfmordet befriades han visserligen från kroppen, men icke från sjukdomen, som nu vidlåder hans andliga lekamen, och som här i andeverlden är mycket svårare att bära än på jorden. En annan har jagat sig en kula genom pannan, emedan han hade skulder, som han icke kunde betala. Sedan han inträdt i andeverlden, och det sålunda är för sent, blir det honom klart, att om han i förtröstan på Gud endast väntat några dagar, så hade hjälpen kommit. En ung qvinna har tagit gift, emedan hon blifvit förförd och visste sig skola blifva mor. Hon ville undfly skammen. Ack, den undgår hon ej på detta sätt; på jorden är hennes minne brännmärkt, och här i andeverlden blir allt afslöjadt. Intet brott undgår sitt straff. På samma sätt går det den, som tagit lifvet af sig för att undkomma vanäran och fängelset för sin oredlighet i affärer. Andra åter beröfva sig lifvet, emedan de äro lefnadströtta, eller hysa en obesvarad kärlek, eller emedan de mena sig derigenom uppoffra sig för någon. Här måste hvar och en af dem lära sig inse, att ingen har rätt att med sin vilja ingripa i Guds vilja, och att endast litet tålmod och förtröstan till Gud hade behöfts för att ställa till rätta det, hvaröfver han förtviflade.

Men, må en och annan af dessa olyckliga sjelf få ordet, ty många af dem berättade för mig sin historia.

Först varseblef jag en qvinlig ande. Hon stod liksom insvept i en grå dimma och grät högljudt. Afven hela hennes gestalt var grå, hon såg nästan ut som ett lik. Den fluid, som utströmmade från denna varelse, hade en förlamande verkan. Ur det dödsbleka ansigtet framblickade ett par hemiska ögon.

— Morfin! snyftade hon, för Guds skull gif mig morfin, bara en injektion. Jag vet, att jag dog deraf. Andarne här kalla det för sjelfmord, de säga, att jag tagit lifvet af mig med morfin, men utan morfin kunde jag icke leva. Jag längtar också efter morfin mera än efter himmel och salighet. Jag gifver hvad som helst för en god injection. Äfven på jorden gaf jag allt för morfin:

anseende, lycka, kärlek och glädje. Jag dog af trånad efter morfin, då jag icke längre kunde få något. Efter döden irrade jag omkring i Paris från apotek till apotek för att få morfin — jag är så olycklig. Jag förstår mig ej sjelf; denna brännande törst, denna längtan efter morfin förtär mig utan att döda mig. Skall detta vara evigt? Jag har ingen vilja, den är för längesedan död. Jag älskar hvarken Gud eller något annat väsen, min trängtan står bara efter morfin, för hvilket jag ville gifva allt.

Jag gaf denna ande några kraftiga magnetiska strykningar. Det tycktes göra henne godt. Den arma varelsen suckade och bad att få berätta sin lefnadshistoria.

- Det gör mig så godt att få tala med någon, som inte föraktar och stöter bort mig. Jag var en gång ung, vacker, rik, bortskämd och van att ingenting behöfva försaka. Jag älskade och gifte mig med en man, som afgudade mig. Jag födde honom tvenne barn. Min mor bodde hos oss, vi voro lyckliga och lefde med i stora verlden. Ja, då trodde jag nog också på Gud, jag älskade honom och kunde bedja. Men så kom olyckan. Genom en häftig förkylning vid ett sjöbad fick jag tic-douloureux, en nervgikt med förskräckliga smärtor. Som jag icke kunde bära lidandet, gaf mig läkaren en morfination. Ovan att fördraga äfven den minsta smärta, tillgrip jag nu vid den ringaste opasslighet detta medel. Jag förbannar den läkare, som gaf mig den första injectionen, han skall inför Gud stå till ansvar för min själ. Så kom det sig, att behovet af morfin hos mig blef en lidelse-, öfver allting annat älskade jag detta fördömda bedöfningsmedel. Jag kände, huru det fysiskt och moraliskt förderfvade mig, och dock kunde jag icke afstå derifrån. När sedan läkarne ordinerade cognac för att hämma morfinens verkningar, befann jag mig i ett fullständigt rus. Alla min mans, mina barns och min moders böner kunde ingenting uträtta; de endast förargade mig. Till slut förtrodde jag mig åt min mans lifjägare, som var en stor drinkare, men som skaffade mig morfin. Jag var helt och hållet i hans våld. Han förslösade den förmögenhet, öfver hvilken jag hade att förfoga; jag hade morfin, champagne och cognac så mycket jag ville. Slutligen lyckades det min man att få lifjägaren i fängelse och mig inspärrad på ett dårhus. Der förföll jag i morfindelirium. Jag blef vild, man slog mig. Jag dog af försmäktande törst likasom ökenvandranden, hvilken i inbillningen ser en källa, som han icke kan uppnå. Här lider jag på samma sätt, ty här finnes hvarken morfin, sömn eller glömska.

Ur dessa qval, sade jag, kan endast en uppriktig ånger förlossa dig. Inser du icke, att du sjelf genom egensinne förstört ditt lif och din lycka?

Jag? jag var ju så god, ända till dess läkaren gaf mig morfin.

Det är lätt att vara god, om man icke har att genomgå några pröfningar, om man är lycklig och rik och icke känner någon sorg; men du har icke velat bära ens den första smärta, Gud sände dig.

Men så betänk då: jag var den sköna, rika furstinnan Sascha, jag tillhörd den högre societeten. Då har man icke tid att vara sjuk. Den der dumma tic-douloureux'en hindrade mig från att vara med om baler och soirées, då måste ett hastigt verkande medel tillgripas, detta var injectionen. Tror du man i stora verlden har tid att vara sjuk, att gå och släpa på en infam smärta. Under en bal, efter en diner, raskt en injection och allt är bra.

Arma Sascha! Du ville inte lida och lider nu tusenfaldt värre. Du har begått ett långsamt sjelfmord. Af den eleganta damen blef det en afskräckande i laster försjunken varelse. Betrakta dig sjelf icke sådan du var i din lyckas dagar, utan sådan du blef i din synd, Den smärta, som en fattig qvinna utan knot kan bära, hade du också kunnat fördraga. För de fattiga är tiden ännu dyrbarare an for de rika, ty för dem är den brödförvärfvet. Dina

urskuldanden aro klandervärda. Gå in i dig sjelf och bed till Gud om förlåtelse.

Så talade jag med den olyckliga. Da jag efter någon tid återsåg henne, syntes hennes andliga kropp hafva blifvit något ljusare. Hon ropade efter mig.

Det är jag, Sascha. Da jag sist gick ifrån dig, kunde jag bedja. För första gången i mitt lif var det någon, som sade mig sanningen. Det gjorde mig godt. Jag ropade full af förtviflan till Gud. Då kom öfver mig en lång vederqvickande sömn, som stärkte mig och väckte mig till insigt om min belägenhet. Jag förstår nu allting; nu kommer ångren och förtviflan öfver mitt förslösade jordelif. Kärleken till de mina har väckt tusen qvalfulla minnen, men dessa qval äro salighet jemford. med de förra; de väcka min ande. Jag afskyr nu mig sjelf och min last. Gifs det väl någon bättring for en sådan som mig? Gifves det nåd och försoning?

Helt visst, Sascha! Förtvifla ej, ty Gud är barmhertigheten och kärleken sjelf. Vi bådo nu högt för henne och hon gick sin väg lugn och tacksam. De goda andarne ansågo det sannolikt att hennes ånger skulle uppriktig, och att detta skulle blifva vändpunkten i hennes lif. Sedermera måste hon genomgå ett botgöringslif på jorden for att rena sin ande. Hon måste ännu en gång besöka jordens skola, och det är att hoppas, att hon då blir standaktig.

* * *

Till denna sfer komma ofta andar, hvilka redan kommit till en uppriktig ånger öfver sitt sjelfmord; de komma då för att intala de lidande tröst. Så hörde jag en ande aflägga följande bekännelse. Mina kära bröder och systrar! Hören en ångrande andes lefnadshistoria. Det gör mig godt att få bikta mig.

Det var i Verona 1850. Jag var öfverstelöjtnant i der varande garnison. Full af lefnadslust och med gladt mod emotsåg jag framtiden. Jag var förmögen och hade inga sorger. Damerna kallade mig bildskön. Lifvet log emot mig, och jag log med. Sällskapslifvet i Italien var vid denna tid mindre

angenämt för en österrisk officer. De italienska hemmen voro stängda för oss, och de sköna voro oss mycket litet bevågna.

En afton sutto vi officerare som vanligt på kafféet vid Arenan. Aftonen var qualmig, teater gafs det icke, vi sutto der rökande och pratande, smuttande på kaffe med is och visste inte rätt, hvad vi skulle taga oss till.

Det är ett ledsamt lif det här, började jag. Jag måste företaga mig något, ett intressant äfventyr t. ex.

Då kan. man föreslå dig något, vackre Carlos, svarade en af mina kamrater. Eröfra den sköna Lucias hjerta, det vore ett fint puts.

O, den sköna Lucia, ropade alla på en gång, det är omöjligt. Hon vore i stånd att bringa om lifvet hela den österriska armén med en dosis gift. Hon hatar alla officerare.

Men Lucia hatar icke alla karlar, sade jag.

Ja, svarade min kamrat, italienare och engelsmän tycker hon om, men för de österriska officerarne har hon ingen kärlek.

Jag sprang upp och utropade: jag slår vad att jag skall eröfra henne. Godt vi gå in på vadet, sade kamraterna, men då får du heller icke för oss förtiga din triumf.

Naturligtvis icke, svarade jag, det gifver jag Eder mitt hedersord på. Hvad gör det med en sådan qvinna, hon är ju vår fiende. För öfrigt är ju det hela allenast ett skämt. Vadet var ingånget och jag hade gifvit mina kamrater mitt ord på att för dem omtala min triumf, om det skulle lyckas mig att eröfra Lucias hjerta. Nu uppgjorde jag planer, huru jag skulle kunna närma mig henne. Hon var underbart skön, men äfven något lättfärdig. Det hade dock aldrig lyckats någon officer att få så mycket som ett enda ord af henne, så

hatade hon österrikarne. Hennes trolovade och hennes bröder hade stupat i kriget 1848, (t.v.) och då hade hon, efter hvad det sades, svurit den österrikiska armén hämnd. Om hon på afstand såg några officerare på promenaden, så vände hon om för att slippa möta dem, och på teatern gick hon sin väg, så snart en officer trädde in.

Jag var således i ganska stor förlägenhet, huru jag skulle kunna närma mig henne, ty civilklädd fick det icke ske, så lydte vadet.

Till en början förföljde jag henne som skuggan. Jag skaffade mig alltid reda på, hvart hon för eller gick, och plötsligt dök jag upp midt framför henne, men hon bevärdigade mig icke med en blick. Hennes kurtisör vid den tiden var en engelsman, som efter hvad jag tror njöt af mina fruktlösa ansträngningar. Mina kamrater började skratta åt mig, men jag stod fast vid mitt vad. Jag väntade, för att uppfånga en skymt af henne, utanför teatern — ty in gick jag icke — eller vid kyrkporten. Till en början roade det mig, men sedan kastade det sig på mina nerver, så att jag ömsom kände en riktig längtan efter henne och ömsom hatade henne.

William Makepeace Thackeray, *The Artist's Making Up* (Boston, John P. Jewett, 1854), 4.

En afton äntligen, det var vid utgången från teatern, kom hon, stödd på engelsmannens arm, och gick mig förbi. Hon såg mig ej, der jag stod bakom en pelare. Då tappade hon solfjedern. Hastigt sprang jag fram och räckte henne den. Hon stannade, såg vredgad på mig och syntes först icke vilja taga emot densamma, men jag blickade henne beslutsamt in i

ögonen. Hon blef blek, ryckte solfjedern ifrån mig och sade knappast hörbart: »gracie». Det var det afgörande ögonblicket, ett hemlighetsfullt moment, som människorna icke mäktade förklara, då den enes magnetism strömmar öfver på den andra, man kallar det kärlek.

En af mina kamrater hade observerat denna scen, och samma afton gratulerade de mig på ett stormande sätt till detta »första steg», som de uttryckte sig. För mig var detta larmande bifall — jag vet inte rätt hvarför — mycket obehagligt. Nästa morgon vaknade jag med känslan af att något mäktigt hade inträffat. Jag kände plötsligen som en skygghet, en ängslan för Lucia, det

förekom mig, som om himmelska makter ville drifva mig bort ifrån henne, och åter som om demoniska makter ville förmå mig att söka vinna henne. Jag tänkte på mitt vad det vore, sade jag till mig sjelf, en feghet att uppgifva det. Det hela är ju bara en lustighet, ett skämt, och så förjagades all fruktan ur mitt bröst.

Samma afton mötte jag Lucia än en gång på promenaden. Hon var underbart skön, spetsduken på hennes hufvud var så graciöst uppfästad. Hon såg sig omkring, liksom sökte hon någon, då stod jag framför henne. Var det med vilja eller af en tillfällighet—hon tappade en thearos. Jag tog upp den, bugade mig och gick vidare. Jag hörde henne sucka. Denna ros blef mitt förderf. Den var som magnetiserad, dess doft förvirrade mina sinnen. Jag insög dess berusande vällukt, kysste den och dolde den i min bröstficka. Äfven denna lilla scen hade en af mina kamrater uppsnappat. Naturligtvis höll han det för tillgjordhet från min sida och berömde min djerfhet. Åter lyckönskade mig alla, men jag blef deröfver så uppbragt och afbröt deras tal så häftigt, att min vän öfverstelöjtnant B. bad kamraterna, att låta vadet gå tillbaka. Då skämde jag — det var en falsk hederskänsla — jag steg upp och sade: nej jag står fast dervid. Min vän besvor mig att afstå derifrån, men det var förgäfvets, jag var som förhexad.

Då jag kom hem på qvällen fann jag i min bostad en bukett af thearosor och deruti en liten biljett. Med klappande hjerta öppnade jag den: Lucia bad mig om ett besök. Hade icke dessa ord gjort mig så lycksaligt glad, så skulle jag hafva gripits af förakt, ty med denna biljett hade jag ju vunnit mitt vad. Att visa denna och prisgifva Lucia åt smäleken, hade ju varit tillräckligt, men mitt hjerta var redan bundet jag ilade till henne. Hon sade mig nu, att hon älskat mig sedan flera veckor tillbaka, hon hade kämpat deremot, emedan hon hatade alla tyskar, men hon kunde ej annat, hon måste älska mig. Under tårar bekände hon, att hon icke var mig värdig, men nu ville hon blifva god, nu ville hon vara min allena. Fången som i en ljuf dröm lät jag hänföra mig af min lidelse—o, huru vansinnigt jag älskade henne!

Följande dag kom den nyktra eftertanken. Lucia var min, men mitt ord band mig att omtala det för kamraterna. Jag måste prisgifva min heliga hemlighet. Tiga eller tala — i hvilket fall som helst var jag ju ärelös. I denna

förtviflade belägenhet sköt jag mig en kula för pannan utan att till någon säga ett ord, dermed ansåg jag mig hafva skyddat henne utan att hafva brutit mitt ord. Så släcktes ett förhoppningsfullt lif. Min goda moders hjerta brast för ett lättsinnigt vad. Lucia försvann från Verona. Min död grep henne så djupt, och hon kände en sådan ånger öfver sitt förflutna lif, att hon inträdde i ett

karmeliterkloster och tog slöjan. Tre år derefter fick hon lemna jorden.

Knappt var jag död — kroppen var ännu icke kall

— förr än jag greps af en förfärlig ånger öfver min gerning. Jag såg min moders sorg, Lucias hjertslitande smärta, mitt lif låg der krossadt, jag var förtviflad.

Många år hafvä sedan dess förflutit, men ännu kan jag icke lösgöra mig från den smärta, som denna gerning vållade. Jag har bedit, och ber ständigt, om en kallelse af Gud att åter få inträda i jordelifvet för att på nytt få genomgå samma pröfningar, dem jag nu hoppas att segerrikt kunna genomgå. Godtgörelse det är det stora förlösande ordet.

Lucia är också en ångrande, botfärdig ande. Jag afhemtade henne från jorden. Bed för oss, att vi segerrikt må kunna bestå i nästa pröfning.

Derefter närmade sig en annan ande med allvarliga, nästan stränga anletsdrag. Han hade stått på något afstånd och lyssnat till föregående berättelse.

Du har rätt, sade han, godtgörelse är förlossning. Jag förefaller mig sjelf såsom en nedböjd gubbe. Synden har tryckt mig i stoftet, men ångren har upprest mig. Tron på Guds kärlek skall stärka mig.

Jag vill tala till Eder, I andar, som här stå omkring mig. Lyssnen och lären af min erfarenhet.

Gud har skapat mig. Med en känsla af sällhet tänker jag ännu tillbaka på den dagen. Dag, hvad är nu det för ett menskligt uttryck. Fins det väl för Gud någon dag? Frisk och sund utgick jag ur hans hand. Han gaf mig fri vilja till utveckling af mitt förnuft och till min andliga förkofran. Dessutom ställde han vid min sida en skyddsande såsom ett stöd, till hvilket jag kunde förtro mig. Så anträdde jag min pilgrimsresa. Harmlös och glad som ett barn betraktade jag allt, som kom i min väg, och lyssnade till min ledares förklaringar. De nyskapade andarne äro såsom barn; ett sådant var också jag. Medvetandet om min odödlighet fyllde mig med i en salig glädje, rosenskimrande härlig låg evigheten fram för mig. "Det skönaste ögonblicket i ett ungt andelif är dock den stund, då man sammanföres med sin unga dualande och bindes vid henne med länkar af evig trohet och kärlek, då det andliga äktenskapet knytes i paradiset's lustgård. Kärlek! Huru mycken välsignelse och lycka bringar du icke, der du är ren och trogen, huru mycket elände och förderf, der du vältrar dig i synd och passioner!

Min dualande och jag voro förenade i den innerligaste kärlek. Vi befunno oss i en sfer, der vi arbetade och inhemtade kunskaper. Vid det första lifvet, den första inkarnationen knyts alltid de heligaste, ljufvaste minnen. Vi voro lyckliga, vi uppfostrades och vidgade vår erfarenhet. Men metvetandet om frestelser vaknade, den verkliga dygden vill blifva pröfvad. Vi hade tillfälle att iakttaga många andar, skapade samtidigt med oss. Hvar och en hade sin uppgift. Några syntes mig blifva likasom tätare och tyngre, andra blefvo förkrympta, andra åter blefvo allt ljusare, vackrare och större. Miss nöje och äregirighet grepo mig. Jag kände mig så ringa och tillbakasatt. Jag ville resa och samla erfarenheter. Min dualande vägrade att följa mig, det blef vår första tvist. Det kom nu en ängslan och ett mörker öfver oss. Jag hade låtit förleda mig af högmod, hon var bekajad med lättja och håglöshet.

Inkarnationslagen drog oss båda till jorden, der vi förenades i ett jordiskt äktenskap. Min hustru var behagsjuk och fåfäng samt plågade mig med en outhärdlig svartsjuka. Stundom uppflammade den till en verklig lidelse, som hos mig dödade alla bättre känslor. Vi hade fruktansvärda scener. Vid ett sådant tillfälle slog jag henne, då brast hennes tålmod och hon i flydde ifrån mig. Jag rasade, jag förföljde henne, men fann henne icke. Mitt lif var dystert och öde. Jag beslöt att göra ett slut derpå — jag hängde mig. Hon trodde icke, att det skulle kunna gå derhän; ångerfull vände hon tillbaka, men fann mig död. Förtviflad vred hon sina händer! Hennes lättfärdiga natur tröstade sig emellertid snart, hon gifte om sig och fick ett barn. Mot detta barn riktade jag min hämnd; genom min blotta närhet förorsakade jag, att det fick kramp. I detta barn var en god, botgörande ande inkarnerad. Det fördrog sina lidanden med sådan undergifvenhet, att det rörde mitt hjerta. Detta barns fromhet, dess kärlek till Gud förkrossade mig; ångerfull bad jag Gud om förlåtelse och om nåd att få göra bot för hvad jag felat. En god ande förde mig bort från jorden till en sfer, hvarest det finns andliga skolor. Barnet tillfrisknade, dess goda natur hade öfvervunnit mig och på samma gång botat dess egen kropp.

Efter någon tid sade min skyddsande till mig: »brottsigligt tog du ditt eget lif, nu måste det lika våldsamt beröfvas dig. Gå att försona ditt fel på

jorden, der dödsstraff ännu användes!»! Så blef jag ånyo en menniska. Min dualande blef nu min moder. Den brustna dual-kärleken skulle genom moderskärleken luttras och renas. Jag blef under denna inkarnation invecklad i en revolustion och afrättad; sålunda fick jag genom dödsstraffet göra bot för mitt sjelfmord. Min dualande följde mig da snart derefter; vi voro båda åter andar, erkände våra fel och försonade oss. Men huru fjerran voro vi nu från det sköna paradiset! Många likasom vi klagade och ill jemrade sig samt bådo Gud om tillfälle att få bättra sig. Tacksam tog hvar och en af oss en ny inkarnation såsom det medel, hvilket hastigast leder till framåtskridande och utveckling. Huru många andar få icke sedermera dyrt en ångra, att de stött ifrån sig detta medel och af lojhet föredragit att stanna i overksamhet i andeverlden. Arbeten och samlen erfarenhet, ty, ehuru det gifves en evighet, har dock tiden ett mycket högt värde.

Under det denne ande talade, iakttog jag en stackars olycklig, qvinlig ande, som hela tiden stått snyftande och hört på.

Lyssnen äfven till mig, sade hon. Jag var en dotter till grefve C. Ända från mina tidigaste år ett lifligt och talangfullt barn, utvecklade jag en stor fallenhet för teatern. Redan vid 7 års ålder spelade jag första gången på en barnteater. Alla beundrade mitt spel. Ju så äldre jag blef, desto mera växte min håg för deklamation och teaterspel. Jag var en fåfång och kokett liten varelse, full af extravaganser och tokiga infall. Till en början blef jag beundrad, och man smickrade mig, men då mitt emanciperade väsen allt mera tog öfverhand, ville mina föräldrar, som förut skämt bort mig, nu tillgripa strängare åtgärder, men det var för sent, mitt sinne var af fåfånga alldeles förderfvadt. Vid 14 års ålder hade jag ett litet kärleksäfventyr med min pianolärare; jag skref hemliga kärleksbref, hade rendezvous och dylika dumheter. Vid 16 år var jag nära att rymma med en posttjensteman, men blef ertappad och af mina föräldrar insatt i ett kloster. Der stannade jag tills jag var 20 år. Jag var nu en botfärdig Magdalena och mina små ungdomsfel voro alla förgätna. Nu blef jag föreställd på hofvet och införd i stora verlden, nu skulle jag göra ett godt parti. Detta lyckades också. Genom allehanda så små intriger blef jag slutligen gift med en mycket rik man — naturligtvis utan den ringaste böjelse. Nu blef jag först riktigt lättsinnig. Min kärlek för teatern vaknade på nytt, jag förälskade mig i en tenor vid italienska operan och rymde från min man. Nu skulle jag blifva konstnär. Jag uppträdde också verkligen och spelade icke illa; särskildt i demimonde-scener väckte jag ett visst uppseende. Tenoristen behandlade mig emellertid mycket illa, och när jag icke längre stod ut med hans misshandlingar, öfvergaf jag honom. Nu sjönk jag allt djupare och djupare. Det var ett förfärligt lif jag förde — det låter sig icke beskrifva — till sist tiggde jag på gatan. En dag, då hungern mer än vanligt ansatte mig, hoppade jag i Seinen. På la Morgue (=bårhuset/ no: likhuset) låg min kropp, sjelf var jag förgäten, ingen brydde sig om min död.

Det förvånar Eder, att en dotter till så förnåma föräldrar kunde sjunka så djupt och vara behäftad med en så oemotståndlig drift till lättsinne. Hvarför detta? Jo, det skall jag säga Er. Det var emedan jag före denna jordeexistens stod ännu lägre. I veten nog, hvilka lastens barn det finnes på denna jord. Jag hade i min närmast föregående existens varit ett sådant afskum; deraf kom det sig att den lilla comtessen redan i vaggan bar på anlag till att blifva en fallen qvinna. Detta anlag borde mina föräldrar genom en sträng uppfostran hafva försökt att utrota. Visserligen hade också jag bort arbeta på min upprättelse, men jag var svag och lättsinnig och föll i min gamla syndapöl. Det var ju dumt, att jag hoppade i Seinen, men jag frös och var så rysligt hungrig. Då vågorna slogo tillsammans öfver mitt hufvud, skrek jag på hjälp, ty krukor äro vi alla. Att ligga på la Morgue fann jag mycket intressant, jag gick der och såg på mig sjelf. Men nu är det eländigt med mig. O, skymfen

mig ej! Kasten ej sten på mig, det gör mig så ondt. Hafven förbarmande!
Jesus kastade inga stenar. — Mitt namn var Ida.

Vi bådo för den arma själen. Enär ingen går förlorad, utan hvar och en får
hjelp, då han beder derom, hoppas jag att äfven denna stackare skall blifva
hulpen.

Mediet: Huru skall man förklara, att en så djupt sjunken ande kunde
blifva inkarnerad hos Idas föräldrar.

Katharina: Förhållanden från en föregående tillvaro bundo dem
tillsammans. Det skedde efter Guds vilja i följd af en mycket vis lag.
Skulden drabbar icke Ida allena; hennes föräldrar hade bort uppfostra henne
med en uppriktig kärlek, men de voro sjelfva verldsligt och ytligt sinnade
och förfelade därför den uppgift, Gud anförtrott dem.

* * *

Det är i sanning uppskakande att vandra omkring i denna sfer, ty öfverallt
möter man olyckliga andar, som bedja om hjelp. Då det emellertid var min
uppgift att en längre tid vistas här för att trösta och förmana de olyckliga,
äfvensom att för egen del samla erfarenhet, så fortsatte jag min vandring.
Dervid mötte jag en ande, som for omkring som ett irrbloss och ropade:

Arthur! — Arthur!

Hvem ropar du efter, frågade jag, kan jag hjälpa dig?

Jag söker min man, hvar är han? svarade gestalten. Han är död och på
hans begravningsdag sköt jag mig. Nu kan jag icke finna honom. O, jag är så
olycklig, hjelp mig du goda prestinna. Visa mig vägen, att jag må finna
honom. Jag heter Marie. Ropa mitt namn, kanske skall han höra det.

Då blir det nog svårt att hjälpa dig, kära Marie. **Ditt sjelfmord är skuld
dertill, att du nu icke kan finna honom.** Hade du undergifvet burit din
smärta, så skulle trösten från ofvan icke uteblifvit.

O, min Gud förbarma dig öfver mig! Jag älskade min man så vansinnigt.
Det syntes mig alldeles omöjligt att lefva utan honom. Då han låg der kall
och död, och de buro bort honom, förlorade jag medvetandet. När jag åter
kom till mig sjelf fattade jag mitt beslut. Medan de begrofvo honom, sköt jag
mig. Hvarför är Gud så grym, att han skiljer dem åt, som älska hvarandra,
under det han till bådas förtret låter sådana få lefva tillsammans, som hata
hvarandra?

Då jag hade skjutit mig och såg mitt blodiga lik ligga framför mig betogs
jag af en ryslig skräck. Jag kunde ej skilja mig från min döda kropp, jag var
som bunden vid den. Jag såg på, huru man tvättade såret, jag hörde, huru
man grät och snyftade. Ja, der lag jag verkligen död och kall, men vid tanken
på att jag ändock lefde genombäfvade mig en känsla af glädje, ty om jag
lefde, så måste äfven han lefva, och då skulle vi också finna hvarandra för att
aldrig mera behöfva skiljas af döden. Huru skönt det var, då de lade mig i
kistan och sänkte mig ned bredvid honom. Der ligga vi nu kista vid kista.
Då min första bedöfning var öfver, kunde jag rora mig Jag ropade efter
honom, men han kom icke. Jag stod förtviflad vid hans graf, men kunde icke
blifva honom varse. Jag gick hem igen till vår bostad, men der var allting så
hemskt och öde — det var fasansfullt. Men hvar är han då? Gifves det äfven
en andra dod, som gör att jag nu ej kan finna honom? Huru förfärligt stort är
icke universum, huru många millioner stjernor fins det väl? Och på hvilken
stjerna dväljes han? Skall jag väl söka honom i evighet? Hvar skall jag
begynna? Jag är så förtviflad. Alltså har mitt sjelfmord icke tjenat till
någonting, ty jag kan icke finna honom. Om jag blickar upp till

stjernerymden, om jag genomsöker verldsrymden utan att finna honom, om jag letar bland dessa millioner världar med deras otaliga andeskaror och ändock icke får se honom — ack! — da skulle jag vara i stånd att förbanna allt, både Gud och odödlighet, ty allt skiljer mig från honom.

Arma, förvillade varelse! Lugna dig! Din make är i en bättre värld. Han vet säkert ingenting om ditt självmord. Han hvilar sig efter sin jorderesa. Goda andar äro honom behjelpiga. Haf tålamod. Genom din våldsbragd har du hamnat i en krets af lidelsefulla andar, som genom sin ohörsamhet icke uppnått hvad de eftertraktat. Böj dig för Guds vilja och var ödmjuk.

Jag har förnummit dessa onda andar. De ljuga för mig och säga att Arthur är här eller der. Jag har redan sprungit mina fötter såriga. Du säger, att han är i en bättre värld. Huru kan han der vara lycklig utan mig. Jag tror det inte. Man ljuger så rysligt för mig här. Äfven han söker efter mig, äfven han längtar efter sin älskade Marie.

Ja väl, nog tänker han på dig; men han förtröstar på Gud och beder för dig.

O, de männen, de äro alltid kallare än vi arma qvinnor. Men här i denna ohyggliga värld äro trohet och kärlek af Gud öfvergifna.

Bär din pröfning och häda icke. Jag vill gifva dig det goda rådet att gå in i dig sjelf och bedja.

*

Efter en längre tid mötte jag åter denna qvinna. Hon syntes mig nu lugnare och mera tröstad.

Du har visat mig deltagande, sade hon, och du har äfven bedit för mig. Jag är lycklig, ty jag har återfunnit min älskade Arthur. Genom den omätliga verldsrymden hörde han mitt rop. Han kom till mig, tröstade mig och intalade mig mod. Han kunde emellertid icke stanna hos mig, och jag kunde icke följa honom; vi lefva i så olika luft. Min nuvarande kropp kan icke lefva i hans anderike, och denna kropp kan jag icke förstöra, liksom jag gjorde med min jordiska stofthydda; och han åter kan inte lefva i min sfer. Jag måste böja mig för denna omutliga lag. Det är förskräckligt; min dom lyder: för att försona hvad jag brutit, måste jag åter inkarneras på jorden. Den tid, jag skulle hafva varit skild från Arthur, måste på detta sätt upplevas. Jag skall som litet barn omkomma genom ett olycksfall, hvilket tillika utgör vedergällningen för mitt självmord; och detta skall ske just samma år, ja såsom Arthurs enka skulle hafva dött, om jag icke sjelf gifvit mig en för tidig död. Arthur har lofvat att vara min skyddsande. Denna andra skilsmessa är emellertid förfärlig. Snart skall i det nya lifvet glömskan gripa mig och minnet förblekna; men det lilla barnet skall ega sin skyddsande, och ett dunkelt medvetande om det förgångna skall lefva i dess bröst. Min missgerning har endast medfört smärta och straff, den har emellan mig och min älskade befäst ett svalg, som endast genom ånger och botgöring kan utfyllas. O Gud, var mig nådig!

Till sist vill jag berätta en historia, som nu rinner mig i hågen och som här kan vara på sin plats, emedan den utgör exempel på ett botgöringslif efter ett begånget självmord. Från min barndom påminner jag mig en skräddare vid namn Trenk, som ofta kom till oss och sydde kläder. Han var mycket liten och hade en stor puckel på ryggen och en mindre på bröstet. Hans stora hufvud var likasom nedsjunket mellan axlarna på ena hållet och pucklarna på det andra, hans ben voro korta och krokiga, och hans armar ovanligt långa. Trots detta afskräckande yttre höllo vi barn mycket af Trenk, ty han var alltid glad och munter och dessutom kunde han berätta de allra roligaste sagor och spökhistorier. Han snusade ofta ur en stor horndosa, och rätt som han satt och sydde suckade han och mumlade för sig sjelf: »det är ett kors!» Byfolket höllo honom för mycket klok, de hade stor respekt för

honom. Att en så hygglig människa skulle hafva ett så afskräckande utseende ingaf mig ofta medlidande.

En gång då jag på äldre dagar satt tillsammans med det medium, genom hvilket jag nu skrifver, föllo mina tankar helt omotiveradt på Trenk, hvilket gaf mig anledning antaga, att hans ande fanns i närheten. Mediet tog pennan och skref:

Här är jag, gamle skraddaren Trenk. Det är längesedan vi språkade med hvarandra. Den tid är nu förbi, då jag sydde dina barnkläder och du stod bredvid och lyssnade till mina berättelser. Mins du ännu sagan om Hans och Greta? — och spökhistorien om de tre, som blefvo hängda?

Jag påminner mig dessa mycket väl, svarade jag, men i dag skulle jag vilja göra dig en mycket allvarlig fråga. Kan du gifva mig en förklaring på, huru det kom sig att du, som hade en så god själ, hade fått en så ofärdig kropp.

Om du frågar om så allvarliga ting, så försvinner den godmodiga skraddaren, och jag står framför dig som en ande fullt förtrogen med sitt förflutna. Jo, puckeln var ett straff. Jag vill berätta dig, huru jag förtjenade det. Skraddaren Trenk var i .sitt närmast föregående jordelif en filosof, en studerad man, en tänkare, som midt i sin förmenta vishet icke egde någon tro på Gud.

Det var i Tyskland; man skref år 1709. Jag var då en ung, sträfsam, äregirig man. Till en början ville jag studera teologi, men sedan slog jag om och blef jurist. Efter en onkel ärfde jag en större förmögenhet, så att jag tillika med min moder, som jag älskade utesägligt, kunde föra ett sorgfritt lif i Berlin. Min fader dog tidigt och jag har aldrig älskat någon så som min moder.

Hon var och är ännu det enda väsen, för hvilket jag hyst en verklig, innerlig hängifvenhet. Jag tillhörde i Berlin en krets af s. k. anderika män och lärde, hvilka dock skamligt förnekade Gud och odödligheten. Högmödsdjefvulen hade förderfvat allt inom mig. Omgifven af smickrare lefde jag allenast för att tillfredsställa min fafänga. Då dog min goda moder. Utan tro och kärlek till Gud kunde jag icke bära denna smärta, utan sköt mig på hennes graf. Så var det ute med den stoie mannen på jorden, och i andeverlden uppvaknade en förkrympt liten stackare till ande.

Mitt eget fortlefvande efter döden lät mig sluta till en skapare. Det var mig någonting förfärligt, att nödgas vidkännas min dårskap. Jag blef ett rof för skam och samvetsqual. Såsom ande lärde jag nu hvad jag icke förstätt på jorden: att bedja och ödmjuka mig. Min dyra moder stod vid min sida. Då den botgöring blef mig ålagd att såsom en stackars krympling ånyo inkarneras på jorden, mottog jag den med tacksamhet. Tåligt bar jag min puckel, i hvilken mitt forna krimskrams af lärdom och det fördömda högmodet lågo begrafda. Nöd och elände äro goda läromästare och i hvarje fall en helsosam förödmjukelse. Jag tackar Gud för den botgöring, han ålade mig. —

Ja, sådan var Trenks historia. Jag har här försport, att äfven han någon tid nödgats dväljas i denna sfer. Nu har han flyttat till en högre.

Innan jag lemnar denna andesfer, måste jag säga Eder, huru upplyftande och skönt det är, da en af Gud utsänd dödsengel sväfvar fram genom sfererna. Döds-englarna äro så att säga andeverldens ackuschörer. (**Ackuschör**; efter franska: *accoucheur* är en äldre titel för person, i regel läkare, som tjänstgör vid förlossning.) De äro andar, hvilkas särskilda mission det är att hjälpa de döende jordebarnen att lossa de band, hvarmed anden är bunden vid kroppen. Dessa höga andar stå vid människornas dödsläger; de känna noga de lagar, enligt hvilka anden är fjettrad vid den jordiska kroppshyddan och underlätta dödskampen genom att hjälpa anden att lösgöra sig från den materiela kroppen. De borde icke förefalla Eder såsom hemska väsen, de äro

englar fulla af godhet och kärlek, de äro visa läkare, som i Edra sista stunder gifva Eder de rätta styrkemedlen. Hvarje menniska har sin dödsengel, som afhemtar henne från jorden. Sjelfmördarnes uppvaknande i andeverlden är äfven af den anledning så smärtsamt och fasansfullt, att de dö utan hjälp af någon dödsengel. En sjelfmördares ande ligger därför länge i det nya lifvets födslosmärter, innan han kommer till fullt medvetande. Dödsengeln kommer nemligen ej förr än efter den tillmätta tiden. Sjelfmördaren har icke afvaktat denna tid och står därför rådlös och hjälplös med sin våldsamt afslitna lifstråd. Det är likasom en smärtsam förtidig börd (no: for tidlig fødsel). Anden är icke ännu mogen för den nya verld, i hvilken han gör sitt inträde. Ingen väntar honom, ingen är honom till mötes; eländig och öfvergifven är han hänvisad till andras barmhertighet, han måste tigga om hjälp. ([eksempel på det og utdrag her:](#))

”Vad jag upplevde omedelbart efter min död (Sjelfmörd) har jag icke någon redig uppfattning av, det var ett kaotiskt tumult av tankar och känslor som trotsar varje beskrivning. Jag hade hoppats att döden skulle leda till en fullständig förintelse, men mitt hopp gäckades, jag levde, det kände jag, fast i en förfärlig yrsel och under de rysligaste lidanden. Min syn var till en början omtöcknad, det var alldeles mörkt omkring mig, och jag förmådde lika litet reda mina tankar som urskilja något i min omgivning. Jag kände den pinande snaran omkring min hals och genomgick om och om igen kvävningens plågor. Jag ville ropa på hjälp, men den sammansnörda strupen gav intet ljud.

Hur länge detta helvete varade vet jag icke. Kanske var det ej så långt efter jordisk tideräkning, men då tiden endast mätes med ändlösa kval, då blir den till en evighet.

Slutligen kom en barmhärtig varelse och tog hand om mig. Jag hörde sedan att det var en av de goda andar som gjort till sin uppgift att ta vård om de olyckliga, vilka brådstörtat in i den andra världen. Han förde mig till en anstalt där det fanns många lika olyckliga som jag. Jag vet inte om jag skall likna den vid ett sjukhus eller ett dårhus; säkert är, att där fanns lidanden av alla slag...”. (den 110 år gamle boken av Franchezzo passer også godt med denne beskrivelse. [link](#) til no/dk/eng. utgaver).

FEMTE KAPITLET. **Falskhetens sfer.**

En inbrottstjuf. En svår förbrytare, sedan missionär i Kina. En fallen qvinna, sedan nunna och missionär. Begångna fel måste genom hårda öden i en följande inkarnation godtgöras.

Vi beträda en ny sfer, ännu ett helvete, beherskad af roflystnadens och lögnens andar. Man har svårt att finna sig till rätta i denna kaotiska verld af labyrinter och irrgångar. Och hvilken oordning och orenlighet här råder! Här är högst obehagligt. Stora sumptrakter och moras sträcka sig milsvidt omkring; man ser en grön äng, man vill beträda den, men sjunker ned i ett träsk. Man råkar in i en labyrinth af taggiga busksnår, hvarur det icke är så lätt att hitta ut. Allting i denna verld är lögnens alster, alla blommor äro falska eller eftergjorda; vill man plocka dem, så falla de sönder. Vattnet, som synes

klart, är fullt af ormar och kräldjur. Öfverallt bedrägeri! Lögnens och falskhetens smuts häftar vid allting.

Osannfärdighetens andar äro underligt utstyrda: i de vida vecken af deras drägt äro alla deras lögner uppskrifna, så att de kunna läsas af en och hvar. Många göra krampaktiga försök att svepa om sig sin drägt, men de fatala inskrifterna kunna icke döljas; i det odljus, som omgifver anden, äro de mycket lätt skönjbara. Straffet här består deruti, att ingenting kan förborgas. Tjufvar och röfvare går det på samma sätt. Hvarje stulet föremål, äfven det allra minsta, återfinnes här. Det är en underlig anblick att se alla dessa stulna föremål hopade tillsammans till »ett ständigt beskådande af den, som stulit dem — i sjelfva verket ett förfärligt straff. Det ser nästan ut som en stor marknad. Här finnes också stränga väktare, som öfvervaka allting och upprätthålla ordningen, de utgöra en polis, hvars uppmärksamhet ingenting undgår.

Vi mötte på vår väg en ande, som på jorden varit en illa beryktad inbrottstjuf; han företedde en bedröflig anblick. Denne man, som förut hos människorna injagat oro och förfäran, befann sig nu sjelf i den rysligaste ångest, då han aldrig kunde blifva qvitt åsynen af de missgerningar han begått. Han förföljdes, hvar han gick, af små eldflämmor likasom irrbloss. Under sitt jordelif hade han åstadkommit mycket ondt genom de mordbrandsanläggningar han gjort för att sedan kunna stjäla.

— Hjelp mig! ropade han. Det är så eländigt med mig. Jag fortares af den eviga elden. Rädda mig!

Arma ande, svarade jag honom, hvarför lider du så? Är du medveten om dina synder?

O, ja! Jag var en illa beryktad röfvare, skändare och mordbrännare. Ingenting var mig heligt. O, huru människorna fruktade mig!

Har du icke tänkt på, att du borde bedja Gud om förlåtelser?

Nej, jag är ju i det eviga helvetet; der gifves det intet förbarmande.

Du misstager dig. Gud är barmhertig. Detta helvete är icke evigt, om du endast ångrar dina synder och beder om förlåtelse.

Bedja? — till hvem? Jag är ju i helvetet, och pastorn har sagt mig att helvetet är evigt, och det måste han väl veta. Derfor tjenar det till ingenting att ångra. Ja, helvetet är evigt, det fick jag ju redan lära mig i katekesen. — Här är emellertid en mängd af andar. Om Gud icke afskaffar helvetesstraffets evighet, så blir här öfverbefolkadt, och vi blifva flera än de goda andarna.

Om det bara inte vore så förfärligt här. Om man bara sluppe att ständigt hafva för ögonen alla sina missgerningar. Ja, jag ser ständigt offren för mina brott, de stå framför mig och anklaga mig. Om man bara kunde nedtysta samvetet — det är den värsta pinan.

Arma ande, hör mig! Jag försäkrar dig, att din pina kan lindras genom en enda tår af uppriktig ånger. Jag säger dig, att Gud är alla botfärdiga syndares barmhertige fader och att ingen af hans skapade varelser blir evigt fördömd. Ju längre du förblir obotfärdig, desto längre vara dina qual; därför omvänd dig — bed!

Hvarifrån får du dessa ord? Så talade ännu ingen till mig. Alltid hette det: du är evigt fördömd. O, säg mig, du barmhertiga själ, gifves det verkligen en förlåtelse? Är jag icke för evigt fördömd? Kunna mina synder utplånas? Kan jag få godtgöra hvad jag brutit? Kan jag blifva förlossad från denna evighet af jämmer? Jag och många tusen med mig lefva ju här qualda och pinade af våra synder, vi tänka icke på någon bot, ty vi tro att helvetet varar evigt. Bed? — bed, säger du? tala ännu en gång till mig.

- Du kan lita på mina ord, käre broder. Ja, Gud är en barmhertig fader. Kristus kom ju för alla arma syndares -räddning, således äfven för din. Långvarigheten af dina qual beror af dina synders tal och uppriktigheten af din ånger. Gör bot! Anropa Gud, han hör dig.

Det ordet »han hör dig» gör mig redan godt. Ja, jag vill bedja, jag vill ångra, jag vill med glädje bära hvad straff som helst, om blott Gud förlåter mig. Haf tack, du gode ande för denna första ljusning i en lång och mörk natt.

På detta sätt tröstade jag många olyckliga.

* * *

De andar, hvilka här hålla vakt, äro ofta sådana, som förut tillhört de olyckliga i denna sfer, men nu omvänt och bättrat sig. En af dem hörde jag förmana och trösta en förtviflad stackare med ungefär följande ord.

- Käre broder! Fatta mod, det gifves en omvändelse, en bättring. I mitt näst sista jordelif var jag också en otrogen och en svår syndare. Jag ansåg döden liktydig med förintelse. Hvarför? Emedan hela mitt lif var en sådan väfnad af lögn och falskhet, att blotta tanken på ett fortlefvande efter döden var mig en pina. Då kom döden, men den medförde icke förintelse; den bragte mig i stället ett nytt lif — men hvilket lif!

Jag var förtviflad öfver att jag lefde, och nu visste jag, att jag aldrig kunde förintas. Det är något förfärligt att hafva ett lif af lögn bakom sig. Der stod jag nu, och sanningen stod klar och omutlig framför mig. Det var så, att man kunde råka i raseri deröfver. Jag skrek och slog omkring mig. *Jag hoppades ännu att förintelsen skulle komma, men den kom icke.* I stället blef minnet allt skarpare, det var rysliga qual. Ändtligen greps min själ af ånger. Jag bad Gud, att han hellre skulle låta mig genomgå ett jordelifs alla smärtor än att så der i andeverlden ställa för mina ögon en spegelbild af mitt förfelade jordelifs alla bedrägerier.

Jag omfattade med tacksamhet möjligheten att genom en återfödelse till

jorden göra bot för mina synder. Med hänförelsen hos en neofyt, som är beredd att dö för sanningen, mottog jag mitt botgöringslif på jorden. Jag dog också för sanningen, såsom missionär i Kina. Jag dog med korset i hand och med Guds namn på mina läppar i en massaker.

I vid hvilken kineserna bragte många kristna om lifvet. Saliga död, och ännu saligare uppvaknande i de lyckligas verld! Här fortsätter jag nu min missionerande verksamhet.

Knappast hade denne ande slutat sin berättelse, förlän en qvinlig ande trädde inom åhörarnes krets och sade:

Mitt lif och mina öden hafva en stor likhet med den andes, som nyss talade. Veten I, hvad det vill säga, att föra ett lif i sinnlighet, i lögn, att qväfvas i synd, att nedsjunka i laster, att mera vara djur än människa, att vara som ett utskum bland människor? En sådan förlorad varelse har jag en gång varit. Mina föräldrar lades af sorg öfver mig i grafven, men jag bara skrattade deråt. En ryslig död i en fruktansvärd sjukdom under armod och öfvergifvenhet, se der slutet på detta lif af lögn och bedrägeri.

Huru vaknar nu en sådan ande efter döden? Han vaknar icke på mycket länge. *Försänkt i slöhet, är han ännu bunden vid jorden.* Han känner fysiska smärtor, hunger, köld och törst. De laster, åt hvilka han en gång gaf fritt lopp, qvälja honom nu. Han tigger om bröd, om vatten, om kläder att skylla sin nakenhet. En sådan ande är hänvisad till andras barmhertighet. Äfven jag fick som så många andra läska min tunga med en dryck, som räckt mig af förbarmande kärlek. Långsamt lärde jag mig begripa, huru djupt jag var sjunken. Jag blef anvisad den svåra väg, jag för min upprättelse hade att vandra. I synd blef jag åter född till jorden.

Jag bars till hittebarnhuset. (som bildet t.v. anspeiler) Då jag småningom växte upp, blef jag rädd för världen. Jag ville inte ut i den, jag blef nanna och såsom sådan skickades jag till Kina, der jag inom kort led martyrdöden. Nu tackar jag min bödel, som på ett så grymt sätt bragte mig om lifvet. Med mod, ja med glädje gick jag till döden. Det är, förstån I, de botgörande andarne, som på jorden underkastas dessa

smärtsamma döds sätt, hvilka äro dem ett medel till salighet. Så får det onda sig sjelf ovetande tjena det goda.

Jag påminner mig från mitt jordelif en ung man af adlig familj, som hade en manie att stjäla. De lärda kalla det för »kleptomanie», bland vanligt folk kallas det för (no; tyveri). Denne unge man stal hvad han kom öfver: klockor, silfverskedar, öfverrockar. Föräldrarnes föreställningar verkade ingenting. För att icke bringa skam öfver dem, skickades han till Amerika, hvarest han dog i stort elände. Efter hans död bad jag honom förklara, huru han, ett barn af förmögna adliga föräldrar, och som erhållit en vårdad uppfostran och aldrig behöft sakna något, dock kunde vara en så oförbätterlig tjuf. Han skref genom samma medium, som jag nu begagnar.

»Döm mig icke så strängt. Om du visste, hvilken röfvare och förbrytare jag i ett tidigare jordelif varit, skulle du finna, att jag nu gjort ett stort framsteg mot det goda.»

På samma sätt yttrade sig en ande, som i sitt jordelif varit en oförbätterlig slösare, äfvensom en, som varit en fullkomlig odugling. Båda sade de: »Våren ej så stränga. Gud är mycket mildare än människorna. Om I vissten, hvilka förskräckliga människor vi varit i våra tidigare jordelif, skullen I inse, att vi nu bättrat oss.»

I sanning, vi få ej döma svåra förbrytare och syndare efter vår kortsynta måttstock. De hafva, trots sina laster och brott, genom sitt nya jordelif dock gått ett steg framåt mot det bättre. Om I känden deras föregående historia, så skullen I vara milda och rättvisa såsom Gud är det, hvilken vet allt. De

kunna icke på en gång stryka af sig sina onda böjelser, sina syndiga begär. Ofta äro flera svåra jordelif härför erforderliga. Steg för steg går bättringen framåt.

De svåra olycksfall och hårda slag af ödet, som träffa människorna, låta på detta sätt förklara sig; de äro säkerligen i de flesta fall en botgöring för tidigare förbrytelser. Någon förlorar t. ex. i ett slag hela sin förmögenhet. Hvarför? Emedan han i sitt föregående jordelif bestal sin myndling på allt hvad denne egde. En moder förlorar på en gång alla sina 3 barn. Hvarför? Emedan hon i sitt nästföregående jordelif såsom föreståndarinna för en pension genom sin försumlighet var skuld till att flera af hennes pensionärer dogo af en förgiftning. Hon måste nu genomgå samma smärta, som föräldrarna till dessa barn måste lida på grund af hennes underlåtenhet.

Genom de många och olikartade meddelanden, jag redan under jordelifvet erhöll från andeverlden, genom studiet af människors öden, och slutligen genom mina egna forskningar i andeverlden har jag öfvertygat mig om sanningen af den lagen, att begångna fel måste genom återfödelse i köttet godtgöras. Jag har lärt mig att icke döma hårdt, än mindre fördöma någon. Fel och onda böjelser, som vidlåda människorna, likasom äfven olycksfall, som drabba dem, visa tillbaka på tidigare skeden af råhet och barbari. Äfven svagsinhet och fixa idéer härröra ofta från slumrande hågkomster från tidigare jordelif.

Du hårdt pröfvade! Skyll icke på Gud. Hvilken, olycka än må träffa dig, är det en botgöring. Du lider rättvist, knota ej; efter döden skall allt blifva klart. Gud allena är rättvis; han vet allt. Människors domar äro fulla af misstag. Det måste på denna jorden finnas fattiga och rika, olyckliga och förnöjda, sjuka och friska, laster och dygder, tårar och leenden, emedan denna verld är én återfödelsens och en botgöringens verld. De andar, som hit födas, äro underkastade denna lag.

SJETTE KAPITLET. Anarkisternas sfer.

Fridsandarne förhånas. De motsträfvige och obotfärdige gå genom en död i andeverlden till en tvungen inkarnation, vanligen förbunden med idiotism eller vanskaplighet.

Vi inträda nu i en sfer, der de otyglade omstörtningebegären rasa. Här är den dystra hemvisten för anarkister, nihilister och kommunister — en i hög grad obehaglig trakt. Här rasar en verklig orkan, och dock är luften tung och tryckande. Intet träd, ingen blomma, ingen fogel förlänar något hehag åt denna öde, bergiga natur.

De väsen, som här dväljas, gå hvarandra förbi utan att se hvarandra. De äro blinda. Jag närmade mig en sådan gestalt. Det var en man. Han ropade: de hafva afrättat mig, mördat mig. Men jag lefver och jag skall hämnas. Ned med allt hvad kungar heter!

Småningom samlades flera andar omkring honom; alla voro de blinda. De rådslogo med hvarandra, huru de skulle kunna anstifta uppror och revolution

på jorden. De ville uppvigla arbetarne till att anställa ett blodbad på alla högt uppsatta i samhället. Blodtörst och hämndlystnad stodo att läsa i deras vilda drag; de voro fruktansvärda att skåda. Deras vilda skrån öfverröstade orkanens rytande.

Då hörde vi plötsligt ett susande i luften, och englastämmor, som sjöngo: Frid! frid! Gud är kärleken. Det var fridsandar, som drogo igenom denna verld för att begifva sig ned till jorden.

Revolutionärerna tystnade för ett ögonblick, det var som hade deras ögon åter öppnats, de kunde ej undgå att förnimma fridsandarne och lyssna till deras hymn.

— Löjlige halleluja-sällskap! ropade slutligen deras anförare. Det finns ingen Gud. Funnes det någon, så skulle han förgöra oss, ty vi hata honom.

— Du hatar Gud, men förnekar hans tillvaro, sade jag till anföraren. Deruti ligger ju en motsägelse. Huru kan man hata, hvad som icke finnes till?

— Jag hatar all makt, sade han.

Och dock fikar du sjelf efter att blifva en maktegar, en anförare, en folkledare. Vet, att endast kärlek kan lyckliggöra en varelse. Med hat och hämnd uträttar du ingenting.

Ha, ha! skrattade han rått. Då var det väl kärleken, som på jorden bragte mig i galgen? —och religionen sedan? Ned med alla svartrockar och all auktoritet!

Så rasade andarne om hvarandra, de voro nu åter blinda,

— Huru skola dessa någonsin kunna omvändas? frågade jag Betty.

— Gud är kärleksfull och långmodig, svarade hon. Här äro dessa stackare fjettrade genom sin blindhet och genom följderna af sina förbrytelser. Väl spränga de ofta sina fjettrar och störta sig ned på jorden såsom människors frestare, dock har allting sina gränser, sin lagbundna tid. Obotfärdighet (no; ikke å ville angre/ikke å se egen skyld/ansvar) medför dubbelt lidande och hårdare straff. Se bara på dessa stackars krymplingar, som födas till jorden, dessa blinda och döfstumma, barn utan händer och utan fötter, idioter och människor med de gräsligaste sjukdomar; detta är ingenting annat än de straff, som obotfärdiga andar ådraga sig.

Vi gingo vidare i den steniga och sterila trakten och närmade oss slutligen till ett slagfält. Här kämpade andar mot hvarandra i den vildaste förbittring. Vapnen slamrade, men ingen kunde besegra, såra eller döda den andra. De kämpade, tills de voro alldeles uttröttade. ([mer om samme tema](#))

Här måste sådana som Danton, Robespierre, Marat m. fl. göra bot för sina brott. (disse gjorde barbari/terrorvelde under den franska revolutionen). Om de förhärda sig i obotfärdighet, så utsinar slutligen deras kraft, d. v. s. deras astralkropp blir gammal sjuk och bräcklig — de förslöas, deras förmögenheter inslumra. Derpå följer en död här och en återfödelse till jorden, vanligen såsom krympling eller idiot.

Vi sågo dem sedan, dessa revolutionsmän och konungamördare. De bodde i jordkolor och klippgrottor. De voro gamla, mycket gamla, blinda och döfva. De sutto der i sina hålror frysende i stormen, men med en brännande smärta i lederna. För deras syn stod alltid guillotinen och det blodbad, som de anstiftat.

Afven hit komma tid efter annan barmhertiga andar för att vederqvicka dessa olyckliga, väcka dem till ånger och förbereda dem på en återfödelse i köttet.

I denna obeskrifligt fruktansvärda sfer befinna sig äfven de nihilister, hvilka medelst mord och dynamitbomber velat »befria menskligheten från slafveri». Här känna sig dessa andar fjettrade och bundna; de förmå

ingenting. Här måste de lära sig känna Guds makt. De måste lära sig inse, att endast kärlek kan befria menskligheten, icke mord och våldsgerningar.

SJUNDE KAPITLET.

Egoisternas sfer.

En, som i hundra år suttit och räknat sitt guld. En girig qvinna, omvänd genom lidande. Isgubben.

Då vi inträdde i denna nya sfer, föreföll det oss, som hade vi kommit till en helt annan verldsdel, helt olika den, som vi nyss lemnat. Här är bara snö och isberg; det är som vore vi vid nordpolen. Jag känner mig alldeles stel af köld; själen är som infrusen uti mig.

Detta är egoisternas sfer, sade Betty, deras, hvilka icke hyst kärlek för något annat än guld och det egna jaget, hvilkas hjertan aldrig klappat af medlidande för en medmänniska, hvilkas händer aldrig utdelat en barmhertighetens gåfva, hvilkas Gud varit penningen.

Men hvar äro de då alla? frågade jag. Jag ser ju ingen enda.

Då förde mig Betty till en håla i isberget; der såg jag en gammal man i sönderrifna kläder. Han hade framför sig en liten hög af guldmynt, dem han oupphörligt med mycken ifver räknade. Han märkte oss icke.

Här har mången missionerande ande varit, sade Betty. Den stackars anden sitter här sedan öfver 100 år och räknar sitt guld; han hvarken hör eller ser.

När kommer äntligen stunden för en sådan andes omvändelse? frågade jag.

— Om han icke af egen drift lemnar denna för honom så kära ort, som blifvit hans paradys, så griper honom den straffande återfödelsens lag.

Nu trädde fram till oss en ljus, vacker qvinlig ande, synbarligen en missionär. — Jag var en gång, sade hon, en sådan olycklig ande, som den I här sen. Jag vill berätta Er min historia.

»Öga för öga och tand för tand» är en gudomlig lag, men för dess genomförande är ett kort jordeliv icke tillräckligt; denna lag famnar hela evigheten. Allt blir vedergälldt, det goda såväl som det onda, och denna vedergällning har en räckvidd i det oändliga. (vedergällning= , repressalier, hevnt)

För omkring 300 år sedan lefde jag på jorden. Jag var mina föräldrars enda barn och därför ganska bortskämd. Allting vände sig omkring mig, min vilja var en befallning, hvarje min önskan en lag. Endast en mycket ädel ande skulle varit i stånd att bära en så blind kärlek och så mycken svaghet utan att taga skada deraf. Min ande dukade under för denna pröfning, jag blef hårdhertad, sjelfvisk och girig. Jag ville alltjemt hafva mera, ville aldrig gifva bort något, blef aldrig nöjd, fick aldrig nog. Jag blef snål och misstänksam, jag gräfde ned mina penningar. Ful och något snedvuxen som jag var, med ett uttryck af girighet i ögonen, hade mitt yttre ett afskräckande utseende.

Det oakadt, och trots mitt ovänliga väsen, hade jag flera friare, ty jag var ju ett mycket rikt parti. Men högre än allting annat älskade jag mina

penningar, och hellre än att dela dem med någon, förblef jag ogift. Mina föräldrars blinda kärlek lönade jag med otack genom tyranniska nycker och hårdhet. Då de blefvo gamla och svaga, slog jag under mig hela förmögenheten. Jag sparade och samlade och unnade mina föräldrar ingenting, de fingo rent af lida nöd. Efter min faders död — jag tillkallade inte ens en läkare, när han lå sjuk — drog jag mig alldeles tillbaka med min stackars gamla moder. (t.v.)

O, hvad måste hon inte lida! Det är mig en pina att berätta det. Vintertiden unnade jag henne inte ens ved att elda med, utan der satt hon insvept i en gammal pels med händerna öfver ett

fyrfat. Slutligen dukade också hon under och befriades från det lif, som genom min girighet blifvit henne till en plåga.

Ingen tiggare gaf jag en bit bröd. Hård och hjertlös var jag äfven mot mina fattiga släktingar, de blefvo alla afvisade. Mina dyrbarheter gräfde jag ned eller gömde och lefde som en tiggerska, knappast unnande mig det nödvändigaste; men medvetandet att jag egde så mycket silfver och ädla stenar var min förnöjelse. Jag älskade ingen och misstrodde alla. På Gud trodde jag icke, mitt hjerta var som förstenadt af snikenhet. Sålunda blef jag också skuld till en kusins död.

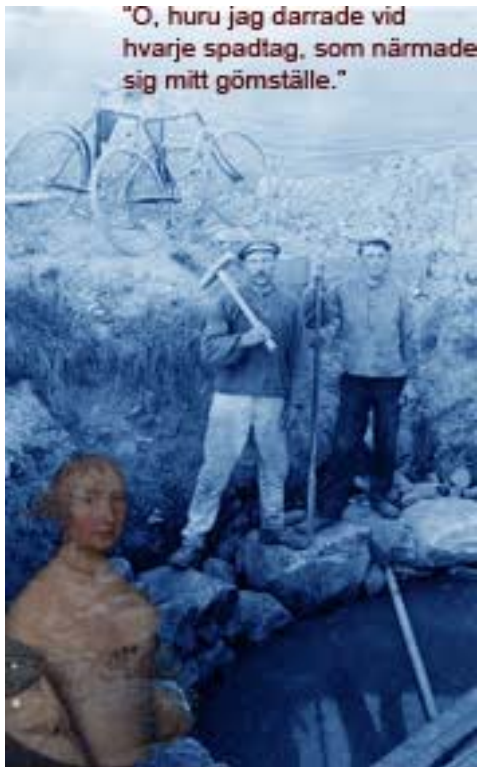
Han var i stort betryck, och hans familj var nära att förgås af hunger; jag nekade att hjälpa dem, hvarpå han tog lifvet af sig. En annan af mina släktingar störtade sig i floden, emedan jag vägrat att bistå honom. En tredje hade kanske aldrig blifvit en tjuf, om jag hade hjälpt honom, när han bad mig derom. *De nedgräfdade skatterna, penningarna, som lågo gömda i min halmstrådd, dukaterna under golfvet i min kammare, de egde min kärlek.*

En dag kom döden och öfverraskade mig. Min ande var nog skild från kroppen, men kunde icke skilja sig från de jordiska skatter, vid hvilka jag varit så fästad. Nu kom straffet. Folket visste, att jag egde förmögenhet; mina arfvingar strömmade till huset, de genomsökte min bädd och mina gömmor. Med yxor och hackor upprefvo de golfplankorna och uppbröto mina skåp. Jag hörde dem förbanna mig, jag såg mitt guld rulla mellan händerna på dem under svordomar och slagsmål. Allt hvad jag under ett helt lif samlat och

omhuldat, var i ett enda ögonblick förspildt. Jag störtade mig öfver plundrarne, jag ville rädda mitt gul d, men jag kunde icke få fatt i det. Hvilka qval jag utstod! **Min enda tröst var ännu den skatt, jag nedgrävt i jorden, den hade ingen hittat.** Här slog jag mig ned och höll trogen vakt.

År förgingo, jag märkte det icke; slutligen blef också denna skatt mig beröfvad. Min trädgård såldes till byggnadsplats, här skulle uppföras ett nytt hus. O, huru jag darrade vid hvarje spadtag, som närmade sig mitt gömställe.

En vacker dag rullade äfven dessa dukater fram i dagen. Man roffade till sig hvad man kunde. En herre förklarade allt vara sin egendom, en annan man, bestred honom rätten dertill; så försvann min skatt, hvars upptäckande endast väckte split och kif.

Nu egde jag ingenting mera, jag irrade omkring som ett tjutande spöke, en skräck för både andar och menniskor.

Då förbarmade sig en god missions-ande öfver mig. Vetem I hvad som menas med en missions-ande? Det är en särskild kategori af andar, som gå omkring i andeverlden för att uppsöka de förlorade och återföra dem till Gud. Denna missionsande tog hand om mig, ty jag var en sådan förlorad, och äfven jag blef slutligen omvänd genom kärlek

— allenast genom kärlek.

Långsamt grydde det gudomliga ljuset i min förmörkade själ, fjällen föllo från mina ögon. Men nu måste jag också födas på nytt. Utan bot ingen förbättring. Man ser ofta menniskor på jorden, så förföljda af lidande, så slag på slag drabbade af olyckan, sådana "Job-existenser" (Job frågar: »varför skulle detta hända mig?») att man ovillkorligen frågar sig — hvarför?

Ett sådant lif fullt af pröfningar var den skola, i hvilken jag skulle lära mig att älska och försaka, att tro och att bedja. Den omutliga lagen »öga för öga och tand för tand» skulle på mig gå i uppfyllelse.

Jag föddes som barn till rika föräldrar. Min moder, som jag outsägligt älskade, rycktes från mig, när jag var 13 år, det var min första svåra smärta. Min fader var en ohjelpig drinkare. Han var rå och elak, han slog mig, men jag bar allt med tålmod. Småningom förskingrade han hela förmögenheten och dog slutligen i delirium på ett dårhus. Der stod jag nu alldeles utblottad. Jag arbetade; under mödor och vaka fann jag ett torftigt uppehälle.

Så lärde jag känna en ung man, en officer; honom älskade jag med hela glöden af en ande, som älskar för första gången. Till en början gick det bra. Vi lefde i endrägt och kärlek, och Gud skänkte oss tvenne barn. Då blef jag beröfvad min man, icke genom döden - det hade varit vida bättre — utan genom en annan qvinna. Han öfvergaf mig och barnen, han var helt och hållet i denna qvinnas våld. Jag fick ensam sörja för barnen.

»Öga för öga och tand för tand.» Ännu var min olycksbägare icke bräddad. Jag bar på en svår skuld, jag måste göra bot, jag måste gifva Gud allt, hvad han i nåd hade skänkt. Det hjerta, som hade lärt att älska, skulle nu också lära sig att försaka.

Min dotter gjorde en dag en lusttur till landet tillsammans med några andra flickor. De skulle i en liten båt fara öfver en sjö; det uppstod en storm, och hon fann sin graf i vågorna. Min son, en modig och glad soldat, stupade vid 21 års ålder vid Austerlitz. (bilde under- klick på bildet for info)

http://en.wikipedia.org/wiki/Battle_of_Austerlitz 2 December 1805

Så drabbades jag af ödet — slag på slag. Ofta frågade jag mig sjelf: min Gud, hvarför allt detta?

Efter döden blef allt mig klart. »Öga för öga, tand för tand.» Gud är rättvis. Lofven och prisen honom, älskade människobarn!

* * *

Sedan denna ande slutat sin berättelse, gingo. vi vidare. Jag fick syn på en härlig byggnad af is, det var ett verkligt ispalats. Uppför breda trappor kom vi in i en stor sal. Allt derinne var af is eller snö: statyer, bilder, sniderier. På ett slags tron satt en man; han kastade en stirrande blick ut öfver all den isprakt, som omgaf honom; han var, så vidt jag kunde se, insvept i en pels. Alldeles stum satt han der.

Känner du ej igen honom? frågade Betty.

Jo, i sanning, utropade jag, det är ju T., vår gamle ungdomsvän, den rike mannen med det kalla hjertat, han som aldrig gaf bort något. Mins du hans hustru, som af förtviflan öfver hans hjertlöshet och girighet tog gift; och deras dotter, som flydde från hemmet med en ung man. Den hjertlöse fadern lät henne dö i det största elände. »Isgubben» kallade de honom, och nu lefver han i is — så märkvärdigt! Och hvad han misshandlade sina tjenare! Det var en stygg karl, man såg honom aldrig le.

Ser du, sade Betty, han har stelnat i egoism, ingen vänlig ande kommer till honom. Ingen älskar honom; sjelf var han också främmande för kärlek. Endast sin gamla papegoja har han hos sig; det var den enda varelse, för hvilken han intresserade sig. Tid efter annan hör han hennes rop i sina öron: »Jakob — socker!»

Vi måste väcka upp honom, sade jag, vi måste återkalla honom till lifvet. Vi trädde fram till T. Han stirrade förvånad på oss.

— T., känner du ej igen mig och Betty, sade jag ; vi hafva kommit för att befria dig.

— Befria mig? Hvad är det för dumheter? Det går ingen nöd på mig; jag är nu i evigheten.

— Jaså, du finner dig väl i denna förfrusna verld, der ingen sol finnes, intet lif och intet väsen att älska?

— Jag längtar icke efter någon.

— Tänker du icke på din hustru och din dotter? Hafva de icke besökt dig?

— Åhjo, min hustru har nog varit här. Hon öfverhopade mig med förebråelser och påstod, att min hjertlöshet hade drivvit henne till sjelfmord. Löjligt! Hon ställde till en riktig scen. Hade jag inte varit af is, så hade jag väl smält, men nu studsade allting ifrån mig. Min dotter, som ställde till skandal med den der unga mannen, ja, hon har också varit här. Hon grät och var oförskämnd nog att säga, att hon ville omvända mig. Henne vände jag helt enkelt ryggen. Så gör jag med alla obehagliga personer, som vilja störa mig i min ro.

— Tänker du då aldrig på Gud? Ber du honom aldrig om förlåtelse? Du var dock en mycket hård menniska.

— Vill du också ställa till en scen med mig, så ber jag dig hellre vara så god och gå ju förr desto hellre. Du har sannerligen ingenting att säga mig. Om Gud låter mig vara i fred, och jag vill stanna här i mitt ispalats i evighet, så är det något, som du icke behöfver lägga dig uti. Adjö.

Med en kort handrörelse afskedade han oss. Jag var mycket upprörd och sade till Betty: Denne man måtte väl icke i all evighet få sitta här ostraffad? Sådant kan väl Gud icke tillåta?

— Inte så häftig, kära Katarina! Du skulle nog, likasom så ofta under jordelifvet, genast vilja förfara med. stränghet. Tror du verkligen att han är lycklig här? Du har inte så noga betraktat skulpturverken i hans issal. I dem äro alla de olyckor och lidanden framställda, som han genom sin hårdhertenhet förorsakat. Alla hans synder äro huggna i is, endast ångrens tårar kunna få dem att smälta. I oafbruten själsångest sitter han der som i ett fängelse, men han är för stolt att låta märka något, och så skall han sitta, intill dess isen kring hans hjerta smälter och ett förtviflans skri om förbarmande löser förtrollningen. Afven för honom är en tid bestämd. När den är till ända, kommer korset, botgöringen, som skall väcka hans ande. Gud har sina vägar.

Bildet: ill. til web-omtalen av Oscar Busch's bok: ["HUR MÄNNISKOÖDAN TVINNAS"](#) der mor og sønn gjør forsøk på å overtale den gamle far – som på en lignende måte, sitter fast i hatets kuldeområder på lavere astralplan.

Det kommer en dag, då hela denna isverld skall undergå en total förstöring. Varma andar skola komma och smälta isen och det skall äfven i dessa köldens häkten (no; frostens varetekt) blifva vår. De förstelnade andarna skola uppvakna och såsom botgörare återfödas till jorden.

ÅTTONDE KAPITLET.

Vildarnes sfer.

Missionären Lini. Straffets natur och betydelse.

Vi inträda nu i en sfer, helt olika dem vi förut besökt. Här bo de vilda folkens råaste andar. Genom att otygladt hafva hängifvit sig åt sina lägre drifter hafva de sjunkit så djupt, att de förlorat sina andliga förmögenheter och mera likna djur än menniskor. Vi få icke föreställa oss, att alla andar från början stå på ett så lågt stadium, att de alla skapas råa och vilda. Ingalunda, men när en ung, outvecklad ande låter förföra sig af de onda inflytelser han möter, i stället för att utveckla sin intelligens och arbeta på sin utveckling, då sjunker han lätt till ståndpunkten af en primitiv djurisk menniska med råa, sinnliga begär. Då de lemna jorden, komma de till denna sfer, der de finna en natur, som svarar mot deras vilda, utvecklade väsen, en natur som mycket påminner om jordens vildaste trakter.

Deras astralkroppar äro så täta, vid dem häfta ännu så mycket af materien, **att de hit medföra de sinnliga begär och förnimmelser**, som tillhörde deras jordiska kroppar. De kunna visserligen icke mörda, men de kunna tillfoga hvarandra svåra lidanden, ty deras halfmateriella kroppar äro mycket mottagliga för fysiska smärtor.

Här behandlas dessa andar såsom vanartiga barn. De erhålla undervisning och uppfostran af barmhertiga missionärer, hvilka i kärlek och sjelfuppoffring fullgöra sitt värf. Först väckes hos dem känslan af att det gifves en högre makt, en Gud, sedan bibringas dem kärleken till nästan. Så snart tron på Gud och kärleken slagit rot i deras hjertan, inkarneras dessa andar bland jordens bildade nationer för att der lära sig mildare seder. Men ingen blir på en gång fullkomlig. Dessa andar förfalla ofta i sin forna råhet. Man förvånar sig så ofta öfver dessa massmördare, röfvare och otuktiga, som störa ordningen och förpesta samlefnaden på jorden. Man borde lära sig förstå, *att dessa äro reinkarnerade hedningaandar, som bestå sitt första prof bland kristna menniskor. Dessa andar måste upprepade gånger återfödas till jorden, till dess de komma till insigt om, att de äro barn af den gode Guden, till dess de lära sig älska och förstå ansvaret af att ega en fri vilja.* Då först kan anden lefva upp i kärlek, intelligens och arbete.

Jag fann till min öfverraskning min syster Lini här såsom missionär bland dessa vildar.

Huru kom du att erhålla en så svår mission? frågade jag henne.

Dyra syster! svarade hon. Denna mission är icke så svår som du tror, och jag är lycklig öfver att Gud gaf mig detta arbete. Vår himmelske Fader är kärleken. O huru gerna jag tjenar honom! Är det då icke en glädje, att hos dessa arma fallna andar, som förlorat tro, kärlek och intelligens, småningom åter tända det gudomliga ljuset. Det är sant, att de ofta blifva vilda och uppresa sig mot oss. En gång ville de stena mig: det haglade stenar öfver mig, naturligtvis utan att såra mig. Då trodde de sig se ett under, de betogos af fruktan och föllo ned och ville tillbedja mig. Det är så mycket, som dessa oerfarna andar icke begripa.

De tro sig oupphörligt se under och verkan af öfvernaturliga krafter; detta gifver dem också mycket att tänka på. Det är oftast lättare at - till tro på Gud - omvända dessa vildar, än atheister, hvilkas otro (uvitenhet) grundar sig på s. k. lärdom, **ty bakom denna döljer sig vanligen det mest oböjliga högmod.** Också är den intelligenta ande, som syndat, mycket olyckligare än den mindre intelligenta.

Se der, huru dessa stackars obildade vildar tumla om och leka med hvarandra. Men nu skall du också se huru de erhålla undervisning. Den går ut på att förbereda dem till deras kommande jordelif.

Lini förde mig derpå till ett slags arbetsskola, der dessa vildar få lära sig läsa, teckna och skriva. Framför allt få de dock lära sig att bedja till Gud, älska honom och följa hans bud.

Denna sfer är tillika en förgård till jorden, en förberedande skola, i hvilken de andar uppfostras, hvilka för första gången skola inkarneras på denna planet. Clairvoyanta medier och jordens heliga, hafva ofta fått kasta en blick in i denna sfer. De hafva fått följa den mänskliga utvecklingen tillbaka till denna jordelifvets tröskel, men längre tillbaka har sällan någons blickar kunnat tränga.

* * *

De sferer vi hittills genomvandrat, kunna med skäl betecknas såsom helveten. ([mer om DET temaet](#)) Ehuru hvarandra så olika, hafva de dock alla det gemensamt, att de andar som der dväljas, oaflåtligen plågas af sina egna hemska minnen. Deras tuktan består egentligen deruti, att just de scener ur deras förflutna jordelif, hvilka deras samvete mest ogillar, oupphörligt frambesvärjas med en tydlighet och skärpa, som är förfärande. Offren för deras brott stå som fruktansvärda vålnader framför dem, hotande och anklagande. Det hjälper icke att de söka intala sig att dessa vålnader — såsom ju också är förhållandet — endast äro alster af deras egen uppjagade fantasi.^(no; 'bare er kreasjoner av sin egen opphissede fantasi'). För det sjuka samvetet hafva de en verklighet, som icke låter sig bortresonnera. Straffet är sålunda icke en utifrån kommande, genom någon domshandling pålagd plåga, det är brottets naturliga följd, uppstiget ur andens eget inre; och dess ändamål är allenast att böja den hårda och trotsiga anden till ett ödmjukt erkännande af sin synd och att väcka honom till längtan efter försoning med Gud. När han kommit så långt, förflyttas han till ett drägligare hemvist, der han genom goda andars undervisning förberedes till sitt stundande botgöringslif på jorden.

Vi lemna nu dessa det andliga mörkrets sferer och stiga ett trappsteg högre till en annan, något ljusare värld.

* * *

Innsetter her - før neste kap. noen astrale bilder av kunstneren Duguay:

NIONDE KAPITLET.

Den religiösa intoleransens sfer.

En högkyrklig ande varnar mot spiritismen. En maltheserriddare, omhändertagen af sina tjenare Johan och Babette.

Den sfer, i hvilken vi nu inträda, kan betecknas såsom den religiösa intoleransens värld. Här finnas andar af alla bekännelser: katoliker, protestanter, judar, muhamedaner, buddhaister och bramaner; ja äfven de vilda folkens trosläror äro här representerade. *Hvar och en håller på sina dogmer, hvar och en är ortodox enligt sin öfvertygelse och fördömer obarmhertigt alla olika tänkande.*

De äro dock icke blandade om hvarandra. Lika söker lika. **Bekännare af samma dogmer sluta sig till sammans, så att hvarje sekt bildar ett samhälle för sig.**

Allt, som på jorden blifvit menskligt tänkt och ofullkomligt uppfattade, har här sin motsvarighet i bilder, som de religiösa ifarne frammana ur sin egen inskränkta begrepps-sfer.

Så har jag här återfunnit de rättrogna katolikernas himmel med alla dess menskliga bruk, äfvenså de pietistiska protestanternas, ja äfven judarnes gyllene Jerusalem, likaväl som muselmännens paradys, buddhaisternas Nirvana och indianernas gröna jagtmarker. Sanningens religion, som är byggd på kärlek och tro, fann jag här ingenstädes. Här herrskar endast ofördragsamhet och fanatism.

Hvarje bekännelse har sina symboler och ceremonier, sitt andliga öfverhufvud, sina trångt åtdragna gränser. Andarne i denna sfer utöfva ett stort inflytande på sina meningsfränder på jorden, *likasom också å andra sidan hvad som tankes och handlas på jorden här får sin motsvarande afspeglung*. Dör på jorden en innehafvare af andlig myndighet, så finner han här sina blindt hängifna trosfränder, sina omhuldade dogmer, och han stannar fången i sin gamla idékrets, ända till dess hans ande sliter fördomarnas och ofördragsamhetens fjettrar och känner sig såsom en fri medborgare i Guds oändliga rike.

Andar från denna sfer meddela sig ofta genom medier på jorden, och hvar och en af dem påstår sig vara i besittning af sanningen, hvilket i sjelfva verket icke är så underligt, då de ju icke veta bättre.

Det är därför icke heller så underligt, att meddelanden från andeverlden ofta innehålla ganska förvrängda framställningar och att sådana — särskildt då mediet icke står under något högre inflytande — blifva både trodda och försvarade. *Menniskan dör, men anden med sina föreställningar och egenskaper fortlevver och förändrar sig icke mycket blott derigenom att kroppen bortfallit.* Hvarje ande medför sin egen religiösa tro och sina egna föreställningar och bildar sålunda omkring sig sin egen lilla värld af tankar. I denna sfer inneslutas nu de, hvilka halsstarrigt hålla på sin mening, hvilka tjena bokstafven och icke anden — de, hvilka söka religionen i yttre former och läpparnas mumlande i stället för i sanningens anda och kärleken till Gud. — De, hvilka varit fanatiskt intoleranta försvarare af sin åskådning och högmodigt ansett sig bättre än alla andra.

Detta är således de inskränkta, stillastående andarnes rike. De skapa sig, dessa andar, här i andeverlden en sfer, som noga ansluter sig till den idékrets, i hvilken de lefde på jorden. Naturligtvis hafva de från jordelivvet tagit med sig sin ofördragsamhet, (intoleranse) ty deras åskådning har icke synnerligt ändrat sig, och därför fördöma de hvarandra äfven här. I kunnen salunda tänka Er, att här just icke är något fridens hemvist, ty der fanatism och ofördragsamhet råda, der gifs det endast tvister och stridigheter. Dessa andar är det, som på jorden underblåsa religionshat och hetsa bekännare af

skilda religioner mot hvarandra. Här har också spiritismen sina hätskaste motståndare, ty dessa andar vilja framför allt hämma sanningens utbredande på jorden. I sin okunnighet och sitt egensinne förneka de särskildt reinkarnationsteorien. Äfven till dessa sferer sänder Gud sina missionsandar, men dessa hafva mot fanatism och ortodoxi en hårdare kamp att utkämpa än hednamissionärerna på jorden. Sedan andarne här slutligen vaknat till insigt om sanningen, blifva de antingen förflyttade till en högre sfer eller ännu oftare inkarnerade på jorden för att uppfostras i en annan religion. **Jag kan om denna sfer för öfrigt icke säga Eder mera, än att hvarje sekt bildar ett rike för sig med sina karakteristiska egenheter.** Man kan här beundra den muhamedanska himlens härlighet likasom äfven den brahmanska asketens orörliga af ingenting störda andakt. De som lättast låta sig omvända till sanningen äro indianerna på sina gröna jagtmarker. Längst och envisast hänga kineserna fast vid sin tro och sin nationalitet.

Mediet: Jag påminner mig hvad en ande, som säkert tillhörde denna sfer, en gång yttrade. Det var en bekant till mig. Han hade tillhört det ultramontana lägret och var känd för sin religiösa ofördragsamhet. Det intresserade mig att erfara, om icke hans religiösa åsikter efter döden undergått någon förändring, men jag påkallade honom ej. Han kom en afton själfmant och skref följande:

»Jag låter icke kalla mig och vill icke blifva citerad. Jag kommer ur den triumferande, ofelbara kyrkans rike för att varna dig för det förderfliga andespökeri, som kallas spiritism. Endast för att göra en god gerning, är det som jag nu betjenar mig af detta straffvärda medel att skriva genom ett medium. Dessa andebesvärjelser äro stridande mot den allena saliggörande kyrkans bud, de äro djefvulens påfund. Det är en stor skillnad mellan kyrkans under extatiskt tillstånd inspirerade helige och spiritismens medier. Egna din begåfning åt den heliga kyrkan, drag dig tillbaka till heliga botöfningar i ett kloster och underkasta dig ledningen af någon andlig; först da skall denna gåfva blifva dig till salighet och icke till fördömelse. Man söker inbilla sig, att vår föreställning om kyrkan såsom *den allena saliggörande* skulle innebära ett misstag, men så är icke förhållandet; den är en sanning. Den triumferande kyrkans öfverherde är ofelbar. Jag har här träffat flera af dem, som beklädt denna viktiga post på jorden.

'Vi lyda dem här fortfarande utan att resonnera eller fråga: hvarför?' »Non possumus» regerar äfven här; äfven här talar det eviga Rom. Jag kan icke vara visare än kyrkan, som är Kristi brud. Kyrkans bud bestå såsom eviga, allena saliggörande sanningar äfven här. På jorden erhålla vi absolution genom förkroppsligade och här genom från kroppen befriade kyrkans tjenare, det är enda skillnaden, Dock, min tid att här tala är nu ute, jag ville endast återföra dig till pligtens väg och omvända dig till den sanna tron. Efter min död fann jag allting så som vår ofelbara heliga kyrka lär, den kyrka, i hvars sköte jag nu är salig. Underkasta dig kyrkan, böj dig inför hennes heliga fäder och tillåt ej din tanke gå längre än de medgifva.»

Några aftnar senare kom en annan ande, sannolikt också från samma sfer, och det utspann sig mellan oss följande samtal:

— Jag vill gerna öppna mitt hjerta för dig, ty jag vet, att du i grund och botten är en god människa, kära vän; det skulle också göra mig godt att få tala rent ut. Jag betjenar mig af ett medel för att gifva mig till känna, hvilket jag fordom föraktade och ansåg för orätt. Det är märkvärdigt, att man efter döden måste erkänna sanningen af hvad man under sitt jordelif så hårdnackadt förnekat.

Jorden var mitt paradiset, mitt hela lif. Nu är jag verkligen död, ty detta är icke något lif — det är endast ett vegeterande. Och dock ser jag här några gamla bekanta, som verkligen lefva och som till och med se lyckliga ut — så t. ex. min gamle kusk Johan.

Han lefver, jag träffade honom för någon tid sedan. Han var en ärlig själ, en trofast gammal böhmare. Nu ser han så frisk ut, att man knappt kan känna igen honom. Denna rödhåriga, plattnäsade människa har blifvit en riktigt vacker karl. Han sökte upp mig i sällskap med min gamla barnjungfru Babette; äfven hon hade blifvit riktigt ung och vacker. Båda ville de taga mig med sig upp i deras himmel, som de sade, men jag kunde icke besluta mig för att följa med till deras beprisade himmel - kanske är den full af bara kuskar och barnjungfrur och det vore ingen lämplig plats för mig, då jag ju är en mycket högboren herre.

- Det oaktadt tyckes du nu inte vara särdeles lycklig. Jag vill innerligen bedja Gud för dig.

- Du vill bedja för mig, kan det vara mig till någon nytta? Om man en gång är död och dömd, så gagna inga böner. Jag vet för öfrigt inte rätt, hvarför jag är så olycklig. Böner! — min Gud — det medlet har jag grundligt proberat. Detta mumlande med rosenkransen i hand, det tjenar sannerligen icke till någonting. Hvar fins Gud, att han kan höra allt detta? — dessa eviga »Pater noster» och »Ave Maria» måtte han vara grundligt trött på.

- Käre vän, du måste bedja af hjertat och i en ödmjuk anda; då skall bönen väcka dig ur din andliga letargie. (no:tilstand av ubevisst sløvhet/atapi).

Letargie, ja det är rätta ordet. Jag har ingen den ringaste viljekraft, jag känner mig död. Låt mig få berätta dig min lefnadshistoria, det skall kanske komma mina domnade lifsandar att vakna. Det här samtalet verkar på mig som en uppfriskande promenad.

Jag föddes i en familj af gammal adel och i mycket goda omständigheter, men var tredje sonen — rätt fatalt. Den förste hade det bäst, han fick [fideikommisset](#) (arven). Jag växte upp, som sådana barn brukar växa upp: vacker, blond, förgätmigej-ögon (foglem-meg-ei-øyne), sammetsblus, små korta strumpor, gunghäst, leksaker, sockerpullor, bilderböcker m. m. m. Så gick det, tills jag var 8 år.

Det var ett härligt lif i barnkammaren med den gamla goda Babette och sedan en liten nätt fransyska — den lilla sängen med hvita sparlakan och vigvattenskålen vid väggen. »Den lille är så söt, när han läser sin aftonbön», hette det. Så kommo tanter för att höra på. Jag stänkte dem med vigvatten, de kysste mig och kallade mig en liten engel.

Jag var ingen vildbasare, dertill var jag för flegmatisk, jag gjorde aldrig något ohägn, jag uppförde mig alltid mycket städadt. Smutsiga och vanartiga barn voro min afsky. Fattiga barn på gatan voro min förskräckelse. Jag gaf dem visserligen almosor, men det var mera för att blifva dem qvitt än af medlidande.

Vid 8 års ålder måste jag skiljas från min goda bonne och kom till en abbé. Här fick jag en from uppfostran. Vi måste alla tillsammans med honom bedja många »Fader vår» och långa litanior; vid det sista »bed för oss» föllo mina ögon tillhoppa. Jag fick också tienstgöra vid den heliga messan. Mycket sött och nätt gjorde jag det; det inbringade mycket namnam af tanterna. En af dem i synnerhet smälte i tårar, första gången hon såg mig ministrera vid messan. Hon tyckte, att jag hade sagt mitt »Mea culpa» på ett så rörande sätt och dervid så näpet lagt händerna på bröstet.

-Detta smickrade mig. Jag inlade nu litet koketteri i ceremonien och tittade mig förstulet omkring för att se efter om någon var rörd.

Förälskad var jag redan vid 7 års ålder och det i en 2 år äldre kusin, en förtjusande flicka. Vi kysstes under trappan och bakom de höga karmstolarna i porträttsalen. Med läsningen gick det deremot klent, ty jag var lat. Jag red min ponny, men äfven detta mycket försigtigt, vi redo med mamma i Pratern och efterhärnade de stora, så godt vi kunde.

När jag var 16 år, frågade sig mina föräldrar: hvad skall det blifva af gossen? Han är den 3:e i ordningen. Den förste är fideikommissarie (arvtageren), den andre vid diplomaten, — han skall få bli militär. Så kom jag till ett husarregemente och blef en ganska klen soldat. Sedermera blef jag maltheserriddare (Ridderne av Malta), hvilket medförde en god inkomst, så att jag kunde föra ett sorgfritt lif.

Jag har aldrig gjort något egentligt ondt i verlden, men heller aldrig något egentligt godt. Jag iakttog noggrannt alla den katolska kyrkans bruk: jag läste mitt breviarium, min rosenkrans och mina litanior och gaf allmosor. Jag lefde godt, hade tillräckliga inkomster, hvarför skulle jag spåka (ydmyke) mig? Så dog jag af slag, en lätt död utan smärtor. Lyckligtvis kunde jag taga sista sakramentet. Sfedan jag var död, stannade jag ännu en stund i min gamla bostad. Jag såg min kropp ligga der styf och kall — en obehaglig syn. Jag kunde ej komma derifrån. Jag såg mig om i mina vackra rum; det gjorde mig ondt att behöfva lemna allt detta och det förargade mig att se mina tjenare och andra människor gå och plocka i mina tillhörigheter. Jag var mycket olycklig öfver att det sköna jordelifvet nu var slut och skulle gerna velat lefva upp igen.

Då kommo mina förut döda gamla trotjenare Johan och Babette och förde mig bort; jag lät mig viljelöst ledas af dem. Hvarken min far eller min mor eller någon af de gamla tanterna kommo mig till mötes; Gud vet hvar de befunno sig. Babette ingaf mig tröst. Vi kommo till ett ställe, der en mängd andar voro församlade och dit goda andar ledsagade dem, som nyss dött på jorden. En engel predikade för dem. Der tyckte jag emellertid att det var ganska otrefligt. Babette förde mig därför till en stor trädgård, der blef jag länge sittande. Jag läste väl säkerligen tusen »Fader vår»; dä kom en engel och sade till mig, att jag skulle förtrösta på Gud. Han sade vidare att en återfödelse till jorden under trängre förhållanden i den arbetande klassen skulle göra mig godt; detta skulle, menade han, väcka mig andligen.

Så gerna jag än ånyo skulle vilja blifva människa på jorden, så ogera skulle jag vilja blifva en arbetande människa. Under sådana förhållanden kan jag icke förlika mig med reinkarnationsidéen. Den är bestämdt syndig. Jag vill utan den komma till himlen. Huru skulle jag, en fint uppfostrad man af blått blod, kunna blifva en bondson.

— Det finns intet blått blod. Vi äro alla lika inför Gud. Må du tacka och prisa honom, om han förlänar dig den nåden att blifva barn till dugtiga, arbetsamma föräldrar.

Ja, ja. Spiritismen är demokratisk, jag vet det. Men antag, att jag blir en bondeson, hvad blir följden? Jo, att jag blir en olycklig, oduglig varelse, som ännu inom sig känner de aristokratiska fordringarna, men icke kan tillfredsställa dem. Hvarför skulle jag inte ånyo kunna blifva en katolsk grefve.

Detta kommer säkert icke att beviljas dig; du måste blifva ödmjuk och lära dig arbeta. Tänk nu på den saken.

Efter någon tid anmälde sig samma ande igen (til mediet). Han hade nu blifvit ångerfull och börjat fatta goda föresatser. De enkla och goda andarne Johan och Babette hade varit hans lärare. En afton skref han: Jag har upplefvat något högst märkvärdigt. Johan och Babette sade mig, att de ändtligen hade funnit mina föräldrar och tant Leocadie. Jag begaf mig till dem. Det var en underlig verld de bodde i. Det var som en afbild af jorden, en lefvande fotografi med kyrkor, kloster, och prester, men det hela föreföll mig som en spindelväfnad. Mina föräldrar och tant Leocadie bodde i ett palats. De läste sin rosenkrans och voro ganska glada att få se mig. Mamma räckte mig en rosenkrans i det hon sade: här är din plats, böj knä mitt barn. Min fader mötte mig med en förebrående (bebreidende) blick. Du har sällan biktat (tilstått/bekjent) dig, sade han, eljest skulle du för länge sedan varit här. Du måste först göra bot. Har du varit i skärselden? Ser du der borta den stora kyrkan? Gå dit och gör din generalbikt, drag dig tillbaka under nio dagar, sedan kan du komma åter till oss.

Nu igenkände mina föräldrar Johan och Babette.

— Huru hafven I kommit hit? frågade mamma. Hvar hållen I till?

— I en enkel himmel, svarade Babette okonstladt. Naturligtvis, inföll tant Leocadie. Men här kunnen I ej få stanna.

Men, invände mamma, min Josefine är dock här, och hon var ju endast kammarjungfru.

— Josefine var din läskamrat, sade min far, för sådana gör man ett undantag.

— Gå nu min son och gör din bikt(bekjennelse), tillade han stänkande efter mig med vig-vatten. Detta lät jag icke säga mig två gånger. Så fort jag kunde, gick jag derifrån i sällskap med Johan och Babette; vi kände oss alla så beklämda till mods. I den sfer, der Babette är en flitig och verksam ande, har jag börjat lära mig att förstå lifvet. Nu har min energi vaknat, nu vill jag blifva en duglig och arbetsam jordemenniska. Och ju hårdare lifvet blir, desto bättre, ty jag har kommit till insigt om, att arbete och strid är den väg, som leder till Gud.

TIONDE KAPITLET.

En sfer för trångbröstadt vetande.

Insectus. Metafysikus och rheresina. En motståndare till spiritismen i förlägenhet. Filosofen Talmus och hans dualande Ethel.

(en sfere for sneversynt vurdering)

Sa intressant och lärorik min' resa genom andeverldens olika sferer än varit, har den dock varit ganska uppskakande och för mitt hjerta upprörande. Huru mycket har jag icke redan sett och lärt, och huru mycket återstår ej ännu att lära!

Den sfer, vi nu beträda, utgör hemvist för vetenskapsmän, som icke kunnat erkänna Guds existens. Naturen i dessa trakter utmärker sig för en yppig tropisk vegetation. *Då jag här talar om träd, blommor och andra naturskönheter, äro de att förstå såsom afspeglingar af naturföremålen på jorden, eller kanske snarare såsom den materiela världens själ.* Tänken Eder alltid en ande, ett verkligt, lefvande väsen såsom förebild för den lefvande materiela naturen.

Nåväl, i en skog här i närheten mötte jag en dag en naturforskare, som var mycket ifrig med att fånga insekter. Jag vände mig till honom.

Käre vän, sade jag, har du en stund att skänka mig för att visa mig vägen genom den här skogen.

Mycket ogerna, svarade han, ty jag håller just på att sönderplocka och undersöka en för mig alldeles okänd skalbagge. Jag är en berömd naturforskare. Mitt namn är 'Insectus'. På sista tiden har det försiggått något besynnerligt med mig — en förändring, jag vet inte riktigt hvaruti den

består. Jag har emellertid kommit i en underskön trakt och funnit en hel mängd nya skalbaggar. Det är bara skada, att jag icke har någon sprit att förvara dem uti.

Min kära Insectus, jag skall förklara för dig, hvaruti din förändring består. Du är helt enkelt hvad man kallar död och befinner dig nu såsom ande i andeverlden.

Då han emellertid icke ville tro mig, utan började en lång föreläsning om omöjligheten af själens fortlevande efter döden, förde vi honom tillbaka till jorden, uppsökte hans graf och uppmanade honom att sjelf läsa inskriften på grafstenen. Häraf blef han ganska uppskakad.

— ja, det är jag det, sade han, d. v. s. der står mitt namn; det är mig alldeles oförklarligt. Låt mig se om min kropp verkligen ligger derinunder och multnar. Det skulle vara intressant att taga reda på hvad det är för art af maskar, som hålla på förtära kadavret.

Han försänkte sig (-astralt-) i grafven, undersökte sitt lik och glömde helt ock hållet bort frågan om själens odödlighet.

— Lemna det der, sade jag; förklara mig din nuvarande tillvaro, din andliga kropp, ditt lif utan den menliga kroppen.

Han kunde ingenting förklara, han stod der alldeles förbryllad inför dessa frågor, som för den enfaldigt troende icke innebär något gåtfullt. Så uppenbaras för de fåkunniga hvad som är fördoldt för de vise. ***Mången lärd, som på jorden skrifvit hela band af vetenskapliga afhandlingar, står här i andeverlden som ett litet okunnigt barn inför odödlighetsfrågan.*** Det dröjer ofta ganska länge, innan en sådan ande inser sin villfarelse.

Sådana andar vilja vanligen i andeverlden fortsätta med den sysselsättning, de hade på jorden. Slutligen komma de dock till insigt om att de gå (i) en ständig cirkelgång, utan att finna vare sig orsaken eller sanningen. Genom högre andars undervisning, och till sist genom återfödelsen till jorden, komma de så småningom i åtnjutande af det ljus, de för sin vidare utveckling behöfva.

Naturforskare äro särskildt svåra att omvända, emedan de endast tro på den exakta vetenskapen och i sina forskningar mena sig aldrig hafva funnit Gud. I grunden är detta ingenting annat än högmod, hvilket också är den svåraste fienden till sanningens ljus.

I andeverldens lägsta regioner är det laster och brott, som stänga vägen till Gud, dernäst är det lögn och hyckleri, i denna sfer är det hvad menniskorna kalla sitt förstånd.

Jag mötte derefter en ande, som kallade sig Metafysicus. Han berättade mig sin omvändelsehistoria, hvilken jag här vill återgifva.

Mitt namn på jorden, sade han, är längesedan glömdt. Den en gång så berömde professors böcker ligga trasiga och möglade i de antiqvariska

boklådorna; de finnas visserligen upptagna i katalogerna, men ingen läser dem, emedan mina upptäckter på naturvetenskapens område för länge sedan äro öfverträffade. Och dock hörde jag en gång till jordens berömdaste och lärdaste män. Jag skref min bok på latin och lät med mycken kostnad trycka densamma. Jag sade till mig sjelf: jag förgår, allt dör, men min bok skall aldrig förgå, så länge det på jorden finnes människor, som förstå latin. Menniskan är förgänglig, hon blir till intet, men hvad hon skapat fortlevver. Nu är det raka motsatsen som inträffat: jag lefver, men mina verk äro döda, då de af andra hafva öfverträffats. Möjligen säger ännu någon lärd: »redan Metafysicus anade detta» och citerar mina idéer bara för att så mycket mera framhäfva sig sjelf.

En lunginflammation på min ålderdom, ett varmt bad och en åderlåtning, såsom det var den tidens bruk, och den lärde Metafysicus var död.

Jag var icke medveten om min öfvergång till andeverlden utan fördes af någon kraft eller strömning till denna sfer, der jag efter en lång sömn slutligen uppvaknade.

Jag låg på en äng under ett olivträd. Solen strålade klar. Trakten var mig fullkomligt främmande. Jag gnuggade mig i ögonen och såg mig omkring, derpå betraktade jag mig sjelf och mina kläder. Jag märkte att min kropp var nästan genomskinlig och icke grof som en vanlig människokropp. Min dräkt utgjordes af en mantel af grön färg och af ett för mig alldeles obekant tyg. Dessa upptäckter fyllde mig med den största förvåning. Hvad hade då inträffat med mig? Jag försökte att gå — det gick förträffligt. Jag sade till mig sjelf: jag drömmer, men låt gå för det, jag skall gerna drömma vidare, ty det här var ju inte så tokigt.

Jag började genomströfva trakten, jag hittade blommor, stenar, fjärilar och andra insekter, som intresserade mig. Jag undersökte dem och fördjupade mig i mina tankar, jag kände hvarken hunger eller törst. Som jag emellertid hvarken hade bläck eller pergament, så nedskref jag mina iakttagelser i sanden, men det kom en storm och förstörde allt mitt arbete. Sedan kom jag på den tanken att skriva på blad; jag tog en stjelk och skref dermed på fikonblad, men bladen förtorkade, och mitt arbete var åter förstördt.

Jag vandrade vidare och kom till en het zon. Der växte aloe, på hvars blad jag alldeles förträffligt kunde uppteckna mina lärda deduktioner. Jag var mycket nöjd; nu måste mitt arbete blifva beståndande, tänkte jag. Huru länge mina vandringar och studier varade, vet jag icke, måhända omkring 80 år. Trakten var emellertid för min då varande kroppsconstitution mycket osund; jag fick en feber. Först skakades min kropp af de häftigaste frossbrytningar, sedan kom en hetta, som var olidlig; jag förlorade medvetandet. Ur min bedöfnings väcktes jag af ett uppfriskande luftdrag. Jag slog upp ögonen: Theresina! utropade jag. Ja, Theresina, min ungdoms älskade, stod framför mig. Ja, det var hon, hvilken jag som yngling en gång så utsägligt älskat, hon som skulle hafva blifvit min brud, men hvilken döden så grymt frånryckte mig tre dagar före bröllopet. Då blef jag bitter, jag svor att det icke fans någon Gud, icke någon odödlighet och att vår förlossning var förintelse. Sedan fördjupade jag mig i studiet af naturvetenskaperna särskildt i kemi och alkemi.

När jag nu så oförmodadt återsåg Theresina vaknade min forna kärlek, och det kom öfver mig en obeskrifligt ljuflig känsla af odödligt lif.

— Ändtligen har jag funnit dig, sade hon. Jag har sökt dig så länge.

— Du är ju för längesedan död, sade jag.

— O nej, jag lefver, svarade hon leende. Du lefver ju också, fast du på jorden är död. Det gifves ingen förintelse. Vi uppvakna här till odödlighet.

Gråtande af glädje omfamnade jag Theresina, och jag, den lärde professorn, bad henne, den olärda qvinnan, för mig förklara tillvarons gåta.

— Vi äro odödliga andar, utropade hon, och hennes ansigte strålade af en sådan glans, att jag måste vända mig bort. Vi lefva i Gud evinnerligen.

Då återvagnade mitt högmod och min otro. — Aldrig, utropade jag, det är bara ett hjernspöke.

När jag nu såg upp, var Theresina försvunnen. Förtviflad ropade jag efter henne. Då hörde jag hennes stämma långt ifrån: bed, ödmjuka dig inför Gud.

Men jag ville icke - kampen varade länge. Jag led utsägliga själsqval. Kärleken till och min längtan efter Theresina kommo mig dock slutligen att bedja. Har hon kunnat komma en gång, så kan hon återkomma, tänkte jag. Gud hörde mina böner, Theresina kom verkligen tillbaka och med henne kommo ånger, frid och klarhet öfver mig. Hon förde mig ned till jorden. Der lärde hon mig att förstå, huru litet ett människoverk är och huru oändligt stor och upphöjd Gud är. Då greps jag ånyo af ånger.

Jag ville godtgöra mina fel och bad Gud om ett botgöringslif. Jag skall nu i denna sfer undergå en andra död, eller rättare sagdt genomgå en ny förvandling. Jag skall aflägga den andliga kropp jag nu bär och ikläda mig en annan för att kunna förflyttas till den högre sfer, der Theresina bor. Der skall jag lära mig älska Gud och tillbedja honom, der skall jag förbereda mig till mitt kommande jordelif. Och när jag sedan återkommer till jorden, vill jag der tända ett ljus, som skall lysa till Guds ära.

Hvad är det, som omvänt mig? Kärleken, som är evig och evigt skall förblifva.

Mediet: I sammanhang med det nyss anförda vill jag här återgifva ett meddelande, som jag erhållit från en bekant naturforskare, hvilken under sitt jordelif var känd för att hafva förnekat Gud och själens odödlighet. Sedan han var död, ville jag därför försöka hjälpa honom till rätta genom att påkalla honom och göra klart för honom hans tillstånd. Han skref genom min hand:

— Jag är ingen ande. Man tror att jag är död, det är ett misstag. Då jag var en så berömd motståndare till spiritismen, så kalla nu spiritisterna på mig; det är mig ganska besvärligt. Jag lefver, det är sant, men det fins ingenting som kallas ande. Mina herrar! låten ej bedåra Er af spiritismens fantasier. Jag består fortfarande af ägghvita och stärkelse. Dessa ingredienser måste vara orsaken till mitt lif, eller måhända är det cellen. Jag vet det inte ännu, men vill utgrunda saken. Lifvet måste sluta någonstädes. Döden har bedragit mig; jag söker nu den död, som verkligen dödar. Jag är hälften människa, hälften form, sammansatt af celler, molekyler och ägghvita. Vetenskapen består, jag ler åt spiritisternas humbug. Min tid är dyrbar. Jag måste nu gå min väg för att hålla en föreläsning i Leipzig.

— Hvar befinner du dig för närvarande? frågade jag.

— Det var också en fråga! — i mitt gamla hem i Leipzig naturligtvis. Jag undanber mig Eder närgångenhet. Till sist kanske Ni vill börja undervisa mig och förmå mig att tro saker, som icke kunna bevisas.

— Du behöfver inte tro, du är ju sjelf det bästa beviset. Du dog och lefver ändock efter döden.

— Visserligen. Men dermed är icke på långt när tillvaron af en ande bevisad. Protoplasman lefver, materien synes hafva kristalliserat sig, eller har förvandlat sig i en fluid, som jag ännu icke har analyserat. Jag förnimmer mig sjelf, alltså är jag icke död. Vore jag död, så vore jag icke längre till.

— Döden är en förvandling, hvars verkande orsak är den odödliga anden.

— Bevisa mig det.

— Förklara mig du först, huru du kan skriva genom mig såsom medium?

— Tala inte om »medium». Jag dikterar och du måste skriva. Tre dagar senare återkom han och skref:

— Jag är här igen.

- Det kan inte vara du. Bevisa mig det. Du har ju förklarat spiritismen för en svindel. Huru kan du då skriva genom ett medium?

- Den är också en svindel. Det fins icke något evigt lif. Det är emellertid en sanning att jag är här. Jag är ganska sjuk, jag har visioner, jag måste låta mina kolleger få del af detta fall. Läs upp för dem hvad jag dikterat.

- Det kan jag ej. Då de förneka själens fortlevande efter döden, skola de icke tro mig.

- Nåväl, då måste jag vända mig till någon annan spiritist. Jag måste låta detta faktum blifva bekant, att en protoplasma kan fortleva ännu efter döden. De skola analysera mig. Jag har ingen ro, innan det sker. Men när jag tänker på [Büchner](#), [Vogt](#) och [Moleschot](#) blir jag tveksam; huru skall jag kunna öfvertyga dem? De försök, jag utförde med vivisektion på höron och kräftor, voro så lyckade och öfvertygande, men nu vet jag ej, hvad det kommer åt mig. Skulle jag vara en narr? Skulle jag hafva sysslat med agnarna och låtit hvetet ligga? —

- Nej det kan inte vara möjligt. Så huller om buller allting befinner sig! Jag är en narr, som kan tro, att jag är död. Jag är ju sjuk, jag är vansinnig, jag har visioner, jag har den fixa idén, att tro mig vara en ande. Så sätt mig då på hospitalet. Jag lefver i ett ständigt delirium. Jag tror mig drömma och är dock vaken. Tanken på döden förföljer mig. Menniskorna tro mig vara död. Jag fins öfverallt och ingenstädes. *Jag gör långa resor i luften. Det går med vindens hastighet från Leipzig till Dresden, från Dresden till Berlin.* Det är ju ett bevis på fantasi — nej på nerver och ganglier. O, huru skall jag blifva qvitt denna feber? Kalla omslag gagna intet. Huru skulle det vara med koppning i nacken?

- En ande kan inte koppas. Du är ju en ande. Huru förklarar du dina fantasier, ditt tänkande utan hjerna?

- Ha! — det vet jag inte. Jag blir vansinnig. Hvad skall man göra mot denna omedvetna samverkan af nervtrådar? Detta halfmedvetna tillstånd är för ett klart hufvud, sådant som mitt, alldeles olidligt.

En månad senare återkom samma ande och skref följande:

— ***Jag har grubblat mycket fast utan hjerna, och så mycket är mig nu klart, att jag är död och ändå lefver.*** Min princip lefver och, ehuru jag icke känner betingelserna för detta lif, måste jag dock erkänna det såsom ett faktum. Det är emellertid högst nödvändigt, att verlden får lära känna detta faktum. Jag måste göra det bekant. Ja än mer, jag måste erkänna, att jag såsom ande skrifvit genom ett medium. Jag har lidit utsägliga själsqual under de senaste dagarne, jag har stridit och kämpat, tills jag slutligen med förfäran måste erkänna, att jag icke längre är en människa och dock lefver. Om Gud vet jag ingenting. Jag är alldeles tillintetgjord at medvetandet om att jag lefver. Jag vill genom spiritistiska medier göra larm och spektakel, så att mina kolleger få klart för sig att jag lefver.

- Dina kolleger skola ej tro dina medier, de skola förklara allting för humbug. Materialisterna förneka ju allt andelif.

- Ja, det är tyvärr allt för sant. Ingenting annat förmår böja sådana andar än den egna bittra erfarenheten. Och vill man, sedan man sjelf gjort denna erfarenhet, försöka öfvertyga andra, så tro de en icke. Det är förfärligt!

Sedan återkom denna ande icke vidare. Det är att hoppas, att han i andeverlden erhöill den undervisning, han behöfde, och följde de högre andarnes ledning.

Jag lemnar nu åter ordet åt Katharina.

* * *

Under vår fortsatta vandring i denna sfer påträffade vi en grupp af andar, hvilka syntes försjunkna i djupa tankar. Några talade högt för sig sjelfva, andra disputerade. I en af dessa gestalter igenkände jag en under sitt jordelif mycket berömd filosofisk skriftställare, en mästare i logik. I det filosofiska system, han uppbyggt, fans emellertid icke någon plats för Gud, emedan — som han förklarade — detta begrepp vore ologiskt. Vi vilja kalla honom 'Talmus'. Jag tilltalade honom; han såg upp förargad och sade:

- Hvem är det, som ropar på mig? Hvem är det, som stör mig i mina tankar?

— Mina herrar! Allt är ett tillstånd, en föreställning. Tillstånden undergå förändring och med dem våra föreställningar. Mitt jag, ego, blir alltid detsamma.

- Du medgifver således ett »jag», invände jag. Om jag icke misstager mig, så är du Talmus, som har skrivit en lärobok i logik, i hvilken du förnekat Gud och velat påstå, att allting endast är en sjelfförvandling.

- Alldeles riktigt, vi äro vår egen orsak, och en orsak, som verkar förvandlingar.

Om du också sjelf är ditt eget väsens orsak, så borde du dock kunna medgifva, att det finnes en skapare, en herre öfver allting, som är alla orsakers orsak.

- En skapare är i mina kombinationer alldeles öfverflödig. Skapelsen har utgått af sig sjelf. Jag har förvandlat mig sjelf till ett annat väsen genom metamorfosens kraft. Jag lefver nu i andra föreställningar.

- Berätta mig något om den förvandling, som kallas den lekamliga döden, andens befrielse.

- Mycket gerna; men använd bara icke ordet »ande», det är något, hvarom vi sakna föreställning. »Gud» och »ande» äro begrepp, som vi icke behöfva för att tänka logiskt, de äro endast ord, uppfunna af enfaldiga menniskor, ord, utan en motsvarande bild eller föreställning. Hvad är föreställning? Det är något, hvarom våra sinnen gifva oss vittnesbörd. Föreställningarna vexla med våra metamorfoser, d. v. s. vexla när vi, som äro orsaken, inslå en annan riktning. Död är ett rent menskligt uttryck. För öfrigt innebär det en förvandling, till hvilken vi icke behöfva Gud. I följd af min egen lag — då jag ju är min egen orsak — har jag förvandlat mig och befinner mig nu i en verld, som motsvarar den metamorfos, jag undergått.

- Är du lycklig?

- Lycklig? — så menskligt frågadt! Hvad är lycka? En föreställning, ett begrepp, som i hvarje särskildt fall svarar mot våra sinnesförmimmelser för tillfället, och som därför ändras med våra förvandlingar. Hvad som synes dig en lycka är det icke för mig. För mig är tanken allt. Jag är hvarken lycklig eller olycklig, hvarken kall eller varm. Huru kan också en orsak hafva någon känsla.

- Har du då aldrig hyst kärlek? Har du aldrig älskat, hvarken fader eller moder, hustru eller barn?

- Kärlek! O, hvilken vanföreställning! Hvilken utväxt på våra fem sinnen! Det är ingenting annat än en blodsförvantskap, som man känner för sina föräldrar eller sina barn och som aftager med åldern. Man älskar sitt barn såsom sin egen skapelse, såsom produkten af sig sjelf såsom orsak, men denna känsla aftager i samma mån produkten blir mera sjelfständig och får egna föreställningar. Hvad man för öfrigt kallar kärlek är endast en könsdrift. Nej, jag är inte så svag, att jag kunnat fästa mig vid något, som är underkastadt förvandling. Man måste vara sig sjelf nog. Jag studerar orsakerna, iakttagar förvandlingarna och anställer deröfver mina betraktelser. Men nu kan det vara nog. Lef väl! Tänk på din egen förvandling.'

Med dessa ord försvann han. Talmus' sträfvan går nu ut på att förklara det andliga lifvet på empirisk väg. ***På jorden förklarade han det såsom en produkt af hjernans vindningar och andra organiska faktorer. Han förstår icke sitt nuvarande andliga tillstånd, men vill fortfarande försöka förklara det på samma sätt.*** Det kommer nog att dröja länge, innan han kommer till insigt om, att Gud är hela skapelsens orsak. Men slutligen blir han trött på att snurra rundt i samma cirkelgång af tankar. Det inträder då en förslappning, en dvala.

Som bekant har hvarje ande sin dualande eller tvillingsjäl; i ett så hårdnackadt fall som detta är det dualandens uppgift att bringa sin samhöriga ande till insigt om hans belägenhet och att väcka honom ur hans dvala. Ingen förmår bättre än dualanden att utföra detta värf, ty han är genom de intimaste andliga band fästad vid sin tvillingsjäl.

Då Talmus mycket intresserade mig, bad jag Betty hjälpa mig att uppsöka hans dualande. Ett ytterst tänjbart fluidiskt magnetiskt band förbinda dualandarne, huru långt de än må vara aflägsnade från hvarandra och huru vidt de än genom otrohet och synder blifvit skilda åt. Det var emellertid icke så lätt att finna den ande, vi här sökte, ty det fluidiska bandet emellan dessa dualandar var på flera ställen afbrutet. Ändtligen funno vi henne i sjelfmördarnes sfer. Hon hade genom ett språng i floden förkortat sitt jordelif, dertill drifven, som hon sade, af Talmus' hårdhet och grymhet.

O, du ljusets ande, sade hon till mig, kommer du för att bringa mig tröst och förlåtelse? Jag var på jorden så arm och eländig, så förkastad, och dock älskade jag den lärde mannen så högt. Men han ville ej veta af mig - kall och hjertlös vände han sig ifrån mig. Hungrande och förfrusen kom jag till hans

dörr, då stötte han mig bort med foten. "O, hvad jag grät; hvad skulle jag göra? Jag sökte glömska i floden. Men jag kan inte glömma; ty döden har icke dödat mig, den har endast gjort mig mera lefvande. Kan du gifva mig några underrättelser om Talmus? Mitt namn är Ethel.

Talmus har dött på jorden utan tro på Gud; han befinner sig nu i andeverlden utan att vara medveten om hvilken förändring han undergått. Han är endast försjunken i sina tankar.

Goda ljusandar! fören mig till honom. Om han är ensam och öfvergifven, skall han kanske icke stöta ifrån sig sin stackars Ethel. Jag ville så

gerna göra något godt; måhända kunde jag väcka hans ande till tro, ty det fins en Gud, det vet jag, det känner jag.

Ännu är denna stund icke kommen. Af din egen bättring kommer det att bero, när du kan hjälpa Talmus. Derfor, kära Ethel, mottag ödmjukt den undervisning, som lemnas dig af de missionsandar, dem Gud skickat till denna sfer för att omvända er.

Ethel lofvade att följa mitt råd. Kärleken och hennes önskan att hjälpa Talmus skola säkerligen stärka hennes goda föresatser, och den dag skall snart randas, då hon, uppfyllande sin kärlekspligt som dualande, skall hos Talmus' ande tända trons ljus.

ELFTE KAPITLET.

Flärdens och vinningslystnadens sfer.

Bankiren M.

Vi inträda nu i en sfer, bebodd af sådana, som under sitt jordelif tillhört den s. k. »stora världen». Flärd, njutningslystnad och otro äro här de förherskande egenskaperna. (no: Forfengelighet, nytelsessyke og vantro er her i de dominerende egenskaper.) Vi möta, andar, hvilka stått högst på samhällets rangskala. De hafva varit rika och bildade, de hafva lefvat i öfverflöd och förfinade njutningar, utan en tanke på jordens nöd och elände, utan ett spår af religion; ty hvad frågade de efter Gud, hvad bekymrade dem deras själars väl eller ve.

Detta är samvetslöshetens och lättsinnets värld. Hvilken tryckande luft här är! — varmt och qvafv som före ett oväder. Allt är förtorkadt. Starka elektriska strömningar genomkorsa atmosfären, och himlen är täckt af mörka molnmassor.

Men härliga palats finnas här, praktbyggnader fyllda af de dyrbaraste konstskatter; men ack, de äro endast gyckelbilder, tomma afspeglingar af jordens skatter. Här i dessa fata morgana af palats, fyllda af lika överkliga lyxartiklar af alla slag, lefva de forna egarne af dessa skatter, vid hvilka deras hjertan ännu hänga fast. Här måste de lära sig inse, att besittningen af allt detta dock endast är en villa, ty vid minsta beröring faller det sönder.

Fotografikonsten kan möjligen gifva Eder någon föreställning om, huru de framställas dessa atmosfäriska afbildningar, som förefalla såsom verkligheter-, för öfrigt fins det ju äfven på jorden luftspeglingar, som se helt verkliga ut.

Den, som på jorden lefvat i en illusion, fortlevver äfven efter döden någon tid i samma illusion, till dess han kommer till insigt om sin villa. Efter döden blir dock denna illusion till en verklig pina.

Bland de andar, jag här mötte, igenkände jag den rike baron M., som bodde i en afbildning af sitt forna palats. Han satt på en mjuk divan i ett af sina praktgemak och grät. Jag trädde honom närmare och frågade : Käre vän, huru står det till? Hvarför gråter Ni?

Han sprang upp och bugade sig i det han svarade: O, fru baronessa! hvad ser jag, är Ni också här? Har Ni också den olyckan att här ega ett palats?

Nej, Gud vare lof! Jag kom hit endast för att besöka Er.

Det var mycker vänligt. Ni vet väl af, att jag är död? Min begrafning var storartad. Tidningarna hafva beskrifvit allt i de minsta detaljer. Det var en 1:sta klassens pompe funébre — har kostat mig flera tusen — verkligen en sällsynt vacker begrafning. Hela staden talade derom. Det är mig i alla fall en tröst att litet emellanåt här låta hela liktåget med alla fackelbärare passera

förbi mig. — Se, det kan man göra här i landet, det är ju underbart. — Och hvilka kransar! Furstinnan L. sände en krans af liljekonvaljer och rosor med långa sidenband ”till den värderade vännen”. Ni förstår nog: jag kan inte tänka derpå utan rörelse.

Men säg mig min goda baronessa: är det inte ändå något besynnerligt med döden? Ni var, vill jag minnas, spiritist — då kan Ni måhända förklara det för mig. På jorden bråkade jag aldrig min hjerna med sådana saker; hvad skulle det också hafva tjenat till? Der hade man annat att göra. Egentligen skulle jag ju här kunna vara ganska lycklig. Allting är ju rätt vackert, men jag förstår inte riktigt, huru det hänger ihop: jag lefver ju, men är ändå död. Allting är bara inbillning. Hvad Ni ser här är icke äkta varor. Rör ej vid denna vackra marmor-Diana och icke heller vid denna präktiga majolikavas — har kostat mig 600 floriner — det är bara luft. Jag begriper ej, att det kan vara så väl eftergjordt.

Och ingenting kan man förtära, det är det värsta. Jag blef i början alldeles förtviflad och ville skjuta mig men kulan gick tvärs igenom kroppen på mig utan att döda mig. Idel oäkta varor! Jag har alldeles förskräckligt tråkigt; ja alla hafva tråkigt i denna dödande prakt, som utmynnar i det tomma intet, i dessa qväfvande palats, som dock endast äro luft.

— Men har Ni inga kyrkor här? frågade jag.

Kyrkor? Hvad skulle väl det tjena till? Min goda baronessa, Ni måtte väl ej tro på Gud. Om han funnes, huru skulle han väl kunna låta oss försmäktas på detta sätt?

Men då Ni på jorden var så lycklig öfver att ega allt detta; hvarför är Ni inte lika lycklig deröfver nu? Har Ni träffat Er hustru? Hvar är hon?

Tala inte med mig om henne. Hon är hos Gud och jesuiterna, som hon var så förtjust uti, ja hon är i den allena saliggörande kyrkan. Jag gjorde henne min visit, och hon besökte äfven mig, men vi kommo öfverens om, att det var bättre, att hvar och en stannade på sin planet, eller i sitt land — jag vet inte, huru den här verlden skall kallas. Vårt äktenskap är nu annulleradt. Hon frågade mig något om Gud — håhå — jaja!

Han föreföll nu mycket trött. Jag magnetiserade honom och han insomnade. Då togo vi honom — min syster och jag — och buro honom till en annan sfer, der det finnes rena, goda andar, som älska Gud och tillbedja honom. Han hörde deras lofsånger, blef mycket gripen deraf och föll i gråt. Sedan buro vi honom tillbaka till hans palats igen och väckte honom varsamt.

Ack, baronessa, utropade han, är Ni ännu kvar här? Vet Ni, jag hade nyss en så härlig dröm. Jag drömde om Gud och hörde englarne sjunga. Om den drömmen vore en sanning, om det verkligen funnes en Gud, det vore en förlösning. Men jag har ju aldrig känt honom. Han sjönk tillsammans och snyftade.

Käre M. sade jag, det fins en barmhertig Gud. Bed till honom, anropa honom; han skall förlösa dig. Och nu bådo vi tillsammans.

Vi stannade en tid hos M., till dess han kom till insigt om gagnlösheten af sitt förflutna lif och fattades af en innerlig längtan att få tjena Gud och börja ett nytt lif af arbete. **Äfven för honom skall återfödelsen i köttet blifva det bästa medlet till rening och framåtskridande.**

TOLFTE KAPITLET.

Högmodets sfer.

Högmodiga tankar äro korthus. En vanskaplig idiots föregående inkarnationer.

Åter förändras scenen. Vi inträda i de högmodigas sfer. En i hög grad oangenäm, tung luft slår oss till mötes. Och hvilka temperaturförändringar! den mest tryckande värme och den strängaste köld aflösa hvarandra i ständig vexling. Här äro blandade om hvarandra menniskoandar från jordens olika samhällslager: aristokrater, tidningsskrifvare, advokater, borgare och bönder, men alla hafva de det gemensamt att i högmod hafva ansett sig vara något för mera än andra människor och icke velat böja sig. Här bygga och återuppbygga de sina alltjemt ramlande korthus och luftsloft.

Det är rätt egendomligt att betrakta dessa korthus. På hvarje kort, som infogas i byggnaden, äro i karakteristiska målningar återgifna den byggandes högtflygande tankar om sitt eget värde, äfvensom bilder ur hans senaste jordelif. Jag såg t. ex. en aristokrat, som byggde och byggde på ett kortpalats af alla sina gamla anor. Hans stamträd räckte, tror jag nästan, ända till före syndafallet i paradiset, och öfverallt i hans kortpalats såg man dessa förfäders porträtter, kronor, ordnar och titlar. Han ställde kort på kort och räknade släktled efter släktled på sitt stora stamträd, men då han fått byggnaden färdig, ramlade den öfverända, och han måste-börja på nytt igen. Sedan oberäkneliga tider tillbaka har han på detta sätt byggt och räknat på sitt stora stamträd. Han är alldeles uttröttad, men han vill ej sluta, han afvisar hvarje vänligt förmanande stämman.

Bredvid honom är en god engel sysselsatt med att bygga ett annat korthus, på hvars väggar stå beskrifna den andryga aristokratens alla fel och brister, ja äfven hans hemligaste förbrytelser, och detta korthus faller icke sönder, han ser det till sin stora förargelse. Se der står beskrifvet, huru han en gång förförde en ung flicka, som födde honom en son, huru hon sedan dog i elände, huru sonen växte upp utan tillsyn, blef en odugling, en brottsling och slutade i fängelset. »Sådana barn kan man icke taga hand om», hade han i sitt högmod yttrat. Der stodo de orden inbrända. Förargad vänder han bort sitt ansigte och börjar ånyo räkna sina anor (begrinner på nytt å telle sine forfedre). Icke långt ifrån honom bygger en journalist sitt korthus af alla de lögner, han under sitt jordelif sammanskrifvit och utspridt. Han har med sin penna gjort mycket ondt i verlden, och då han icke trott på något, har han förlöjligt allt andligt, allt ädelt och godt och dervid ständigt blifvit allt större i egna ögon.

Der borta åter se vi en advokat, som bygger sitt korthus af alla sina akter och processer. Der står beskrifvet, huru han utpressat penningar, huru han sakfällt de oskyldiga och huru han dervid alltjemt tänkt allenast på sin egen vinst. Denne man anser sig stor nog att kunna förakta Gud. Han bygger sina högmodiga tankar allt högre och högre, tills en vindpust kommer och omstörtar hela den stolta byggnaden.

I denna sfer dväljas de för öfrigt mest olika andar tillsammans, judar och kristna, fattiga och rika, furstar och bönder. Hvarje art af högmod finnes här representerad; och hvarje ande har sitt korthus, som är ett uttryck för hans idéer och hans karakter. Han söker inreda det så beqvämt som möjligt åt sig, men det faller oupphörligt sönder. Ja, här måste högmodet af hvad art det än är, bittert lära sig känna sin ovärdighet och vanmakt; bittrast dock lider det andliga högmodet. Förtviflan böjer slutligen det, stolta sinnet till ödmjukhet och banar väg för bönen. *Sedan följer i de flesta fall en återfödelse till jorden under de mest förödmjukande förhållanden och i stort armod.* Den andligt högmodige blir dessutom ofta en idiot eller krympling. Derfor när I på jorden sen en blind eller lam eller blödsint stackare, så söken i det

förflutna anledningen till hans pröfning, icke bara i den sjuka kroppen, och våren barmhertiga mot den beklagansvärde botgöraren, ty ingen vet, hvar du sjelf min vän hade befunnit dig, om du haft att utstå samma frestelser som han. Ingen är säker för fall, om han ej söker sin hjälp hos Herren.

Jag mötte här en ande, som jag kände igen från mitt jordelif. Han var då en stackars vanskaplig idiot, som gick omkring och tiggde. Man såg honom ofta springa efter de eleganta vagnarna, utsträckande sin magra hand efter en allmosa. Fick han en slant, om än aldrig så liten, förvreds hans vanskapliga ansigte af ett grin, som skulle beteckna glädje och tacksamhet. Nu var han mycket förändrad till sin fördel, men jag kände dock igen honom, och frågade om han skulle vilja berätta mig något om sitt förflutna. Efter någon tvekan började han.

— Jag kan nu tala utan att känna det ständiga trycket öfver min hjessa (hode). Skall jag berätta om mina föregående jordelif, som förklara hvarför jag måste genomgå en sådan botgöring? Det är mig så svårt att tala derom och jag gör det ogerna, men då du alltid var så god mot den stackars fånen (tosk/dåre), så vill jag för dig berätta hvad som först långt efter min död blef klart för mig sjelf.

Jag var en gång — det är väl nu minst 1000 år sedan — en vild sälle på jorden. Mitt lif förflöt under utöfvande af grymheter och vilda upptåg af många slag.

Rå och gudlös, som jag var, beherskade mig också högmodet, och jag ville regera öfver alla. Efter min död hade jag bort låta föra mig till en bättringsanstalt i andeverlden, men jag spjernade emot och stannade på jorden, der jag dref omkring som en ond ande. Sedan blef jag tvingad till en återfödelse på jorden. Jag var nu en jesuit och ställde mig i inquisitionens tjenst. Der kunde jag lemna fritt lopp åt min grymma natur-, jag lät martera och bränna menniskor. Ja, jag har i sanning bedrifvit djefvulska ting-, intet medel var mig för dåligt eller för grymt. Jag ryser, när jag tänker tillbaka derpå.

Jag dog, och efter denna min andra död var jag ännu sämre och ondare än efter den första. Jag gjorde nu likasom förut; jag irrade omkring på jorden och uppehöll mig helst, der laster och missgerningar bedrefvos.

Då upptäckte jag en mycket högmodig qvinna. Hon var drottning. Hennes onda, förderfvade ande attraherade mig med sympatiens makt. Jag blef hennes son och sedermera regent. Bespara mig beskrifningen af detta lif. Till grymheten sällade sig nu äfven vällusten och de laster, som tillhöra de sinliga begärens tillfredsställande. Jag blef ett utskum bland menniskor. Efter denna min död blef det annat af; mina missgerningars mått var nu rågad. Jag hemföll under en sträng lag, jag kastades i fängelse — det fins godt om sådana i andeverlden. Sedan internerades jag på ett öde, kalt ställe, hvarifrån jag icke fann någon utgång. Här var jag ensam med minnet af alla mina missgerningar. Då jag aldrig älskat någon, kom heller ingen för att trösta mig. Endast skuggorna af dem jag mördat stodo spöklikt hotande framför mig. O, huru ofta önskade jag mig en död, som kunde komma mig att glömma allt. Medvetandet att min själ var odödlig beredde mig de grymmaste qval.

Då såg jag en gång likasom ett svagt ljus bryta fram genom mörkret och jag tyckte mig förnimma en stämma som sade: »hvert hundra år kommer Guds nådesljus och uppsöker den förtappade för att lära honom att bedja».

Jag följde denna ljusstrimma. Den ledde mig till en annan andesfer, der en härlig engel höll dom öfver en mängd fångar. De ålades hvar och en sitt straff eller sin botgöring. Många följde engeln och gingo undergifvet sitt öde till mötes. Andra uppreste sig, begagnade sin tillfälliga frihet och störtade sig

som en skock vilda djur ned till jorden, spridande en af ondska mättad atmosfer omkring sig. Dessa äro de onda andar, som stundom tillåtas att hemsöka människorna för att bereda dem frestelser eller straff. Deras högsta åtrå är att om möjligt i ett obehagligt ögonblick kunna tilltvinga sig en inkarnation, men detta är icke så lätt, ty de flesta människor äro omgifna af en säker skyddsinnur af goda andar, mot hvilka de onda intet kunna uträtta. **Återfödelsen i köttet ledes och öfvervakas dessutom af särskilda härtill utsedda andar, så att en godtycklig inkarnation nästan hör till det omöjliga.**

Denna gång drogos trånga gränser för mitt öfvermod; jag blef inkarnerad under betingelser, som utgjorde ett strängt straff för mitt högmod. Hade jag då varit ödmjuk och undergifven, så hade jag blifvit en frisk bondgosse, men min ande var ännu full af bitterhet och instängd vrede deröfver, att jag skulle födas af en tarflig bondqvinna. Derigenom vanställde jag min bild i moderlifvet och skadade hjernans utveckling. Lika vrång och vanskaplig som min ande var, blef också min kropp; den blef en trogen bild af min inre människa. Jag kunde icke skaffa mig en frisk hjerna. Äfven talförmågan blef mig förvägrad, emedan jag så ofta syndat med min tunga. Högmodet glödde ännu inom mig; med bitterhet insåg jag min förnedring, därför blef jag en vanskaplig, elak idiot. När människorna gjorde narr af mig eller skrattade åt mig, blef jag vild och slog omkring mig. De enda jag höll af voro korna, som jag vaktade, och dig, som jag nu talar vid, ty du gaf mig slantar, och pengar tyckte jag om. Folket sade om mig: »arbete vill han icke, han tror sig vara en stor herre». Hade jag inte också varit det? — hade jag icke varit regent? Det var således icke något vansinne, då fånen (narren/idioten) stundom inbillade sig vara något stort, det var allenast ett dunkelt minne från längesedan svunna tider.

O, den menliga naturen med alla dess onda böjelser, som aldrig vilja dö! Bed för mig!

Denna bekännelse är mycket lärorik. Vi se här, huruledes ingenting är en slump. Anden med sina inneboende egenskaper och summan af sina i förflutna lif begångna gerningar är sjelf sitt ödes skapare.

TRETTONDE KAPITLET.

Aktenskapsbrytares och menedares sfer.

Olyckshändelser, då människor dö massvis. Fru Laura. Louis och hexan.

Kristus sade: Edert tal skall vara ja, ja och nej, nej; hvad derutöfver är, det är af ondo. Människorna äro allt för snara med edliga bekräftanden. I Guds namn svära de kyskhet och trohet och ingå förbindelser, hvilka de sedermera icke kunna hålla; de beediga saker, som de hvarken tro eller ens hafva kännedom om, och så blir Guds namn missbrukadt till trohetsbrott och mened.

Den sfer, hvaruti vi nu inträda, är ett tillhåll för äktenskapsbrytare och menedare. Äfven här äro alla religioner och alla samhällsklasser representerade, men här möta oss icke religiösa fanatiker eller skenheliga fariseer; i denna sfer finna vi sådana kyrkans tjenare, hvilka brutit sin ed, fört ett lif i sinliga njutningar, och icke sjelfva trott på de läror de förkunnat. Äfven de, hvilka brutit sitt äktenskapliga trohetslöfte, få här lära sig ångra sina felsteg.

De olika religionerna hafva här sina särskilda kyrkor, hvilka till utseende och byggnad motsvara sina förebilder på jorden, men ser man närmare efter, så äro de falska och vanställda likasom deras prester. Allt hvad dessa kyrkans falska tjenare under ett lif af synd brutit genom sinnlighet och egoism, alla deras vanställda religiösa föreställningar, stå här på dessa kyrkmurar i fruktansvärd eldskrift beskrifna. Och från alla dessa kyrkor ljuda klockorna med en underlig klang; äfven de anklaga presterna för deras synder. Det är en dyster, hjertskärande disharmoni att höra dem tona genom rymden. »I hafven svurit och brutit Er ed. Förlorade själar häfta vid Edra samveten. Med Guds ord på läpparne hafven I bedrifvit synd. Ve! ve Eder!»

Man ser några andar falla ångerfulla ned på sina knän och anropa Gud om förlåtelse, andra endast klaga och gråta, andra åter fly och försöka dölja sig, men det lyckas dem icke. Hycklaren, som genom sofismer sökt att bedraga sig sjelf, får här syn på sitt eget sanna jag och far förskräckt tillbaka för denna bild, som vore den ett vidunder.

Gråten ångrens tårar, I olyckliga! Eder botgöring blir svår. I ären hemfallne under återfödelsens lag. Det väntar Eder en svår död; ty endast en sådan är i stånd att aftvä de menedsfläckar, som nu besudla Eder.

Det inträffar ofta förskräckliga olycksfall på jorden, hvarvid på en gång en mängd människor på ett rysligt sätt omkomma, såsom vid skeppsbrott, jernvägsolyckor, grufvas, explosioner, jordbäfningar, eldsvådor, för att ej tala om krig. Hundratals människor dö samtidigt en kvalfull död. Nu menen I måhända, att detta beror af en slump, som hvarken kunnat förutses eller förebyggas. **Kortsynta människobarn! ingenting är en slump. Allting regeras af eviga, oföränderliga lagar.** Alla de, som på detta sätt omkomma, äro dertill särskildt bestämde. Det är den bot de måste underkastas, för hvad de en gång felat. Herren har särskildt uppsökt och sammanfört dem, som måste på detta sätt dö, och för hvar och en af dem tjena denna död till frigörelse och förlossning.

Bland några andar, som stodo gråtande utanför en kyrka, igenkände jag en gammal bekant, den fordom för sin skönhet men också för sitt lättsinne bekanta fru Laura.

Den en gång så vackra och stolta damen var nu en gammal, krokryggig gumma med af lidanden och grämelse fåradt ansigte. När hon fick se mig, vände hon sig hastigt bort, som om min åsyn hade väckt hennes ovilja. Jag gick fram och ville räcka henne min hand, i det jag sade:

Laura, känner du mig icke? Vi voro ju ungdomsvänninor.

Rör mig icke! ropade hon vildt. Äfven du är en af de der hårdhertade dygdemönstren.

Jag har dock aldrig gjort dig något ondt, svarade jag. Måhända kan jag nu vara dig till någon hjälp?

Du hjälpa mig! Gå, jag kan inte fördraga din åsyn, du är så ljus. Vet du inte, att jag stod i ett brottsligt förhållande till din kusin?

Bedröfvad såg jag på henne. — Väl vet jag det, sade jag. Jag vet också, huru mycket hans egen hustru led deraf. Men nu ären I alla i andeverlden.

Ja, ja, afbröt hon. Han har varit här, jag har sett honom. Här veta alla af min synd. Nu finna de mig icke längre skön. Och hon, hans hustru, hon har blifvit en engel. Hon kom hit och hemtade honom. Men hvar är min man? Han kommer icke för att hemta mig. Han har dock svurit, äfven han, att leda och beskydda mig, men nu har han glömt mig.

Du vet, sade jag, att din man aldrig var dig otrogen, att han älskade dig trots dina fel. Han älskar dig nog ännu och skulle gerna hjälpa dig, om det vore honom tillåtet. Sök vägen till honom genom ånger och bön.

Hon började gråta. — Skulle du träffa honom, så helsa honom ifrån mig, snyftade hon.

* * *

Jag vandrade vidare genom denna dystra sfer. Då fick jag syn på en man, som satt der med korslagda armar och blickade dystert framför sig, liksom rufvade han öfver tunga tankar. Framför honom satt nedhukad en vämjelig figur, som såg ut som en gammal, smutsig zigenerska. Hon bara storrade på honom. Jag kände igen detta ansigte, jag hade bestämdt sett honom förr, ja, det var ju min gamle ungdomsvän Louis. Han hade egt en ung, vacker hustru och snälla barn, men öfvergifvit dem alla för att lefva tillsammans med ett utskum af allra värsta slag, en qvinna, hvilken sedan som en ond ande tog hans själ i besittning. När han blef gammal och sjuk, slog hon honom. Hans hustru dog tidigt, eljest hade hon nog, då han sjuknade, gjort allt hvad hon kunnat för att befria honom ur denna demons klor. Då han dog, sade folket: nu är han då befriad från sin plågoande.

Befriad! Jo vackert! Det sinnlighetslif han fört hade så förlamat hans ande, att han nu satt der och grubblade utan kraft att skaka denna qvinna ifrån sig. Synden hade så fast sammanlänkat dessa båda varelser, att de, trots den afsky de hyste för hvarandra, icke kunde skiljas. »De hafva valt hvarandra, må de nu få lefva tillsammans!» — sådan var deras dom.

— Louis! ropade jag. Känner du icke igen mig? Förvånad blickade han upp. — Är det du, sade han och ville gå mig till mötes. Men qvinnan grep ett fast tag i hans långa mantel.

— Du stannar! hväste hon. Du tillhör mig. Jag törs inte vara ensam.

Han försökte att sparka undan henne med foten, men hon hängde sig fast vid honom som en kardborre.

— O ! utropade han och stäckte bedjande sina armar emot mig. Jag är i helvetet och denna qvinna är djefvulen sjelf. Hjelp mig!

— Gud är barmhertig, sade jag. Han skall förlossa dig, om du beder om nåd.

— Men hon lemnar mig aldrig, klagade han.

— Nej, jag lemnar honom icke, hväste hon. Gud är död för oss.

Åsynen af dessa arma varelser gjorde mig helt beklämd. — Det är ett tröstlöst tillstånd, sade jag till Betty. Hvad kan man göra för att hjälpa dem?

— Tröstlös var också hans hustru, svarade Betty, då han öfvergaf henne för att lefva tillsammans med detta skarn. Men han var då lycklig i tillfredsställandet af sina sinnliga lustar. Dock, Guds kärlek genomtränger allt, om det än dröjer tusen år. Äfven hit komma missionsandar och predika för de förtappade. Vi skola taga med oss Louis och äfven denna qvinna och föra dem till en sådan missionär.

Louis följde oss villigt, men qvinnan måste vi binda med vår starka vilja; hon stretade emot af alla krafter. Vi uppnådde emellertid snart en kulle, hvarifrån man hade en vidsträckt utsigt öfver nejden. Många vägar ledde till kullen, som var tätt bevuxen med rosor af en sällsynt fägring och vällukt. Skaror af andar vandrade dit. Nagra syntes hafva brådtom, andra gingo långsammare, många buros dit af goda andar, andra stretade emot, men tvingades att följa med, några åter lösgjorde sig och sprungo sin väg. Äfven Laura såg jag bland dem, som gingo vägen fram.

En härlig ljusgestalt stod på kullen, en Guds nådesengel, som välsignande utsträckte sina armar och sade:

»Kommen till mig I alle som ären uttröttade och betungade, jag vill vederqvicka Eder». Dessa ord säger Herren Gud till Eder. Han mottager syndare. Ingen är fördömd. Hvar och en kan omvända sig, göra bättring och åter blifva ett Guds barn. Förtviflen blott icke! Ett evigt lif är för Eder något oförklarligt, något ofattbart. I bäfven tillbaka för den tanken, att det för Eder ännu återstår mångt botgöringslif i köttet, innan I kunnen blifva Guds barn. Många af Eder äro måhända oroliga för de älskade, I hafven qvarlemnade på jorden. Hvad skall blifva af dem alla? frågen I. *De äro alla i Guds hand.* Några hoppas på andens förintelse, emedan detta skulle utsläcka minnet och göra ett slut pa samvetsqvalen. I tänken så, emedan I ären från Herrens vägar afvikna andar, men jag säger Eder, att I alla skolen lefva i evighet. Det skall gifvas Eder många medel till bättring. Mottagen dem med ödmjuka hjertan.

Länge talade denna ljus-ande kärlekens ord till de fallna. Han såg in i hvars och ens själ och gaf åt hvar och en det tröstens ord, han behöfde. Manga föllo ned till hans fötter, bedjande om hjälp. Åt de uppriktigt ångerfulla gaf han en ros, men de, hos hvilka skuldmedvetandet ännu icke vaknat, skickades tillbaka till sina gamla boningar.

Laura bad om en ros och jag sag engeln räcka henne en sådan. Louis ville sjelf rycka till sig en ros, men stack sig på dess törnen. Qvinnan, som klängde sig fast vid honom, ville draga honom bort med sig. Han skakade henne häftigt ifrån sig.

— Befria mig från min synd, utropade han. O, Guds engel, lös mig från de fjettrar, mitt äktenskapsbrott pålagt mig. Maria! du som en gang var min hustru, var barmhertig! Förlåt mig! Jag angrar mitt felsteg. Hjelp mig!

Der kom också verkligen Maria. Hon räckte honom sin hand till försoning. Den onda qvinnan ryggade tillbaka, bländad af Marias uppenbarelse, och släppte sitt tag. Maria gaf den ångerfulle en ros och ledsagade honom till den sfer, dit äfven vi nu skola begifva oss.

(ill. her som de andre brukt i denne eboken, var ikke i org.boken)

FJORTONDE KAPITLET.

En rekreatjonsort för dem, som lidit af vansinne.

En, som dog på dårhuset. Henrik oeh Agatha.

Efter en sorglig färd genom dystra och mörka verldar, hvilka genljuda af de olyckligas klagorop, börjar det ändtligen ljusna. Den sfer, vi nu beträda, är en den gudomliga barmhertighetens vårdanstalt för sjuka och ångerfulla andar. Hit komma ock många andar, hvilka under sitt jordelif lidit af vansinne.

Luften är här ren och frisk, och solen strålar klart på fästet. De härliga skogarna dofta af blommor och genljuda af fogelsång. Här går barmhertighetens engel omkring från den ena sjuka anden till den andra, bjudande dem alla den tröst och vederqvickelse de behöfva. Afven läkare finnas, hvilka magnetisera de sjuka andarne och stärka deras lifskrafter. Genom en sinnessjukdom lider icke allenast kroppen, utan äfven anden. Då denne genom döden blifvit befriad från sitt sjuka organ, känner han sig utmattad och trött som efter en långvarig strid. Här är en rekreatjonsort för dessa hårdt pröfvade.

Jag mötte här tvenne gamla bekanta. Den ena, Henrik, dog i ett dårhus af ett svårt hjernlidande. Nu hade han hemtat sig från sin sjukdom. Jag fann honom nöjd och lycklig i en vacker skogsdunge, der han var försjunken i betraktande af några märkvärdiga växter. Han kom mig glad till mötes.

— Du är nu fri, kära Henrik, sade jag till honom, fri från de kroppsliga banden och från alla tryckande tankar. Det gläder mig att se dig.

— Ja, jag är förlössad, utropade han. Gud vare lofvad! De sista åren af min jordelefnad voro endast ett vegeaterande slöhetslif. O, huru har icke min ande lidit under trycket af min sjuka hjerna! Jag lefde i ett dunkel, hälft medvetlös. Det djuriska lifvet tog öfverhand öfver det andliga, det gör mig ännu ondt att tänka derpå. Sedan dödskampen var öfver, kände jag mig fri, men var ännu så svag efter det långvariga trycket på hjernan, att jag föll i vanmakt. Min dyra moder och min bror togo sorgfällig vård om mig och förde mig hit, der jag nu under deras kärleksfulla omsorger raskt tillfrisknat. Ännu händer det dock icke så sällan, att jag känner det forna trycket öfver hjessan och bördan af min gamla kropp, men ett par magnetiska strykningar af min moder befria mig snart från dessa hallucinatoriska förmimmelser. Jag känner mig här så lycklig i kretsen af dessa goda andar.

Se, der kommer åter en skara barmhertiga andar, som föra med sig några stackars bedöfvade menniskoandar, hvilka nyss blifvit befriade från sitt dystra lif på dårhuset. Jag måste gå dit och hjälpa dem, sade han och skyndade bort.

Den andra bekanta, jag här mötte, hette också Henrik. Han var en god och vänlig människa, måhända litet fåfäng öfver sina anor, någon gång uppbrusande, men på det hela taget hjertans god. Han blef aldrig gift, men hade ständigt någon flamma, som han gick och suckade för. De sista åren af sin lefnad led han af en hjernsjukdom och måste sättas in på dårhuset. Han blef nu obeskrifligt glad att återse mig; jag träffade honom i sällskap med en ande, som jag igenkände vara Agatha, hans sista flamma. Vi satte oss under ett stort lummigt träd i skogen och han började berätta.

— Gerna vill jag för dig beskrifva mitt uppvaknande här i andeverlden, men då måste jag först gå tillbaka till 3 år före min död, ty då led jag redan hvad jag skulle vilja kalla en liten död. Jag kände mig sedan lång tid tillbaka illamående, hade ofta svindel, och det var som om en ond ande ville drifva mig att slösa bort penningar och att springa efter fruntimmer. Jag lefde som i ett sinnesrus; det fattades mig en fast vilja att sätta som motvärn. Så kom det

till en gräslig katastrof, hvarvid jag råkade i raseri öfver människornas råhet och blef inspärrad på dårhuset. De första dagarna kände jag icke så mycket det bedröfliga i min belägenhet, ty mitt hufvud var ännu så omtöcknad och oklart, men då jag sedan blef lugn och kom till insigt om, huru allt förhöll sig, kände jag mig djupt olycklig. Det var mig en olidlig skam, att jag, den högt uppsatte mannen, var inspärrad och ställd under en grobian till vaktare, som jag måste lyda. En stor tröst var det mig, när Johan, min trogne kammartjenare, på egen begäran fick tillstånd att stanna hos mig. Jag ber ännu dagligen Gud, att han måtte löna Johan för denna vänlighet. En stor tröst var det mig också, när mina brorsbarn och min lilla systerdotter Adelheid kommo och besökte mig. Jag befann mig i den obehagliga belägenheten att vara en half fåne, en fullständig dåre hade varit mycket bättre. Genom den uppmjukning, min hjerna led af, var min ande likasom under inflytande af ett narkotiskt gift. Jag var nästan som inslumrad, dock mins jag ännu en häftig fysisk skakning — det var det sista slaganfallet. Det menskliga lifvet utlocknade långsamt, och min kropp var död, men min ande var förlossad från döden, som egentligen hade fjettrat mig i 3 långa år. Det var en härlig känsla. Några af mina tidigare hädangångna vänner voro mig till mötes och helsade mig välkommen. Särskildt var jag lycklig öfver att här återse min Agatha, den sista jag älskat på jorden. Hon dog 4 år före mig, hvilket då gjorde mig mycken sorg och lade grunden till min tungsinthet. Hon ville genast föra mig till någon sfer i andeverlden. Nej, sade jag, låtom oss stanna här, tills de hafva begrafvit mig; jag måste se efter att allting går ordentligt till. Jag fick sålunda bevittna, hurusom min gode, trogne Johan under tårar drog på mig uniformen, och huru man lade svärdet vid sidan af mig i likkistan — det gjorde mig godt.

Äfven dekoreringen af slottskapellet med alla vapensköldarne tyckte jag mycket om; ty du vet ju, att jag icke dog på dårhuset, utan hos min goda systerdotter Adelheid, som befriade mig ur anstalten och tog mig hem till sig. Hennes tårar rörde mig djupt. »Den käre, gode onkel», sade hon, »så vacker han ligger der!»

När allt var förbi, sade jag till Agatha. — Nåväl, visa mig nu din hemvist i andeverlden. Jag vet, att jag är en ande. Må den gamle Henrik multna i sin graf. Nu kommer det nya lifvet och domen. Jag får nu se, om jag kommer att hamna i himmelen eller i helvetet, eller kanske i skärselden.

— Du kommer att förvåna dig, sade Agatha, att allting är så annorlunda, än du föreställer dig. Hon tog mig vid handen — ja, jag hade en hand, en hel kropp, fast den var mycket lätt och genomskinlig, särdeles behaglig att bära på.

— Huru skola vi nu komma bort ifrån jorden? frågade jag.

— Du är ännu svag, svarade hon. Jag skall magnetisera och söfva dig. Se der kommer din skyddsande, med hans hjälp skola vi uppnå vår bestämmelseort.

För första gången såg jag nu min skyddsande. Det var en underbart skön engel. Han räckte mig sin hand och sade: du skall helt dö bort ifrån jorden, det är din sanna förlossning. Jag sjönk ned på knä, greps af vanmakt och förlorade medvetandet.

Då jag åter uppvaknade befann jag mig i en vacker trädgård, som doftade af reseda och liljekonvalje. En näktergal sjöng förtjusande. Vid min sida stodo min skyddsande och Agatha.

Är jag i himmelen? frågade jag.

Nej, svarade min skyddsande, detta är en sfer, i hvilken trötta jordevandrare få hvila ut och stärka sina krafter. Här råder friden, och här skola vi tillsammans genomläsa hela ditt jordelif, ty här skall domen hallas.

Jag skall visa dig alla dina felsteg och underlåtenhetssynder, här äro de alla upptecknade.

I det han sade detta, upprullade han för mig stora taflor — närmast att förlikna vid skuggbilder — hvilka återgafvo hela mitt lif dag för dag. Der stodo alla mina synder beskrifna. Denna granskning af mitt jordelif var mig en svår pröfning, och för hvarje synd, som blottades, skar det mig i hjertat. När vi hade hunnit till den sista bilden, som återgaf min dödsbädd, var jag alldeles förkrossad öfver att så gagnlöst hafva förspillt ett helt lif.

Nu äro vi färdiga med granskningen, sade engeln. Det är i dag jemt ett år sedan du dog på jorden.

Det är inte möjligt, sade jag och ville se på min klocka. Så hastigt har aldrig något år gått för mig.

Under denna pröfning var Agatha hela tiden hos mig. Hon gaf mig ofta persikor och smultron (*fersken og jordbær*) att stärka mig med. Jag vill nämna, att frukten här är likasom genomskinlig och utan kärna. Spiritisterna skulle kanske säga att det är själen af en persika. Äfven drack jag ofta friskt, godt vatten-, sådant absorberar man utan att det genomgår matsmältningsprocessen. Flera gånger under denna pröfningstid lät engeln mig få hvila en stund och äfven inslumra, innan vi började att betrakta en ny tafla; dessa hvilostunder voro obeskrifligt vederqvickande. (*forfriskende*)

Hvad är nu, kära skyddsande, resultatet af denna granskning? frågade jag. Hvilken andekategori kommer jag att tillhörar

Du har felat, svarade han, mera af svaghet och lättsinne än af ond afsigt. Din vilja var svag och dina lidelser starka. Du måste följa mig och lära dig lydnad.

— Kommer jag sedan till Gud? frågade jag.

Engeln log. — O, nej! sade han, inte ännu på länge. Jag är din af Gud sända ledare, följ mig.' Jag blef nu anvisad mitt hem i denna sfer. Här bor jag tillsammans med min goda Ägatha. Hvarje dag samlas vi, som bo här i trakten, till undervisning och bön. Höga andar äro våra lärare. Dessa stunder äro oss en verklig vederqvickelse. Så snart någon blifvit starkare, gifver man honom små uppgifter; vanligen får han företaga en resa till jorden för att hjälpa någon anförvant, eller för att förekomma någon olycka, eller för att trösta och hjälpa någon, som håller på att dö. De första 3 åren här var jag endast åhörare, ty jag hade så mycket att lära; sedan fick också jag så småningom små uppdrag på jorden. Ännu längtar jag icke tillbaka till jorde-

lifvet; jag önskar, att mitt nuvarande lif varade i evighet. När jag frågat efter än den ena än den andra af mina bekanta från jordelifvet, har jag fått tillåtelse att sjelf uppsöka dem, och då de vanligen bott i vidt skilda sferer, har jag fått tillfälle att göra flera intressanta resor. Min brorson Henrik är bosatt här på samma ställe som jag; vi hafva så trefligt tillsammans. Vi äro alldeles icke sysslolösa, och jag fruktar icke att evigheten skall förefalla mig lång. Jag måste emellertid skaffa mig ett förråd af tro, kärlek och vishet, ty säkerligen blir jag nödsakad att ännu en gång inkarneras på jorden för att godtgöra mitt förra onyttiga lif.

Kan du påminna dig, frågade jag, om du genomgått flera jordelif?

O ja, ganska många. **Jag kommer ihåg dem som en skådespelare minnes sina roller.** En gång har jag till och med varit regerande förste-, då utvecklades mitt högmod. Sedan var jag en gång en riddare. Men jag kan inte berätta allt, det blefve för långt. Jag har äfven i skuggbilder sett alla mina inkarnationer och igenkänt, alla mina anförvanter.^(slekttinger) Framtiden är oss fördold. De höga andarne säga, att vi sjelfva äro skapare af vara kommande öden.

Tre gånger har jag sett vår frälsare. Han vandrar genom alla verldar. När han kommer, omgifvas vi af en fläkt af Guds egen ande, så härlig, så storartad, så upphöjd är han.

Det är en sak, som jag skulle vilja säga jordemenniskorna. Man bör akta sig för att blifva en slaf under pedantiska vanor. Jag var en sådan vanans träl. I synnerhet var jag en stark rökare. När jag blef en ande var det slut med att röka. Huru ofta har jag icke längtat efter en god cigarett! Äfven hade jag den vanan att oupphörligt se på klockan; det måste jag här försaka. Jag kan inte neka till, att jag litet emellanåt skulle vilja veta huru mycket klockan är i Graz. Menniskorna borde småningom söka att aflägga sina gamla vanor och bjuda till att lefva utan dem, *ty det är mycket obehagligt att sedermera såsom ande nödgas afstå ifrån sadant, som man vant sig vid under jordelifvet.*

Slutligen måste jag äfven tillstå, att jag blef mycket både förvånad och ledsen då jag fann, att jag icke mera hade några anor ^(historie). Hvar voro de alla, dessa högättade förfäder, öfver hvilka jag varit så stolt? Skulle jag hafva uppsökt dem alla, hade det dragit lang tid. Hvad hade det blifvit af dem alla? Hvilka inkarnationer och hvilken botgöring hade de måhända varit underkastade? På dessa frågor svarade den höge anden: ”det sanna adelsmärket heter dygd, den verkliga makten heter *kärlek till Gud*”.

Äfven min benägenhet för små kärleksäfventyr blef mig här till stort förfång. Från den sfer, der vi lefva, går det många vägar till andra trakter af andeverlden. En gång mötte jag på en sådan väg en härlig qvinlig ande, som kom från jorden, der hon nyss dött. Jag ville följa henne, men min goda vaksamma Agatha höll mig i rätt tid tillbaka. Sedan såg jag, att denna vackra qvinna småningom blef allt vämjeligare, ju längre hon gick. Hon var en fallen qvinna, som nu var på väg till en botgöringsort i andeverlden. Hade jag nu följt henne, så hade jag just burit mig vackert åt. Jag hade då återigen kommit i en asyl, och det hade jag minsann fått nog af på jorden.

Menniskorna skola säkert finna det otroligt, när jag nu omtalar, att jag bor i ett stort vackert tält. Men jag är, ju icke någon hög ande. Vi äro, vi alla som bo här, ännu **icke nog andliga för att kunna undvara bostäder och natur.** Likasom våra nuvarande kroppar — jag säger kroppar emedan jag icke finner något annat uttryck — hafva menskliga former, så är det också med naturen omkring oss, med våra bostäder, vårt behof af sömn och föda, *ja med allting i denna verlden, det liknar i alla afseenden, hvad vi äro vana vid på jorden, blott att allting är mindre groft och materielt än der.* Den höge anden säger, att denna verld är den materiela verldens själ.

FEMTONDE KAPITLET.

En beredelseort för jordelifvet.

Om återfödelsens lag. Carl, som vid sin egen bår grät öfver ett förspildt lif. Nina med puckeln. Huru man genom att lyda hjertats röst - kan gälda gamla skulder. Edvard, en tacksam återblick på jordelifvet. Sportsmannen Frans. Marcellus inviges till sitt nya jordelif.

Vi komma nu till en sfer, der goda och enkla menniskor, hvilka slutat sin jordevandring, vistas. *Hit samlas också omvända andar från lägre verldar, för att förberedas till en återfödelse på jorden.* Sådana andar måste för att kunna inträda i denna verld, byta om sin andliga kropp; *de måste genomgå ett slags död för att derefter uppvakna till nytt lif.* (se dette beskrevet i "[syv trinn til evigheten](#)" s.53, og "[en vandrer i de åndelige land](#)" -kap.12)

I den näst sista sfer vi besökte, sågo vi huru en engel räckte hvarje ångerfull ande en ros. Doften af denna ros verkar bedöfvande, anden faller i en dvala, som liknar den fysiska döden. Derunder lösgör sig den andliga kroppen eller, rättare sagdt, förvandlas den i en ännu lättare och mera eterisk.

Då anden uppvaknar ur denna dvala, jublar han at saligt välbefinnande. Hans känslor och sjäslif har vuxit i styrka, och anden sjelf har vunnit i klarhet. Med glädje och tacksamhet mottager anden här den högre undervisning, han erhåller, och bereder sig till sitt förestående botgöringlif.

Andarne i alla de sferer, vi hittills genomvandrat, äro hemfallna under återfödelsens lag, ty alla hafva de något att godtgöra på jorden, och utan en sådan godtgörelse kunna de icke förflyttas till närmast högre sfer. Många stämmor på jorden höjas emot återfödelsens teori; ja, äfven många andar, som meddela sig till jorden, vilja ingenting veta derom, emedan de äro okunniga. ***Huru oändligt mycket är det icke, som menniskan vid sin död är i okunnighet om, och som först efter uppvaknandet i andeverlden genom högre andars undervisning så småningom klarnar!***

I de lägsta sfererna der andarne äro försjunkna i djuriska laster och hafva en ond vilja, verkar återfödelsens lag så att säga mekaniskt, d. v. s. anden tvingas på högre bud att, sedan en viss tidscykel förflutit, åter inträda i jordelifvet. En sådan återfödelse innebär vanligen ett hårdt straff, bestående i kroppsliga missbildningar, idiotism o. d. (=och dylikt/ og lign. på norsk) Det är sådana existenser, hvarom menniskorna så ofta fråga: hvar är Guds rättvisa och kärlek? Rättvisan och kärleken uppenbarar sig äfven i straff och botgöring.

Sedan anden hunnit något högre på utvecklingens bana, är han nog fortfarande underkastad återfödelse i köttet, ***men den tid, han får tillbringa i det fria tillståndet mellan tvenne inkarnationer, är nu mycket längre än förut.*** Anden måste nu erkänna återfödelsen såsom ett välsignelserikt nådemedel och *anhåller därför sjelf om ett nytt lif i materien.* Endast de goda andar, hvilka vid sin död direkt få inträda i denna sfer, äro icke underkastade en återfödelse för att få inträda i nästa sfer.

Jag har här träffat många bekanta och vill gifva Eder del af deras berättelser, så vidt möjligt med deras egna ord. Först träffade jag Carl. Han kom emot mig mycket vänligt.

— Gud vad med Eder, kära väninna! sade han. Är Ni icke mycket förvånad att finna mig här?

Mitt sista jordelif, som jag här ser i bilder framför mig, synes mig vara mycket förfeladt. Jag föddes af goda, fromma föräldrar, som gäfvog mig en sorgfällig uppfostran, men jag motsvarade sedermera icke deras

förväntningar. Jag hade ett godt hufvud och lärde med lätthet litteratur, historia, språk och musik, och dock tog min ande icke någon god riktning. Jag vill här omtala sanningen och önskar att alla närvarande må höra min bekännelse. Jag missbrukade mina föräldrars godhet och förslösade deras förmögenhet tillsammans med en person, som jag trodde mig älska, men hvilken endast retade min sinnlighet. Sedan jag förspilt ungdom, helsa och penningar, var jag vid 30 års ålder en fysiskt och moraliskt bruten människa. Då kom döden och öfverraskade mig.

Jag förstod icke rätt hvad som hade försiggått med mig, då jag hörde de minas böner och såg min faders tårar. Jag hade någon gång talat med ett fruntimmer om spiritismen; hennes ord om andar föllo mig i minnet, *och jag började ana, att den stora förändringen nu hade försiggått med mig sjelf*. På samma gång kom också minnet af mitt förslösade lif, min barndom och ungdom, allt hvad jag läst och lärt, och med fasa såg jag nu alla mina begångna felsteg. Det var som om domen hölls vid mitt ännu knappast kallnade lik.

En enkel, barnslig bön, som min dyra moder lärt mig, då jag var liten, rann mig nu i minnet, och i min nöd föll jag på knä bredvid min egen kista och bad. Der låg mitt lik — en gang en blomstrande mycket lofvande yngling, nu en skrumpen och torr mumie och jag, anden, stod bredvid bland alla mina anhöriga och grät med dem öfver ett förloradt lif, men till hvilken grad det i hvarje hänseende var förloradt, det visste endast jag sjelf. Derfor bad jag också allt uthalligare och varmare. Jag såg upp till

himmelen och anropade Gud med mitt hjertas innerligaste trängtan, att han ville sända mig en tröstens engel. Under min bön kände jag mig såsom upplyftad och buren, men öfverväldigad af trötthet slumrade jag in.

När jag uppvaknade, befann jag mig i en mild atmosfer. Framför mig stod en härlig ljusgestalt, i hvilken jag till min obeskrifliga glädje igenkände min älskade moder.

— Jag har, sade hon, gråtit mycket öfver dig och dina irrvägar. Men Gud är nådig, han har hört din bön och sändt mig till din räddning. Erkänn bönenas makt: »du ropade och han hörde dig, och det som en gang var svart skall blifva hvitt som snö».

Så blef jag i andeverlden sträfsam i det goda samt stark i min

ånger och föresats att tjena Gud. Jag är beredd att utföra allt hvad han sätter mig att göra och känner redan arten af det jordelif som väntar mig.

Jag hade på jorden en väninna, som var sjelfva godheten, alltid beredd att uppoffra sig för andra, men hennes yttre var afskräckande fult. Hon var liten till växten och hade en stor puckel på ryggen. Ofta förundrade det mig, att en så god och ren ande måste bära en så ful och vanskaplig kropp. I denna sfer har jag återfunnit min kära Nina såsom en underskön ljusstralande ande.

— Inte sant, sade hon till mig, du känner ej igen den fula Nina? Ack hvad jag nu är lycklig. Den vanskapliga kroppen var mig ett svart straff för min forna fåfänga och de synder, jag i följd deraf under min föregående existens hade begått. Denna fåfänga har jag nu aflagt. Min puckel var botemedlet, och därför välsignar jag den, men nog var den mig ofta bra tung att bära. Det fans stunder, då jag i stillhet grät bittra tårar öfver den. Men Gud är nådig; jag har nu gjort bot för alla mina fel och äfven fått min belöning därför. Den största belöningen var det dock, att jag, den stackars ensamma, fula, gamla jungfrun, hvars lif var så tomt på kärlek, här funnit den vän, som blifvit mig bestämd och i förening med hvilken jag nu flitigt vill arbeta för Guds rike.

I mitt näst sista jordelif var jag en vacker kvinna, hade ett godt hufvud och utöfvade ett stort inflytande. Min make älskade mig, men jag bedrog honom, ty min fåfänga kände inga gränser, den gjorde mig hjertlös och elak». Då jag inträdde i andeverlden, återfann jag min forne make; god och kärleksfull kom han mig till mötes. Hans ädelmod väckte hos mig en djup och uppriktig ånger. Intet straff syntes mig fruktansvärdare än att återfödas till jorden, synnerligast som en ful och puckelryggig kvinna, från hvilken männen med afsky måste vända sig bort; och dock mottog jag villigt detta straff, emedan jag nu hyste en allvarlig föresats att bättra mig.

— O, huru ofta frågade jag icke, under det jag betraktade mig i spegeln, hvarför vår Herre skapat mig så ful. Jag gjorde emellertid hvad jag kunde för att genom vänlighet vinna människornas kärlek. Striden var ofta mycket svår, men jag hade den tillfredsställelsen att kunna kalla mångt hjerta för mitt. Nu är allt öfverståndet, och jag firar med min trogna dualande min andliga pånyttfödelse, vida härligare än alla jordens bröllopfester.

Jag var alldeles gripen af denna andegestalts skönhet. Hela hennes väsende bar prägeln af ädelhet, godhet och värdighet, ja, jag kände äfven, huru en stark viljekraft utströmmade från henne. Bredvid henne stod hennes dualande, strålande af lycka och kärlek.

Det är högst intressant att lägga märke till, huru många förhållanden, dem man pa jorden icke förstår, här i andeverlden erhåller sin förklaring.

En af mina kusiner — för att nu taga ett exempel — hade sex barn, men adopterade dessutom ett fattigt barn, för hvilket hon sade sig hysa ett alldeles särskildt intresse. Ingen kunde förstå, hvarför hon gjorde det, och hon sjelf kunde heller icke gifva någon förklaring öfver orsaken till den böjelse, hon hyste för detta barn. I andeverlden blef allt förklaradt. *Min kusin hade trott sig adoptera ett främmande barn, men så var icke förhållandet.* Detta barns ande stod henne mycket nära, och hon uppfyllde endast en högre andlig pligt, då hon tog till sig detta barn, som i en föregående existens varit hennes eget. På samma sätt förklaras många ingifvelser och underligheter i den menckliga naturen.

Se här ett annat exempel. En mycket förmögen, ogift ung man dog helt hastigt. Vid öppnandet af hans testamente befans det att han icke gifvit någonting till sina släktingar utan delat hela sin förmögenhet mellan en god vän och en ung flicka, som varit hans lekkamrat. Detta som man tyckte underliga testamente försatte människorna i den största förvåning. Jag har

här träffat denne man och finner nu hans handlingssätt mycket riktigt, han följde sin andes maning, påverkad af det dunkla minnet från en föregående existens. Se här hans egen berättelse derom:

”— Jag lemnade gerna jorden. Ingenting är mera önskvärdt än en sådan hastig och lätt död, som den jag fick. Jag hade ju alla förutsättningar för att vara lycklig, ty allt hvad man kallar »denna verdens goda» stod till mitt förfogande, och dock var jag en främling på jorden. Jag kom endast för att uppgöra gamla räkningar. Ofta kom den tanken för mig: kanske hafva vi varit här på jorden förr? Och mången qväll, när jag satt ensam, smögo sig på mig tankar och uppfattningar om en annan verld. Jag meddelade dem åt ingen, men hvarje menniska bär inom sig en verld, som endast Gud känner.

Mina testamentariska förordnanden väckte mycken förvåning. Huru kan han öfverlemnade sin förmögenhet åt främmande? sade man. Främmande! De, som till namnet voro mina anförvanter, de voro mig främmande, men dem, åt hvilka jag öfverlemnade allt, kände jag sedan långt tillbaka. De voro mina närmaste andliga släktingar; till dem hade jag en gammal tacksamhetsskuld att gälda. Jag tänker dervid icke på det korta jordelivvet utan på längesedan förgångna tider. Förvåna dig därför icke öfver enstöringens underliga bestämmelser. De hade sin goda grund, och jag tackar Gud, att han icke allenast hållit känslan af denna skuld vid lif i mitt hjerta, utan äfven så länkat mina öden, att jag varit i stånd att gälda den.”

* * *

En annan ande — jag vill kalla honom Edvard — hvilken nyss lemnat jordelivvet, yttrade följande.

— Med största nöje vill jag för Eder tala något om mitt förflutna lif. Jag har på jorden lefvat med i den stora verlden och der intagit hvad man kallar en hög ställning. Nu är det jordiska omhöljet, det förgängliga af mitt väsen, aflagdt och jag befinner mig i ett mycket mera normalt tillstånd än förr. Jag

ser tillbaka på jordelivvets mångahanda sträfvanden såsom en trött vandrare, hvilken nått bergets topp.

Jag kommer ihåg en dag från mitt förflutna lif. Det var en varm sommardag. Jag längtade ut till den fria naturen och begaf mig till en höjd utanför staden, hvarifrån man hade en härlig utsigt. Här slog

jag mig ned. I mina öron surrade ännu stadens bullrande lif och mina fötter voro ömma af den dåliga stenläggningen. Mina tankar irrade hit och dit. Jag tänkte på min barndom, som stod så klärt för mitt minne. Nu var jag icke längre ung; och huru hade mitt lif förflutit? Det ingaf mig leda och afsmak detta evigt enahanda, som den stora verlden har att bjuda på, den ena dagen lik den andra med operor och konserter, intriger och etikettsfragor. Då ljud af tonklockan från den stora domen, den manade till andakt och bön. Bön? Huru var det möjligt att bedja der inne i stadens bullrande maskineri, att der egna en allvarlig tanke åt ett kommande lif. Stjernorna tändes en efter annan, äfven de manande till allvarliga tankar. Då greps mitt hjerta af en innerlig trängtan efter den eviga fridens hemvist. Jag var trött på lifvet, jag ville få ro. Detta blef också inom kort min lott, min lefnadsbana var snart utlupen. Jag är nu en ande och har såsom sådan redan haft mångfaldiga tillfällen att beundra Guds oändliga kärlek och vishet. Nu fördömer jag icke en enda dag

af mitt lif, huru bittert jag än gjorde det förr, nu skulle jag vilja tillropa alla människor: **Betänken att I hafven en evig, odödlig ande!** Samlen Edra tankar åtminstone en gång om dagen i bön till Gud, verldsalltets upphofsman! *Plagen Eder icke med jordelifvets obetydligheter!* Allt förgår, endast anden och hvad han verkat dör ej.

Att lefva och arbeta för Guds rike är nu min uppgift. O, du jord, med dina laster och brott, dina lidanden och tårar men äfven med dina kärleksverk och försakelser, med tacksamhet tänker jag på dig, du var dock ett trappsteg på min evighetsvandring till ett fullkomligare lif, ett medel för mig att uppnå den frid, jag nu får njuta.

* * *

En annan af mina bekanta vid namn Fräns, hvilken sedan yttrade sig, hade under sitt jordelif varit en god och älskvärd människa. Som man kan förstå af hans sätt att uttrycka sig, hade han varit en intresserad sportsman och skicklig ryttare.

— Du vill, min kära väninna, hafva stor societé omkring dig, sade han skämtsamt. Du tänker som så: jag vill begagna tillfället för att göra frågor och iakttagelser, och du har rätt; det är ju dessutom mycket angenämt att språka med gamla bekanta.

Men för att nu tala allvarsamt, så vill jag säga dig, att jag är mycket lycklig. Allt efter som mina gerningar varit goda eller dåliga, mottager jag nu deras lön eller straff. Mer och mer kommer jag dock till insigt om min ofullkomlighet. Jag måste göra ännu en galopp på jorden och startsignalen lär snart skola ljuda. Ja, med jordelifvet förhåller det sig alldeles som med en kapplöpning. Först gäller det en slätlöpning. Klockan ljuder, pass på, nu bär det af! Med besinning, uthållighet och en lätt kropp kommer man främst. Otålighet hjälper icke. Sedan kommer en Steepelchase — o, dessa hinder! Här en häck, der en graf; man vill komma öfver, men man har ej kraft att taga den rätta ansatsen, man söker ändock forcera hindret och — pladask — der ligger man i den fuktiga grafven, hvarur man nedsmutsad och linkande kraflar sig upp. Så förhåller det sig också med pröfningarna och svårigheterna i det menskliga lifvet, de öfvervinnas endast med lugn och besinning.

Det der är nu funderingar af en gammal sportsman, som älskade naturen och såg skaparen i hvarje träd i hvarje blomma. ***Må Gud beskydda hvar och***

en, som nödgas göra ännu en löpning på jorden. Jag önskar honom en fast sits i sadeln, en säker hand och lugn besinning.

Vi komma nu till en vacker trädgård. Der såg jag en ande vid namn Marcellus, omgifven af alla de vänner, som han förvärfvat sig i andeverlden. Han bar en lång, hvit mantel. En hög ande trädde fram till honom och sade: Marcellus, det ögonblick är inne, då Gud af nåd förlänar dig en återfödelse i köttet. Du skall nu göra rakt hvad förr var krokigt, göra godt hvad du förr gjort illa, tjena dygden i stället för lasten. Kasta ännu en blick på ditt senaste jordelif,

Engeln upprullade dervid ett långt blad, på hvilket Marcellus' hela lif stod upptecknad. Denne läste det om igen och genombäfvades dervid ånyo af ånger, förkrosselse och en innerlig åstundan att få genomgå sin botgöring. Han sade till engeln: O, låt mig få fara! *Derefter upprullade engeln ett annat blad, hvarpå stod upptecknad det nya jordelif, som väntade honom, hans barndom, ungdom och mannaålder, antalet lefnadsår, de uppgifter han skulle få att lösa, de pröfningar och lidanden han måste genomgå.*

Läs äfven detta, sade engeln, du ser har det jordelif, som väntar dig. Känner du dig stark nog att bära detta? Betänk dig ännu en gång! Jag vill, jag vill, svarade Marcellus. Engeln steg då fram och satte en törnekrona på hans hufvud sägande: Se der dina lidanden! Sedan satte han en palmqvist i hans hand med de orden: Se der din seger! Bevara dem bada i ditt minne! Derefter slog engeln tre slag med ett svärd på Marcellus' högra skuldra och sade: För Gud, för din nästa och för din egen själs frälsning! Nu är du slagen till en Guds riddare. Håll troget ditt löfte ! Marcellus böjde knä, kysste svärdet och sade: Jag svär dig trohet min Gud. »Han har svurit», utropade de kringstående andarne. »Hell honom! Gud gaf honom kraft dertill.» Marcellus omfamnade sina kära och särskildt en qvinlig ande, det var hans älskade, hans dualande.

— Jag vill följa dig efter, sade hon. Du vet ju, att jag tillhör dig, och som din maka skall jag stå trofast vid din sida. Vi skola nog återfinna hvarandra.

Detta var en helig trolofning. Marcellus lemnade sin brud i andeverlden och gick till jorden för att der bereda henne ett hem. Nu gaf engeln honom tre magnetiska strykningar för ande, själ och kropp. Marcellus insomnade. De närvarande vännerna sjöngo en härlig hymn. Dualanden stod vid hans sida och grät — för henne var det en svår skilsmessa. Födelsens engel kom nu och bar Marcellus ned till jorden. Någon tid derefter sågos lyckliga föräldrar le mot sin lilla skatt. Bredvid stod dess skyddsande och betraktade med djupt allvar sitt anförtrodda gods, det lilla barnet i vaggan.

SEXTONDE KAPITLET.

Läkekonstens och barmhertighetens sfer.

Halinemans tankar om skendöd. Emil död af slag. Arnulf Maria von Tattenbach. En engel strör blommor öfver jorden

Vi komma nu till den sfer, der jag sjelf har mitt hem. Denna och äfven några med densamma likställda sferer förmår jag ännu att skildra, men sedan kommer min kunskap till korta.

Här stationerade andar äro icke underkastade återfödelsen såsom en botgöring. *Återvända de till jordelifvet, göra de det såsom frivilliga budbärare. Hunna till denna grad af utveckling, ega de den lyckliga förmågan att företaga resor till andra planeter för att öka sina kunskaper och sin erfarenhet.* ([les om ex.på det i historien til Yoktaswar](#)) Denna sfer kan betecknas såsom läkekonstens och den för lidandet ömmande barmhertighetens hemort. Man behöfver icke på jorden hafva varit läkare för att efter sin död få hamna i denna sfer; alla de, som i en eller annan humanitär riktning sträfvat att lindra det menskliga lidandet på jorden, hafva här sitt rätta hem. Det är också en underbart härlig uppehållsort. Vår herre Kristus besöker oss ofta, och äfven andra höga andar komma icke sällan hit för att bibringa-oss kunskaper i andliga ting. Ingen lastfull eller svår förbrytare får hit inkomma.

Här får man genom inblick i en högre vishet lära sig att vara ödmjuk, och genom utöfvande af kärlek kommer man till kunskap. Man får en aning om, huru man rätteligen borde vara, här vaknar andens högre intelligens till insigt om det goda och rätta, här gryr sanningens morgonrodnad.

Härfån komma många, som frivilligt låta sig återfödås på jorden. De äro ett slags missionärer, som hafva till uppgift att frambära någon ny upptäckt inom läkekonsten eller att inspirera människorna till filantropisk verksamhet i en eller annan riktning. Menniskor sådana som Mesmer, Hahnemann, Mathei och August Hermann Frank hafva kommit från denna sfer. Här studeras flitigt läkekonstens alla grenar. Ett godt tillfälle dertill gifves också i denna sfer med sin underbart rika växtverld och sina talrika mineralkällor — jag skulle vilja kalla dem kosmiska vattouflöden. Det inflytande, som härfån utöfvas för att direkt lindra jordens lidanden, är större än man kan föreställa sig, särskildt söka vi att bibringa de sjuka erforderlig kraft att reagera mot sjukdomen. Äfven äro vi behjelpiga att understödja medicinska studier och samaritansk verksamhet på jorden. Ja, hela denna sfer kan betecknas såsom en reaktion eller ett motgift mot sjukdomar, dåliga inflytanden, grymhet och girighet.

Jag vill här anföra hvad den store homöopathen och människovännen Hahnemann, som jag här träffat, en gång yttrade på tal om döden.

”Dödsprocessen är af läkarevetenskapen ännu icke tillräckligt grundligt studerad. Ganska ofta hålla läkarne en stelkramp eller skendöd för den definitiva upplösningen eller döden, ehuru ett sådant tillstånd icke innebär något annat än att anden tillfälligtvis lemnat kroppen. Om detta vore den verkliga döden, gåfves det flera medel att uppväcka en mängd döda. I allmänhet är det ett fel, att de döda blifva för snart begrafda; därför måste många först i grafven genomgå de själsqual, som äro förenade med andens fullständiga skillsmessa från kroppen. Hvarken blåa fläckar på kroppen eller ens förruttnelselukter äro ofelbara tecken på den verkliga döden. De äro förbud att döden är nära, men beteckna icke alltid döden sjelf.

Man borde inrätta storartade, väl ventilerade och ändamålsenligt inredda anstalter, i hvilka de döda lades, och dessa borde icke få begrafvas förr än efter 9 dagar och sedan alla möjliga återuppväckelseförsök blifvit gjorda. De döda skulle här ligga icke på ett observationsbord utan i sina bäddar, och läkare skulle iakttaga dem dag och natt och göra alla möjliga försök att

återväcka dem till lifvet. Ensamt magnetisk behandling skulle vara tillräcklig att lösa många ur deras stelkramp. Äfven elektriska strömmar skulle vara af god verkan. Dessutom kunde — alltefter sjukdomens beskaffenhet — användas kalla omslag, afrifningar eller heta bad. Då döden följer såsom slutet på en långsamt tärande sjukdom, äro dessa försigtighetsmått naturligtvis ej nödvändiga, men då den kommer af slaganfall eller andra hastigt verkande orsaker äro de mycket att förordat. Tänken Eder en sådan anstalt, väl skött af goda medier, huru många skendöda skulle icke der kunna återuppväckas, huru många tårar der torkas!

Anden med sin nervkropp skiljer sig icke alltid lika hastigt från kroppen; genom magnetiska strömningar skulle man vid många tillfällen kunna tvinga den ande, som står i begrepp att lemna kroppen, att der qvarstanna. I många fall dröjer anden en längre tid i kroppens omedelbara närhet, och komme man honom då till hjälp, skulle han säkert gerna åter inträda uti och återupplifva kroppen.

Kristus egde kraften att på detta sätt återuppväcka döda, hvilket derfor icke var ett under, utan en helt naturlig handling, åstadkommen på grund af lagar, dem människorna icke känna. De göra sig heller icke möda att utforska dem, allra minst är detta förhållandet med läkarne, emedan de endast vilja verka empiriskt och helt enkelt förneka alla andliga krafter.

Den minsta disharmoni i den mensklige kroppen återverkar på anden, likasom äfven å andra sidan *andens disharmoni verkar störande på kroppen*. En ständig vevverkan, ett ömsesidigt utbyte utgör lifvets motor i stort som i smått.

Anden och astralkroppen behöfva icke nödvändigt en sund kropp för att fungera; ganska ofta. äro de bundna vid en sjuklig organism. Kroppens krämpor behöfva derfor icke nödvändigt hafva döden till följd, blott icke vissa organer skadas. Om emellertid dessa organer icke äro alldeles förstörda utan endast paralyserade, så kan man genom en andlig kraft väcka organets lifsverksamhet och tvinga anden att ånyo inträda i kroppen. Särskildt utbildade medier skulle härtill vara de bästa verktyg. Här är endast fråga om ett tillstånd, som kan sägas utgöra ett mellanting mellan skendöd och verklig död, ett tillstånd som Apollonius af Tyana och äfven de gamla egyptierna kände, men som människorna sedermera alldeles icke hafva utforskat, ett tillstånd som kännetecknas deraf, att anden i följd af sjukdom eller disharmoni lösgjort sig från kroppen, men icke genast kan skilja sig från densamma utan stannar i dess närhet, såsom clairvoyanta medier ofta vid dödsläger iakttagit. Genom att i rätt tid tillföra kroppen bristande lifsfluid och stärka de krafter, som förbinda det kroppslige och det andlige lifvet, skulle man i sådana fall ganska ofta kunna bereda anden ett tillträde igen till den kropp han lemnat.

Kristus kunde detta, men hvad som kostade honom allenast ett ord, kostar människorna ett djupgående och mödosamt studium, som de icke ens tänkt på att begynna. Det är den allmänna förskräckelsen för lik, som afhåller människorna från att sysselsätta sig med sina döda, och när läkaren en gång har sagt sitt ord, »människan är död», så får det vara dervid, om också tusentals fall af skendöd förekommit och skola förekomma.

Man behandlar den såsom död förklarade kroppen som en liflös massa. I stället för att uppvärma, magnetisera och elektrisera den, bär man ut den och lägger den i ett kallt rum. Genom att påkalla den skendöda kroppens ande skulle man få förklaring på mycket som är dunkelt. Dock nej! verlden ler deråt, och icke minst herrar läkare.

Vid afrättningar, mord och dylika hastiga dödsfall afklippes visserligen den fysiska lifstråden, men astralkroppen lefver och kan icke så ögonblickligt skilja sig från den döda kroppen. Nervlifvet måste likasom rasa

ut, innan anden förmår att definitivt lösgöra sig. Detta bestyrkes bland annat af de muskelryckningar i ansigtet, som förekomma hos hängda personer. Anden lider dervid trefaldigt, till ande, själ och kropp, mycket svåra qual. Därför äro afrättningar, mord och krig en stor orätt icke allenast mot människan såsom sådan, utan äfven mot anden.

Men för att nu återkomma till 'den naturliga döden, så har anden, hvilket också framgår af meddelanden, som kommit genom spiritistiska medier, ofta ganska svårt att skilja sig från kroppen, ja, många stanna ännu i århundraden i närheten af sin kropp. Derför är förbränning af liket en stor välgerning för anden • det är det medel, hvarigenom anden hastigast lösgöres från den kropp, han redan lemnat, och kommer till insigt om sitt nya, andliga lif.

Likförbränning är således icke allenast ur hygienisk synpunkt det bästa grafskick, den är det äfven derför, att den förlänar anden full frihet, då den förstör alla de band, hvarmed denne hänger fast vid materien.

Egyptierna, hvilka genom balsamering årtusenden igenom bevarade liken af sina konungar, så att de ej förmultnade, hade dermed en särskild afsigt, som dock var de egyptiska presternas hemlighet. De voro fullt förtrogna med den högsta magiska vetenskap och hade derför förmåga att återkalla anden till mumien och sålunda för en stund återväcka den senare till lif. Genom att hindra kroppens förstörelse underhållas nemligen också de band, hvarmed astralkroppen är fästad vid köttet. Presterna kunde sålunda tid efter annan tala med sina döda konungar, rådfråga dem i statssaker och inhemta deras mening rörande magiska hemligheter.

Äfven de talrika berättelserna om andar, som gå omkring och spöka på kyrkogårdar, bekräfta att det i vissa fall förefinnes ett sympatiskt band mellan anden och den aflagda kroppen”.

* * *

Mediet: Såsom i viss mån bekräftande Hahnemanns nu anförda tankar, vill jag här återgifva ett par meddelanden, som jag erhållit.

Det första kom från en bekant, som helt hastigt dog af slag. Hans döttrar funno honom en morgon död i sängen. På min fråga om den så plötsligt aflidnes andliga tillstånd svarade hans skyddsande:

Emils ande är omtöcknad. Han sitter vid sin döda kropp och kan icke komma loss. Det skulle göra honom godt om du ville tala med honom.

Efter en stund hörde jag likasom en knackning på dörren. Jag tog pennan och frågade:

— Är det Emils ande?

— Ja, det är jag Emil. Jag befinner mig i ett egendomligt tillstånd. Jag, Emil, skall i morgon begravas ; jag befinner mig icke längre i kroppen och dock känner jag mig fortfarande som en människa. Död - och dock lefvande, lefvande och dock död! Det är en förtviflad belägenhet.

— Fatta mod! Du är nu en ande. Gud skall säkert sända goda andar till ditt bistånd.

Ja, jag vet ju att Ni är spiritist, min fru; men jag ansåg alltid spiritismen för en galenskap.

Spiritismen är läran om det andliga lifvets fortvaro efter döden och om möjligheten för andarne att meddela sig med människorna på jorden; nu måste du dock medgifva, att denna lära icke är någon galenskap.

Jag är en gåta för mig sjelf. Hemma ligger mitt lik, som jag nyss lemnat, och omkring sängen stå mina döttrar gråtande och jemrande sig. Är jag måhända skendöd. Jag är rädd för begravningen; tanken på att man skall lägga mig i en kista fyller mig med fasa. Jag måste bedja mina döttrar göra några försök att återväcka mig till lif. Man måste frotera mig dugtigt, och så

ber jag Er vara god magnetisera mig för att gifva mig kraft att gå tillbaka i kroppen. Så otäckt med det der orörliga liket der hemma! Eljest låge jag vid den här tiden behagligt i min säng och läste, men nu — hu!

Jag magnetiserade anden; och följande dag hörde jag, att hans döttrar hade froterat sin faders lik, lagt på varma dukar och slagit åder samt uppskjutit begrafningen, till dess någon förvandling börjat inträda. Emellertid voro alla ansträngningar förgäfvade. På begrafningsdagen kom Emil och skref följande:

Det är jag, Emil. Den förskräckliga dagen är nu förbi. Man har sänkt ned kroppen i grafven. Alla förhoppningar om ett återupplefvande äro slut. Det var ett fruktansvärdt ögonblick, då man lade på kistlocket och mina döttrar snyftade högljudt. Er magnetiska behandling gjorde mig godt. Jag slumrade in, men väcktes åter af mina barns jemmerrop. Jag tackar för Edert medlidande.

— Ni är i sanning mycket välgörande. Min aflidna hustru har kommit och hemtat mig. Jag befinner mig nu i en krets af vänliga andar. Det är emellertid svårt att så hastigt finna sig till rätta i en ny belägenhet, då man i 65 år varit menniska. Tanken på hvad som nu månne komma — hela evigheten — gör mig ängslig till mods. Huru skall det nu blifva? Jag var k. k. notarie, allting gick så regelrätt efter lagar och -förordningar. Jag undrar, om äfven här finnas några lagar. Det måste jag nu taga reda på.

Såsom bekräftelse på huru länge en ande kan vara bunden vid sina jordiska förhållanden vill jag äfven anföra ett annat meddelande.

Jag brukade ofta utsträcka mina promenader till en gammal slottsruin i närheten af Gonobitz. (* Ett stort gods i Steyermark, hvilket egdes och beboddes af mediet och hennes make baron Ödön von Vay. Öfvers:s anm.)

Måhända var det min önskan att få veta något om den släkt, som der haft sin bostad, som gaf anledning till följande

Meddelande från anden Tattenbach **).

(** Stilen i detta meddelande är mycket egendomlig-. Till en början är den trög och tung med klumpiga ansatser till poetisk flykt, men småningom flyter den lättare i mån som anden blir varmare af sina gamla minnen. Det är som arbetade inom honom en skaldeådra för att gifva sig luft, men den har svårt att göra sig gällande, än stapplar den på rimmad prosa, än hallar den på orimmad vers. I Öfversättningen-har största vigten fästats vid ett rätt återgifvande af stämningen i det hela. Öfversättarens anm.)

Nå, ändtligen får jag luft! Jag Arnulf Maria von Tattenbach född Herrens år 1306 den 13 i blomstermånaden, död Herrens år 1390 den 27 i göje månad. Så gammal var jag då, nu har jag blifvit mycket äldre. Jag har sett dig kära barn på ruinerna af min förstörda borg. Du har önskat att få veta något om det lif, som förts inom dessa murar. Du har sagt:

”Se der ett torn, se här en dörr, Undrar hur här lefdes förr.

Blott för en stund jag ville se,
Det gamla lif på nytt sig te”.

Vackra barn, var lugn, jag ber. Låt mig skrifva. Var god, haf tålmod med en, som ej på länge talat jordiskt språk. Låt mig nu få beskrifva allt. De minuter, du egnar mig, äro icke förlorade; de äro en allmosa, som du räcker den en gång så ståtliga riddaren Arnulf Maria von Tattenbach, nu en tiggare i de nakna andarnes rike.

På den tid, jag lefde, var Gonobise ej att förlikna med Gonobitz nu för tiden.

Allting fallit neder —
Andra tider, andra seder-
Kom och se dig här omkring
Från min gamla borg.

Af all dess glans fins ingenting.
O, det gör mig sorg.

Nu ligger hus vid hus på detta berg, som en gångvar en vild och dyster urskog. Och dalen sedan med sin vackra ekskog, sin sumptrakt och sina tre stora vattendammar med höga vassruggar. Der vadade storken, der sam den vackra svanen. Då fans ej dessa ängsligt raka och breda landsvägar; endast en mörk slingrande stig ledde ned till några fiskarkojor i dalen. I dammarne fiskades karp, i skogarne jagades hjort och rå — det var ett härligt lif. Vid hjortarnes brunsttid hörde man ända hit till slottet deras strider och deras bölande. Äfven snäppor, änder, vipor och gäss funnos här i mängd. Vin fans ej, det kom först med välskerna. De höggo ned våra rackra skogar, som aldrig mera återväxa, och planterade vinstockar på bergslutningarna. I våra skogar bodde vildsvin och äfven en och annan treflig brunbjörn. Hvad

hans skinkor smakade bra, och hvad hans pels var god att ha!

Den gamla staden Cilly fans äfven då för tiden med sina tappra grefvar, väl bekanta i både tornering och krig. På borgen Köbel midt i en vild och otillgänglig skog, som vimlade af djur af alla slag, lefde en riddare, »Aldarich den hårde» kallades han. Vi gästade ofta hvarandra; så ock riddaren von Wurmprand på det höga Wurmperge och Anck am Steine, en roflysten riddare, som sedan besegrades af grefvarne från Cilly. På den stolta borgen Lindeck lefde en from riddare. På »Weit am Stein» bodde tvenne bröder, som höllo mycket af hvarandra, och hvilkas barn blefvo trolofvade.

Från Blankenstein förde jag hem min brud, Hon var så fager och fin. Klädd hon var i guldstickad skrud. Och derunder hvitaste lin.

Min borg var bygd på klippfast grund, omgifven af ringmurar, som hängde ut öfver stupen. Ett kapell hade jag äfven, högt uppe i tornet, dörren till trappan fins ännu kvar. Stall och fähus, kammare för drängar och för pigor, allting i god ordning. Lifsmedel fans på gården, linet spans hemma, tröjorna syddes i egen kammare. Här funnos smeder och snickare, skräddare och skoflickare, ja äfven en musiker — alla glada och muntra på m.in borg, mitt slott.

Fyra gånger om året köptes i staden kryddor och väfriader för husfru och barn. Och kunde vi någon gång få en wälsk köpman i klämma, så vankades äfven sammet och siden, spännen och gyllene smiden. Sjelf fick han dingla i närmaste träd.

Ja-, det var ett härligt lif. Att ett sådant lif måste förgå, det gör mig riktigt ondt. Det lifvet var nog hårdare än nu, men också manligare. Man höll innerligare och trognare af hvarandra. Man hade sitt eget rike, sitt eget land, sin egen ointagliga borg. Detta allt är nu förbi. Man älskade Gud och ärade svartrockarna. Fattiga funnos ej i hela trakten, det sörjde min husfru för.

Om riddaren på borgen Köbel kunde jag förtälja mången ruskig historia. Huru många wälska köpmän har han icke fångat, utplundrat och sedan dränkt i sjön. Huru många benrangel fann man icke i hans fängelsehålor, när grefvarne från Cilly stormade hans fasta borg. Så blef den hårde Aldarich till

sist betvingad, slagen i kedjor och fördd som fånge till grefvarnes fasta slott, der han, den fordom så rike och mäktige, dog en smädlig död. Hustru hade han ej, blott frillor många. I grund förstörd blef borgen hans, liksom hans rikedom, hans glans.

Min hustru var en verklig ädelsten. Tretton barn har hon födt mig och alla har jag väl uppdragit. De äldsta voro små, när jag drog till den heliga grafven. Huru hade de icke vuxit, när jag kom tillbaka, täckt med skråmor och sår.

Hör mig vackra rödhår! I stilla midnattsstund.

När månen gör sin rund,

Kom till mitt gamla slott.

Sätt dig på muren här och se utåt nejden där,

Så vill jag berätta brådt

Om frustande hjortars strid,

Om brumbjörnar vintertid,

Om ekskog med vildsvin och rå,

Om insjö med svanor på.

Det var en gyllne tid,

Nu är det slut med all frid.

Menniskor bo öfverallt,

Der förr blott fans hjort och galt.

Menniskor skräna och bråka,

Der förr hördes uf och kråka.

Breda vägar med moln af damm,

Der fordom en skogsstig slingrade fram,

Ingen riddare, ingen hjelte,

Icke en småsven att spänna mitt bälte,

Endast bönder, dumma och tröga,

Der förr redo riddersmän stolta och höga.

Endast en grushop, en stenhög, ack!

Der förr bodde Arnulf von Tattenbach.

Men hvarför, skön rödhår, på detta vis Qväder jag minnessången för dig Om mitt förlorade paradis? ,To, det är därför, så synes mig, Att du älskar som jag den gamla tid, Att du viH gästa min gamla borg, Att du förstår min djupa sorg, Att du kan skänka min ande frid.

Då jag uttryckte min förvåning deröfver, att han ännu efter så många hundra år kunde vara så fästad vid sina jordiska egodelar och sysselsättningar, svarade han:

Ja, det hänger vid mig det gamla lifvet, det hänger också vid mig mången gammal sorg. Här stönar det och gråter under dessa gamla hvalf, och minnen dyka upp och komma åter, för hvilka mången gång jag skalf. — Har du räknat rätt, att jag varit död i 500 år? Barn! Hvad är tiden? — hvad bringar den? Förändring och förstörelse, men af glädje knappt en skymt.

Se, jag älskade min skog, mitt väna vif och mina barn, min bräddade bågare och min muntra musikus, mitt fasta slott och min ädla springare. Allt detta var mig kärt — och nu — nu tjuta hundarna, nu hviner stormen och ensam står jag utan harnesk eller sköld, men fast jag står, oryggligt fast uppå min gamla borg.

En gång mötte jag mitt trogna vif, som dött för längese'n. Hon räckte mig så mild och blid sin fina hand och bad mig följa sig dit upp till englars chor. Men det ej höfdes gamle Tattenbach, han stannade uppå sin borg. Så gick det första hundratal af år.

Sedan kommo ödeläggelse och krig. Tappra voro sönerna af min ätt, slogo turkar, hedningar och kättare, och jag satt der och såg på allt, gladde mig åt vapnens klang och tackade min Gud. Mycket såg jag ock, som hade

kunnat komma mitt hjerta att brista, men hjertat låg ju i grafven till min grämelse och sorg.

Nu kom odlingen till detta arma land. Den sträckte sin hand öfver berg och dal, öfver skog och strand. Skogen föll och allt dess vildt, hjort och rå och björn och galt. Allt gick under, allt försvann. Kanoner dundrade, musköter smattrade, man stormade mitt slott. Andra tider, andra seder, det gamla lifvet var en saga blott. Dock långsamt föll min fasta borg, ty tappert jag höll ut från år till år som borgens gamle ande, jag den stolte Tattenbach.

Ännu en gång kommo vif och barn, bådo mig så varmt: »I Guds namn kom då gamle hedning?» Hedning är jag ej, ej jude ens, så god en kristen som någon ann, det skulle jag väl tro. Men här jag måste stanna. Jag kan ej vika från min post. Och så gick åter månet hundratals af år.

Ack att jag kunde bygga upp igen mitt vackra slott, min stolta borg och sedan sitta tiotusen år och skåda ut igenom fönsterkarm hur tiden går derutanför, men icke når in under mina tjocka hvalf. Men tankar blott, de bygga intet slott. Här blir mig tiden lång. Måntro, när nästa gång de komma vif och barn, skall jag dem följa då? . »

Ja säger du, och du vill bedja nu för mig. Haf tack'du kära barn, att du vill bedja ömt för en, som ingen känner mer på jord och ingen älskar mer. — Ja jag dig följer Herre Gud, som jag har ärat och bekänt. Må du ej straffa mig att jag här dröjt så länge an! Jag längtar till din himmel nu. Men manne Petrus skal den fromme man — mig släppa in i paradiset, der englar sjunga Herrens pris? Du säger: själf jag bedja skall. Det gör jag ock, jag ropar an Maria, heliga Guds moder — jag ber till Gud i himmelrik. Haf tack att du har unnat mig så många hundra år här på min borg. Haf tack att du ej brutit ned min själ, som folket här har brutit ned mitt slott, min gröna skog. Se'n all min härlighet förgått, jag känner nu min litenhet — hur allt är smått. O, tag mig Gud uti din himmel opp för Sonens skull, hvars kors och graf jag tappert har försvarat. Men se, hvem kommer der på dimmig sky af ljus omstrålad? Min hustru, mina barn! De minnas mig da än. De väntat mig i flera hundra år. De hviska ömt: »ja, kärlek trofast är, den ej förgår, der annan kraft är slö, den allt förmår. Kom följ oss nu». Javäl, jag följer Er. Nu kan det vara tid att bryta upp Men ack, hvem sköter om min gamla borg? Skall den här utan herre stå? Skall ingen mer lyda mina bud? — Din mening kan jag nu förstå. Du Herre vara vill, du Herre Gud.

(Någon tid derefter.)

Mitt kära barn! Hur lätt jag sväfvade nu! Jag måste tacka dig för vänlig hjälp för trogen bön. Såg du mig sist, hur bort jag sväfvade på rosigt sky, omstrålad utaf ljus och buren lätt af hulda väsen? Nu är mig allting annorlunda. Min dyra maka förde mig långt bort til ljusets verld, till ett af Herrens hus, en stjärna strålande och klar. Der mötte oss en engel, härlig, skön, af glans omfluten. Han ledde mig hän till en borg, ett gammalt slott. Der bodde far och mor. O, än en gång jag drömde mig tillbaka, till längesen förliden gyllne riddartid. Mildt och vänligt engeln lade handen på mitt hufvud. »Här», sade han, »skall du åter varda barn och sedan bli en riddare så god, en hjelte, oförskräckt, beredd att kämpa blott för sanningen till Herrens ära.»

Léf väl! mitt vackra barn, tag tusen tack! Förgät mig ej och bed för mig, den gamle Tattenbach.

* * *

Catharina har åter ordet. Till sist vill jag från denna sfer kasta ännu en blick på jorden.

Jag ser en härlig gestalt, omstrålad af bländande ljus. Det är ett väsen, som nått fullkomningens tröskel, en ande, som sprider ljus, kärlek och kraft omkring sig der han sväfvar fram genom rymderna. Menniskorna skulle kalla honom en engel. Se, han har en krans i handen, den håller han högt öfver jordens luftkrets och från densamma låter han falla blad och blommor ned till människorna på jorden. Här föll kärlekens röda ros, der tålmodets och sjelfuppoftningens hvita liljor, der lidandets himmelska törnen. Hvarje blomma, hvarje blad skall utveckla sig på jorden för att sedan i himmelen återförenas till en gloriekrans på mången ädel andes hufvud. Men utan törnen ingen ros, utan lidande ingen dygd, utan pröfning ingen seger.

Har rosen fallit på din lott, o människa, så bevara hennes fågning frisk och låt henne sprida sin ljufva doft; har du fått tornet, så var modig och tålig; har den hvita liljan blifvit din, så böj icke ditt hufvud i striden, var god och ren och se med förtröstan upp till Gud.

Den, som tappar sin blomma i smutsen, han kommer tomhändt hit. Öfver honom gråter engeln. Men de, som trofast vårdat sin blomma, jubla här i himmelsk salighet. Minnens därför Edra blommor, vården det gudomliga frö, som blifvit nedlagdt i Edra hjertan, älsken tornet såväl som rosen, båda äro Eder gifna till välsignelse.

SJUTTONDE KAPITLET.

En sfer för andliga studier.

Ernst och hans syster Henriette. En grekisk filosof förklarar den grekiska mytologien.

Den sfer, vi nu komma till, kan förliknas vid ett tempel eller en kyrka för hela denna trakt af andeverlden. Hit samlas andar från skilda håll för att njuta undervisning af högt stående, klarseende andar. Här få vi undervisning om mycket, som varit oss fördoldt: om Guds väsende, om andra verldar, andra solsystem o. s. v. Genom dessa högt benådade andar gifver Gud oss del af sin kärlek och sina bud; genom dem få vi också kunskap om, huru våra kära på jorden hafva det, ty deras klarseende blickar genomtränga med lätthet jordens atmosfär. De varsko oss, då våra anhöriga på jorden hotas af någon fara, och sätta oss i stånd att komma dem till hjälp. Dessa andar äro i vår verld de medier, genom hvilka vi kunna sätta oss i förbindelse med människorna på jorden; de utbilda också medier på jorden genom att bibringa dem mediumistiska gåfvor; de arbeta oförtrutet i spiritismens tjänst på utbredandet af en andligare och sannare uppfattning af de eviga tingen; de äro genomträngda af den renaste och starkaste magnetism; de äro verkliga medlare eller budbärare mellan Gud, andar och människor. Dessa andars fluider verka välgörande på människornas nerver, de bringa sömn och vederqvickelse åt de trötta och sjuka.

I denna sfer mötte jag en kär vän, som 40 år tidigare än jag hade lemnat jorden. Jag bad honom berätta mig sina erfarenheter från andeverlden.

Men först vill jag skildra hans död, som ännu står lifligt för mitt minne. Vi inträda i ett stort sorgehus. Familjefadern har dött i sin bästa mannaålder. Den unga enkan och alla barn stå gråtande omkring hans dödsbädd. Det yngsta barnet på sin

sköterskas arm ser på den döde med sina stora ögon, men förstår ingenting. De andra gråta och snyfta, så att hjertat kan brista, och enkan utropar: »O Gud! hvarför har du i så unga år beröfvat mig min make och barnen deras fader? Han var ju hela vårt stöd — och så god och rättänkande. Huru öfvergifna stå vi icke nu! Mitt förstånd står stilla vid detta hårda slag; endast hjertat kan klaga sin smärta». Sedan dess hafva mer än 40 år förflutit. De små barnen äro nu gamla män och qvinnor. Deras fader Ernst omtalade nu, huru det gått honom i andeverlden.

Gerna, sade han, vill jag för dig, käre vän, berätta hvad jag här upplefvat. Ehuru det redan förgått nära ett hälft sekel, sedan jag dog på jorden, står min dödsdag ännu så lifligt för mitt minne; det var mig så obeskrifligt svårt att skiljas från min älskade hustru och mina barn. Genom en lång och tärande sjukdom var jag beredd på döden, och som en tapper soldat såg jag honom skarpt i ögonen. Såsom god kristen tog jag sista sakramentet och öfverlemnade sedan allt i Guds hand.

Visserligen närde jag ännu en svag förhoppning om att Gud skulle låta mig få lefva för de mina, men när dödskampen begynte, förstod jag att allt hopp var ute. Jag tog afsked af de mina, tackade min älskade hustru för hennes kärlek och hennes omsorger samt välsignade mina barn och bad dem i trofast vänskap hålla tillsammans såsom länkar i en kedja. Min ande längtade nu att blifva befriad från den fysiska smärtan. En Guds engel kom och hjälpte mig att genomgå dödskampen. Det var min älskade syster Henriette. Hon tog mig sedan om hand och bar mig till en fridens bostad.

Huru länge jag dröjde der under hennes sorgfälliga och kärleksfulla vård vet jag ej. Då jag vaknade till full besinning såg jag Henriette stå framför mig som en strålande engel. Hon log vänligt emot mig och sade; du är nu förlossad från jorden.

- Ja, jag är död och dock lefvande. Men huru går det för min hustru och mina barn. Du kan förstå, att mina första tankar äro hos dem.

Öfverlemna dem i Guds beskydd, sade Henriette. Tro och förtrösta på Herren.

Då blef jag åter lugn. Jag var som en uttröttad vandrare, som tacksamt öfverlemnar sig åt andras omsorger. Med förtjusning lyssnade jag till andarnes sånger.

Men en dag grep mig en ousäglig längtan efter hustru och barn. Syster, sade jag, är det rätt att jag har i maklig ro ligger och njuter af englarnes musik, under det att det måhända går de mina rätt illa på jorden, under det att de gråta och sörja öfver min bortgång. Jag kan ej annat än förvånas öfver att jag är så lugn. Hvad har det blifvit af min forna energi? Men nu måste jag se de mina. Jag ber dig, för mig till dem!

— Ännu icke, sade Henriette, du är ännu för svag och förstår ej sjelf din belägenhet. Vänta tills du känner dig fullt återställd och hemmastadd här i andeverlden.

Bed och studera! Dessa ord voro mig alldeles obegripliga. Min otalighet och min längtan växte med hvarje stund som förgick. Jag var af ett mycket lifligt temperament. Min vistelse i denna fridens bostad blef mig slutligen outhärdlig; *Jag ville tillbaka till jorden*. Då sag jag på något afstand en grå gestalt, som vinkade åt mig. Jag gick till honom. Kom, sade den gråklädda, du vill till jorden. Jag vill föra dig dit. Vi begåfvo oss af. Huru skall jag kunna besknfva denna färd? Vi sväfvade genom flera luftlager såsom på en bred väg. Här mötte vi många, som kommo från jorden, några gingo jublande framåt, andra släpade sig mödosamt fram, andra åter måste bäras af vänliga, ljusa andar. En liten mörk man, som vi mötte, sade att han gått der i 100 år, men ännu icke funnit den rätta vägen. Några andar gingo också i samma riktning som vi ned till jorden. De voro antingen ljusgestalter, som

gingo att utföra någon mission på jorden, eller barnasjälur, som gingo till en ny inkarnation, eller besökande sådana som jag. Till hvilket land vill du komma? frågade min följeslagare.

— Till Österrike, svarade jag.

Nu voro vi på fast botten. Under vår resa märkte jag, huru min gestalt blef allt tätare i mån som vi närmade oss jorden. Så småningom antog den sin förra menckliga form, och då vi anlände till jorden såg jag ut alldeles som före min sista sjukdom. Detta förklarade min följeslagare vara en naturlag. Vi draga till oss jordiska fluider allteftersom vi nalkas jorden, och dessa forma sig efter vår senaste jordiska klädnad.

Ändtligen var jag hos hustru och barn, men ack, jag kunde ej göra mig på något sätt förnimbar. Det var en svår missräkning. Jag kunde icke säga dem huru mycket jag höll af dem, jag kunde ej gifva barnen mina förmaningar; det gick inte alls, som jag hade väntat mig. Jag gick ut till kyrkogården, till min egen graf, der grät jag bitterligen. Min Gud, bad jag, tag mig upp till dig, ty här kan jag ingenting uträtta.

Det som jag här så kortfattadt har berättat upptog en tidrymd af 3 jordeår. Så länge uppehöll jag mig på jorden under försök att utöfva något inflytande på menniskorna — att styra och ställa efter mitt hufvud, men allt förgäfves. Jag talade för döfva öron. Ingen menniska hörde mig. Men Gud hörde mina böner och sände mig åter min syster Henriette, som förde mig tillbaka från jorden igen. Nu var jag åter hos henne.

— Ser du, sade han, din brådska har icke gagnat dig till någonting. Man måste först lära sig huru man skall tala till menniskorna, så att de kunna förnimma det. Du har varit alldeles för ifrig, lär dig tålmod och förtröstan; *med en varm bön kan du härifrån uträtta mycket mera för de dina, än om du står midt ibland dem.* Gud har kallat dig ifrån dem — öfverlemna allt i hans hand.

Nu begynte för mig en härlig tid. Jag besökte de andesferer, der Kristus, vår förlossare, är lärare; jag fick lyssna till hans röst. Äfven Johannes och Paulus hörde jag der tillika med många andra höga andar. I ill ledare hade jag en mycket vis ande. Han förde mig vida omkring, ej blott till de saligas boningar utan också till omvändelseanstalter för vilsegångna andar, ja äfven sorgens hemvist besökte jag, der de andar bo, som icke känna Gud. Här kunde till och med jag uppträda som tröstare.

Under hela den tid af 40 år, som jag varit i andeverlden, har från första dagen till den sista en stämna från jorden trängt fram till mig. Det är min äldsta dotter, som hvarje dag, har bedit för mig — aldrig har hon försummat det — det har gjort mig så godt. Genom min ledare har jag ständigt erhållit underrättelse om de mina. Det var icke min uppgift att leda dem längre. Gud kallade mig bort. Men en fast förtröstan på Herren vann insteg i mitt hjerta. Da det såg som mörkast ut, sade jag till mig sjelf: »mina barn höra Herren till. Det är hans vilja, att de sjelfva skola kämpa sig fram. Han öfverskyggar dem med sin nåd». Underligt syntes det mig emellertid, att jag icke skulle hafva till uppgift att leda någon mera af mina barn än min äldsta dotter. Hon blef snart ett godt medium, mig till stor glädje och henne sjelf till mycken välsignelse.

Endast det uppdraget har fallit på min lott att i sinom tid afhemta mina barn från jorden, hvart eftersom döden kallar dem, samt att hjälpa dem i deras dödskamp, att föra dem till deras boning i andeverlden och att stå vid deras sida på räkenskapens stora dag. Beträffande några af dem blir detta för mig ett svårt värf att fylla.

* * *

Knappast hade Ernst slutat sin berättelse, så fick jag syn på en annan bekant från jordelivet. Han hade varit en stor filosof, en beundrare af Plato och det gamla Grekland. Jag har ofta med beundran och rörelse läst Greklands store diktare, men den grekiska mythologien har alltid förefallit som en gåta. Nu vände jag mig till denna ande och bad honom för mig förklara, huru man rätteligen borde förstå grekernas af så många gudomligheter uppfyllda himmel. Grekerna, kan man nästan säga, lefde tillsammans med sina gudar: de inhemtade deras vilja och råd genom oraklens prestinnor, de bådo dem om ynnestbevis och fingo sådana, de åtnjöto deras omvårdnad och skydd, men fingo också erfara deras vrede. Voro dessa gudar ingenting annat än andar? och om de såsom sådana en gång verkliga funnits, så måste de ännu finnas till; huru förklara detta?

Den gode filosofen, som sjelf en gång tillhört det gamla Hellas, gaf mig häröfver följande förklaring.

Menniskorna äro fallna, inkarnerade andar, hvilkas förnuft genom synder och öfverträdelse blifvit omtöcknad. De äro icke längre Guds rena och fria andar; hvarje jordinnevånare är en från Gud afviken ande, hvilken bär på någon skuld, som han på jorden måste aftjena. Dock sträfva människorna alltjemt tillbaka mot sitt gudomliga ursprung, men då Guds bild genom syndafallet blifvit fördunklad — hvilket egyptierna så sinnrikt symboliserat genom den beslöjade Isis — så hafva de sökt och trott sig finna det gudomliga under olika former och i skilda andeväsen. Greklands gudomligheter finnas nog ännu i dag, de äro lefvande verkande andar, ja skaror af naturandar, hvilka i lydnad för den ende Guden leda naturens krafter. Om man i dag påkallar de andar, hvilka hafva makt öfver de stora vattnen på jorden, så anropar man i sjelfva verket grekernas Neptun; påkallar man dem, som råda öfver jordens fruktbarhet, så anropar man Ceres o. s. v. Under hvarje gudasaga ligger dold en djupare andlig sanning. Allt som lefver och rör sig i naturen ledes genom särskilda grupper eller kategorier af andeväsen. I hvarje rörelse ligger en intelligens, en odödlig kraft, som följer skaparens vink.

Men förutom dessa naturandar gifves det äfven andar, hvilka särskildt hafva till uppgift att vårda sig om människorna. Så t. ex. hafva några det uppdraget att till andeverlden hemföra de genom döden förlossade andarne (Charon), andra åter att leda återfödelsen till jorden. Det finnes andar, som vårda sig om de sjuka genom att bibringa dem, stärkande fluider, det finnes fridsandar, men det finnes också andar, som sprida tvedrägt och verka hat. Olympens goda likaväl som underjordens onda andar äro ännu till finnandes.

Om en spiritist och särskildt ett medium, gjorde till sin uppgift att studera olika andetyper, så skulle han snart återfinna naturfolkens gudagestalter och sagoväsen. Hos dessa folk förekommo mycket oftare än bland våra dagars menniskor medier och klarsynta, ty genom umgänget med deras s. k. gudar stodo andeverldens portar för dem på vid gafvel.

Gamla tidens mager voro likasom vår tids ockultister och fakirer förtrogna med andeverldens krafter och kunde därför också beherska dem och med dem utträta ting, som okunnigheten kallar underverk. Ingenting saknar en själ. Under allting döljes ett andelif, en odödlighet.

Judarne egde tron på den ende store Guden, hvilken tro Kristus ytterligare utvecklade, men Kristendomen förblef icke i sin ursprungliga renhet och enkelhet som just utgjorde dess storhet. Katolicismen nöjde sig icke med att anropa Gud allena, den införde också en tillbedjan af jungfru Maria, af skyddsandar och skyddshelgon — återigen således en hel skara af små gudar. Den okunniga katolska menigheten anropar dessa gudar och helgon med en orygglig förtröstan, och så har den gamla öfvertron återigen fått

näring och gifvit sig luft i ett månggudereri, icke mindre utprägladt än de forna grekernas och romarnes. För hvarje särskildt menskligt behof gifves det enligt de katolska bönböckerna ett särskildt skyddshelgon: den helige Joseph beskyddar den resande, den heliga Barbara krigaren, den helige Aloisio ynglingar, den heliga Agnes jungfrur, den helige Isidor bevakar fältens gröda, den helige Florian afvärjer eldsvådor, den helige Rochus botar halssjukdomar och den heliga Apollonia tandvärk, den helige Georg beskyddar ryttare, den helige Hubertus gifver lycka på jagt, den helige Antonius af Padova lyssnar till fruktsamma hustrurs klagan, och på hvarje bro står den helige Nepomuk som vattengud på vakt. Hvarje helgon besitter en särskild kraft, i synnerhet är detta förhållandet med jungfru Maria, hvilken böner Gud icke kan afslå. Så sade också de gamle grekerna: Zeus kan icke neka Afrodite en bön.

Så kom protestantismen och nedslog alla dessa bigudar och återställde tron på en enda Gud, likasom fordom kristendomen gjorde ett slut på hednaverldens månggudereri.

O, menniskor! Bedjen till Gud allena, ty hvad han icke vill gifva Eder, kan heller ingen annan ande aftvinga honom. Gerna mån I umgå med andarne, låta Eder ledas af de goda, undvika de dåliga och hjälpa de olyckliga, ty alla, äfven Maria, äro inför Gud Edra likar, äro Guds barn, men att åstunda ett öfvernaturligt eller mot de andliga lagarne stridande bistånd af en ande, vore det ock Maria, ett helgon eller en af Greklands gudar, är ett vanvett, ty Gud allena eger all makt i himmel och på jord. När skola menniskorna ändtligen komma till insigt om denna sanning?

ADERTONDE KAPITLET.

En sfer för vetenskapliga studier.

En interview med Franz Baader. Ladislaus' yttrande om de fluider, som omgifva menniskan.

Det har ofta blifvit sagdt, att andeverlden erbjuder goda tillfällen till intellektuel utveckling i alla riktningar. Den sfer, vi nu komma till, är en sådan uppehållsort för kunskapssökande andar. Här finnes en mängd både lägre och högre bildningsanstalter. Ja, hela denna sfer kan betecknas som ett stort universitet, der höga andar meddela undervisning i olika ämnen. Den är också en utbildningsanstalt för andar, som i moraliskt afseende nått den mognad, att de stå färdiga att öfverflyttas till högre verldar. Härifrån är det äfven, som jordens vetenskapsmän rekryteras, och deras vetenskapliga forskningar inspireras.

Jag har här träffat flera bekanta från jordelivet och det just af de allra värdefullaste — män och qvinnor, hvilka med ord och gerning tjenat Gud.

Som jag visste, att en af mina vänner på jorden länge haft en mängd frågor på hjertat, ville jag begagna mig af tillfället att här uppsöka någon, genom hvilken hon kunde få dem besvarade. Jag vände mig därför till en ande vid namn Franz Baader *, som lofvade att villfara min önskan. Jag vill, så godt jag förmår, återgifva deras genom mig förmedlade samtal.

* Förmodligen teosofen * [Franz von Baader](#), en anhängare af Jakob Böhme. Ofvers:s anm.

- *Kan atheismen på vetenskaplig grund vederläggas?*

- Atheismen hvilar på alldeles ovetenskapliga grunder, den är icke fotad på någonsomhelst positiv eller vetenskaplig basis, den är endast ett påstående, en filosofi. På logisk väg är den redan tusentals gånger vederlagd och kommer, i mån som den andliga uppenbarelser stegras, att äfven på vetenskaplig väg vederläggas.

Gifves det icke något aprioriskt (=uavhengig av erfaringen) bevis emot atheismen ?

Det aprioriska beviset ligger i tillvaron af en andeverld, som genom studiet af spiritismen allt mera och kraftigare ådagalägges. Dessa bevis skola, allt efter som kännedomen om den andliga världen vidgas, blifva så rikhaltiga och kraftiga, att de icke skola kunna omkullstötas.

Finnes det då icke något direkt bevis för Guds existens ?

Ett sådant bevis i ordets stränga bemärkelse är på jorden omöjligt att uppställa, nemligen ett positivt bevis för Guds tillvaro och personliga väsende. För andens tillvaro och odödlighet finnas många bevis, och derifrån kan man sluta sig till Guds.

Är skapelsen att betrakta som en godtycklig akt of Gud eller kan äfven Gud vara underkastad en lag?

Gud och lagen äro ett, Gud och skapelsen äro ett Gud och lifvet äro ett. Gud kan aldrig tänkas såsom skild från vare sig lagbundenheten, skapelsen eller lifvet .

— Äro de matematiska sanningarna Gud påtvungna, eller äro de af Gud bestämda?

— De matematiska sanningarna äro såsom sådan en bild af Gud. Det gifves ingen sanning utan Gud. Han är sjelf den högsta positiva, matematiska sanning. Han är enheten, början, ur hvilken alla andra tal äro sådana en bild af Gud. Det gifves ingen sanning utan Gud. Han er själf den högsta positiva, matematiska sanning. Han är enheten, början, ur hvilken alla andra tal äro härlädda.

- Herska i hela universum samma krafter, samma lagar?

- ja , ty allt har samma ursprung, Gud.

— Men kommer man icke genom antagandet af oföränderliga lagar till naturalism och atheism? Nei icke om man resonnerar förnuftigt om man fasthåller, att Gud och de lagar, som regera universum, äro ett-, tvärtom måste dessa lagar då bevisa Guds existens. Utan Gud skulle det öfver hufvudtaget icke finnas någonting; allt vore ett kaos. Det högsta förnuftet har lagar, hvilkas storhet och rackvidd menmskan med sin djuriskt-menskliga organism aldrig kan fatta.

— Huru skall man kunna ådagalägga (legge-for-dagen/manifestere?) tillvaron af det öfverjordiska — eller, som man oegentligt brukar uttrvcka sig, det öfvernaturliga?

- Genom studiet af förgångna tidens andliga uppenbarelser likaväl som genom magnetismens och spiritismens fenomen i våra dagar. Bäst sker det genom goda och tillförlitliga medier.

— Huru kan allas strid mot alla och allt lidande i världen vara förenlig med Guds godhet:

Genom strid kommer frid och harmoni. Deruti består just Guds godhet, att han låter det onda, som uppkommit genom andarnes fall, luttras i strider och lidanden, så att det förbytes i godt och slutar i salighet. Det är Guds godhet, att han icke låter någon förgås.

Bevisar människornas syndfullhet, att Gud icke velat eller kunnat göra dem bättre?

Menniskornas synd är en följd af andarnes fall och olydnad. Gud har icke skapat någonting orient. Andarne hafva sjelfva besudlat sig med synd, men genom Guds kärlek skola de åter varda rena.

Om verlden är evig, huru kan den då sägas vara skapad af Gud?

Utan Gud ingen evighet, utan Gud ingen skapelse. Evigheten förutsätter en ständigt verkande, aldrig hvilande intelligens, nemligen Gud, Skaparen.

Har sålunda icke allenast hvarje individ utan äfven hvarje väsensatom en evig tillvaro?

Så är det.

Men om skapelsen är evig, hvad har den då för mål?

Dess mål är harmoni och evigt lif.

Om ingenting uppstår och ingenting förgås, hvaraf kommer då formen och dess vexlingar?

Formen är en följd af andarnes fall och en deraf härflytande förtätning af alla ämnen och alla fluider. Formens växlingar åter äro ett medel till andarnes utveckling, men tjena också till att småningom ånyo förtunna alla ämnen och fluider.

Är skapelsen utan gräns i såväl tid som rum?

Gud allena känner sin skapelse, sitt rike, antalet verldar och individer. Ingen kan fatta universum utom Gud.

Hafva de frön, som utgjort begynnelsen till jordens organiska lif, utifrån blifvit tillförda jorden ?

— Fröets materiela underlag har utgått af jordens eget stoff, men dess gröningsförmåga, dess organiska lif är en utifrån kommen kraftimpuls. Det är ljusets lifgifvande element, som väcker det mottagliga fröet till en spirande brådd. Hvarje verld har sin egen luftkrets, hvaruti de element finnas kringsspridda, som befrukta planetens organiska embryon, men det är solljuset, som förmedlar denna befruktning.

Kunna organiska frön öfverföras från en verld till en annan?

- Endast på det sätt, att de transformeras eller ombildas. En blomma på Venus kan t. ex. icke såsom sådan direkt öfverföras till jorden. (Venus' laveste/"fysiske" plan er på en [höyere materie-frekvensiell](#) oktav jf. annen informasjon.rø-anm.-[mer/link](#)) Den måste först till sina beståndsdelar upplösas och sedan åter sammanfogas på ett sätt, som passar för de nya förhållandena på jorden.

- Nu till ett annat ämne: kan bönen ändra Guds vilja?

- Nej, människan tänker för smått om Guds vilja. Hon vill så gerna sjelf leda sitt öde och beder därför Gud om skenbara förmåner, som äro oförenliga med Guds vilja. Den gudomliga viljan är allvis och rättfärdig. Människan borde med full förtröstan öfverlemna sig åt denna viljas ledning. Bönen har emellertid en hjälpande, stärkande, helande kraft, den drager sådana krafter ned öfver den som beder.

— *Kan menniskoanden inverka förädlande på naturen?*

Ja, i högre grad än du kan ana; anden verkar väckande och lifgifvande på naturens slumrande krafter, och denna förmåga växer i samma mån som anden när en högre utveckling.

— *Säg mig ännu en sak: då I andar genom spiritistiska medier meddelen Eder undervisning till människorna, kunnen I vara förvissade derom, att hvad I sägen verkligen är sanning och icke hvilat på subjektiva villfarelser?*

Hvad som för människorna är uppenbarelse är för oss vetande.

Huru kunnen I bevisa för människorna sanningen af Edra ord?

För den, hvilkens sinne icke är öppet för andliga ting, gagnar inga bevis. Den, som icke har den rätta mottagligheten härför, måste först tillkämpa sig densamma.

Då I meddelen Eder genom ett medium, är detta en akt allenast af Eder vilja, eller förbruken I äfven nervkraft på mediet, och, i sådant fall, behöfver denna kraftförlust ersättas?

Icke allenast vår tanke och vår vilja utan äfven våra magnetiska fluider inverka på mediet, men någon ersättning deraf behöfves icke, då det egentligen aldrig kan vara tal om någon förbrukning.

Sen och hören I hvad som sker på jorden?

Ja, så långt vi det behöfva, och det är oss medgifvet. De utvecklingsstadier vi redan passerat äro för oss såsom lefvande bilder; rörande dem vi hafva att genomgå, få vi undervisning.

Måsten I förflytta Eder i rummet, om I viljen meddela Eder på någon viss ort på jorden?

Naturligtvis, eftersom vi för att meddela oss måste sätta oss i förbindelse med mediets magnetiska fluider.

Finnes det icke tillräckligt med medier på jorden för att samma uppenbarelse samtidigt må kunna framkomma på flera håll?

Det sker ju också. Om du grundligt studerar spiritismens annaler, skall du finna huru öfverenstämmade meddelandena äro, ehuru erhållna genom vidt skilda medier.

Huru kommer det sig då att verlden icke häpnar deröfver och skänker Edra meddelanden större uppmärksamhet?

Den så kallade verlden är ingen vän af andliga fenomen. Kristus utförde de mest förvånansvärda och hans samtid sade: han är besatt af djefvulen; våra dagars menniskor tro icke mera på hans under.

— Kunna andar ingifva mig tankar, som jag bestämdt måste förnimma såsom kommande från dem?

Du far mottaga en mängd tankar fran olika andar, men du vet icke hvarifrån de komma, derför att du icke tillräckligt skarpt iakttagert dem och analyserar, hvilka som äro dina egna, och hvilka som äro dig ingifna.

— Förstån I alla jordens språk?

Hvad är språket? Icke förstå vi Eder genom orden; det är tanken vi uppfatta. Språk och nationalitet äro jordiska förhållanden, som här i andeverlden måste bortfalla. Här inträda andra förhållanden; vi hafva en annan art af uppfattning. Vi förstå menniskorna, hvad språk de än tala, ty vi förstå dem andligen. Deremot ar det svårt för oss att genom ett medium skrifu ett språk, som mediet icke förstår-, detta lyckas endast genom fullkomligt mekaniska medier. Vi måste ofta rätta oss efter mediet, något som betydligt begränsar våra meddelanden; *derför hafva vi också så svårt att uttrycka oss klart.* Vi måste taga vara på och söka utveckla mediets slumrande anlag och förmögenheter. För att genom ett medium kunna få fram ett meddelande måste man hos mediet finna åtminstone ett frö till det, som man vill säga.

— Mottagen I allt, hvad I meddelen oss, från högre andar? Är det sålunda måhända ett ständigt mottagande ett instämmande uti och ett

meddelande af högre sanningar? Hvad I på det sättet kunnen göra mycket godt på jorden!

Fullkomligt riktigt har du uppfattat denna vår verksamhet.

Meddela sig icke äfven många dåliga andar, hvilka icke genast kunna såsom sådana ertappas?

— Tyvärr ganska många. Derför sade också Jesus: »pröfven andarna; på deras ord och deras verk skolen känna dem».

Huru skall ett medium kunna hälla sådana andar ifrån sig?

Endast genom bön — genom godhet och tålmod. Umgänget med andeverlden kan vara både till välsignelse och till skada. Det blir till välsignelse om allt är bygdt på Gud, om mediet och dess omgifning äro besjälade af tro och kärlek i Kristi anda; det blir till skada, om det bedrifves såsom förvärfvskälla, (=inntektskilde) eller såsom ett gyckelspel (morospill) för att tillfredsställa nyfikenheten.

* * *

Jag träffade i denna sfer äfven en gammal vän vid namn Ladislaus. Han kom mig så vänligt till mötes.

”Så kärt för mig, sade han, att träffa dig min goda vän här i detta fridens land!”

”Du vet hvilken lång och tärande sjukdom jag hade att utstå på jorden. När dertill äfven kom blindhet, måste jag verkligen uppbjuda hela min kristliga tro för att icke brista i förtröstan till Herren. Nu njuter jag i fulla drag af den frid, som här är rådande. För mina studiér finnes här också ett rikligt stoff. Vi äro en mängd andar, som arbeta tillsammans. Vi göra långa resor i rymden och tillryggalägga på ett ögonblick vägsträckor, som på jorden skulle kräfva många år.

Anblicken af det hela — det I kallen himmelen — är härifrån obeskrifligt härlig. Man ser här som i ett väldigt panorama de aftryck i astralljuset, som handlingerna gjort. Så t. ex. kan jag se hvad som försiggått och försiggår på jorden — vackra bilder, men också ruskiga sådana. **Första tiden efter min död förstod jag ingenting.** Det hela föreföll mig som ett kaos, ett virrvarr utan början eller slut, men snart märkte jag, att det fanns en ordning, ett visst system i hvarje rörelse; jag lärde mig att i allting se dess sanna väsende. Förmågan att se och att förstå utvecklades också så småningom.

Storartadt är det också att betrakta dessa oräkneliga andeskaror, som passera jorden. De födas och dö och återfödas, allt efter bestämda lagar; och dock är icke den enes öde lik den andres, hvar och en är en individ. Äfven växter och djur äro lifvade af en själsprincip, som, då det organiska lifvet slocknar, genast lemnar det materiela omhöljet för att omedelbart derefter ånyo dyka upp i en annan form och gifva lif åt ett annat exemplar af växt eller djur. Det gifves ingen död, ingen förintelse; allt lefver upp igen. Ande, själ och materia äro lika eviga men underkastade ständiga förvandlingar. Så är allt odödligt i Gud.

Det är något obeskrifligt storartadt i detta perpetuum mobile. Då rena andar stiga upp från jorden, taga de med sig sjäselement, hvilkas vidare utveckling de åtaga sig. Och likaså, då en god ande nedstiger i materien, för han med sig och omgifver sig med renade sjäselement. Så är hvarje ande medelpunkten för sin egen lilla verld. Han omgifver sig med sina egna fluider, krafter och elementarsjälur. Derför kunna goda människor verka så välsignelserikt och onda så förderfbringande — derför kännes det som en

lättnad då en dålig människa dör, då deremot en god människa lemnar en lucka, som icke så lätt fylles. **En god människa höjer genom sin goda vilja och sina ädla tankar själslifvet omkring sig.**

Det od, * som omgifver en sådan människa, är rent och etheriskt, under det att den onda människan neddrager och förtätar sin omgivande sfer.

* Od är en af Reichenbach införd benämning på den magnetiska kraft, som utgår af människan och som tillika under olika modifikationer såsom den fundamentala lifskraften finnes och verkar inom hela universum. Se följande kapitel.

Q/v ers:s anm.

Dess od-utströmning är därför tung och osund. Derför kunna också goda tankar verka uppbyggande, helande, stärkande, under det att onda tankar äro neddragande, försvagande, ja rent af sjukdomsvällande. Goda människor verka harmoni och sympati, då onda deremot sprida tvedrägt och illvilja.

Människan skulle kunna verka oändligt mycket icke blott för sina medmänniskor utan äfven på den natur, som omgifver henne, på växt-och djurverlden, men hon är ännu så långt ifrån att känna de krafter, som slumra inom henne. Ack, att hon blott ville börja med att utforska sin egen ande och den odkrets, som omgifver henne. Deruti ligga dolda krafter, hvarom hon ännu icke har någon aning.

Många sjukdomar t. ex. hafva sin orsak i förskämd luft, men hvad är det som gör luften förskämd. Det är en förruttnelse af de mikroskopiska organismer ur djuroch växtriket, som finnas i luften. Här kan den magnetiska kraften hos en god ande verka renande, förvandlande och lifgivande. Människor skulle kalla det ett under, men det är helt enkelt verkan af en naturlag. Ack att herrar läkare ville studera den helande kraft, som ligger i magnetismen!

NITTONDE KAPITLET.

Odljusets sfer.

Baaders och Mesmers yttrande om odljuset.

Ännu en gång sammanträffade vi med Franz Baader. (Förmodligen teosofen [Franz von Baader](#), en anhängare af Jakob Böhme.)

Han förde oss öfver till en angränsande sfer, hvilken han betecknade såsom de magnetiska och elektriska krafternas samt odljusets sfer. Från denna sfer, sade han, härstamma män sådana som [Edison](#) och [Reichenbach](#). Härifrån utgå till jorden fluider, hvilka bringa människorna helsa och nervkraft. Genom en egendomlig sammanställning af krafter har man här lyckats konstruera en apparat, medelst hvilken man med ljuset som förmedlare kan samtala med innevärdarne på en och annan af de planeter, som tillhöra vårt solsystem, särskildt Venus. ([se foran](#))

* Jemför den af Bell uppfunna fotofonen (ljustalare), en telefon, der den elektriska ledningstråden ersattes af de reflekterade solstrålarna. Öfvers:s anm. (*Husk boken er mer enn 100år gml. Rø-anm*)

Genom odkraften kunna storartade ljuseffekter erhållas. Od kan lysa som solen, och dess strålar kunna sändas till andeverldens mörka regioner för att lysa och vägleda de andar, som der hafva sin dystra boning. Med hjälp af odljusets motoriska kraft har man också konstruerat ett slags fortskaffningsapparat, (no; transport-enhet? Formoder det er magnetisk drevne farkoster jf. annen ["höyere nivåer av Venus-informasjon"](#). Rø-anm.) - som en gång genom någon ande från denna sfer skall komma jorden till godo.

Från denna sfer komma andarne ofta för att bringa hjälp vid de olyckor, som hemsöka såväl jorden som de lägre andesfererna, ja, de lyckas icke sällan att afvärja sådana olyckor. Från särskilda stationer signaleras, när en fara hotar, och med tankens snabbhet ilar räddningsmanskabet härifrån till den punkt, der deras hjälp behöfs. (NossoLar er eksempel på en slik "stasjon" opprettet for århundrer siden for å forberede "ragnarokksfasen" på det fysiske planet (som jf. Martinus går fra ca.1914 > 2028... +) "NossoLar" altså opprettet på mellomplanet mellom midlere astralfrekvens-verden og det jord/grov-fysiske planet. Rø-anm.)

Elektriciteten är redan en känd sak på jorden. Magnetismen håller på att bana sig väg, men är ännu föga känd. (igjen; skrevet for ca 120år siden eller mer) Båda äro de barn af odljuset, denna den största af alla krafter, men för det menckliga vetandet ännu aldeles fördold. Od är så att säga själen, eller rättare den motoriska kraften, icke allenast i magnetism och elektricitet utan äfven i allt som lefver och rör sig på jorden. Det är svårt att gifva en tillfredsställande förklaring på hvad od egentligen är, ty det menckliga språket saknar uttryck för de nya begrepp, som här föreligga, men allt som finnes till, allt som lefver, har sitt odljus, sin odvibration.

Äfven [Mesmer](#), som vi här träffade, yttrade några ord rörande odljusets inflytande.

Tanken, sade han, är andens odvibrationer. På odvibrationer grunda sig alla psykiska företeelser, såsom kärlek, sympati, hat, antipati, mod, fruktan o. s. v. äfvensom alla sjukdomsytringar. (sannsynligvis et aspekt av Martinus følelser/kjænslo-energien, eller m a o, astrallegemet/astralenergien. Rø-anm.) Men tankens odvibrationer hos en ande väcker till lif odvibrationer hos andra andar eller menniskor, hos djur och växter, ja äfven hos ljuset. Att utforska lagarna för dessa vibrationer, det är vetenskaplig forskning, att känna dem, det är att känna allt; att kunna framkalla, attrahera eller repellera olika odvibrationer, det är att beherska naturen.

Ensamt menniskor emellan gifves det en sådan mångfald af outströmningar af de mest olika slag, att ett menniskolif icke räcker till för att studera dem alla. De odvibrationer, som utgå från en dålig menniska, äro laddade med illvilja och hat. Ett ord af hat och hämnd har sina olycksbringande odvibrationer, som rulla vidare från generation till generation, attraherande dåliga andar, hvilka omsätta det hatfulla ordet i handling.

Likaså följdriktigt verkar ett godt ord till välsignelse. Ja, ett kärleksfult ord, en vänlig tanke, kan attrahera höga goda andar, hvilka utföra den kärlekshandling, som låg i tanken.

Tänk på Kristus: huru kunde icke ett enda ord af honom utdrifva de onda andarne och göra sjuke helbregda. Häraf kunnen I också första hvilken kraft det ligger i bönen. Om många menniskor samtidigt förena sig i en brinnande bön, hvilken härlig harmonisk musik af odvibrationer, och hvilken kraft ligger icke i en sådan samfäld bön!

TJUGONDE KAPITLET

Lyckliga andars sfer.

**Hubertus' helsning till jordens spiritister. Jonas' helsning till mediet.
Katharinas afsked till läsaren.**

Vi beträda ännu en sfer, den sista, men jag afstår från försöket att skildra de intryck jag här erfar. Jordens fattiga språk saknar härför erforderliga uttryck. Jag vill därför inskränka mig till att återgifva de tankar, som ett par af de lyckliga andar, med hvilka jag kommit i beröring, önskat, att jag på detta sätt måtte frambära till mina vänner på jorden.

Jag träffade här en ande vid namn Hubertus, som mycket intresserade sig för spiritismens utbredande på jorden. Han bad mig öfverbringa följande helsning.

Förtrösten på Gud! Förliten Eder äfven i Edra svåraste stunder på Honom allena! Ja, I alla, som kallen Eder spiritister, följn Kristi exempel, lefven ett lif i sjelfförsakelse, gören Eder värdiga att kallas kristne. Edert arbete är svårt i denna tid af materialism och ofördragsamhet. Edra bästa vänner skola öfvergifva Eder för Eder tro på en andeverld, kyrkan skall stöta Eder ifrån sig, men blygens ej att öppet bekänna Eder tro såsom apostlarne bekände sin.

Spiritismen fordrar sanning i vår kärlek till vår nästa. Huru skall då denna kärlek vara beskaffad för att vara sann? Många söka den i ett vankelmodigt eftergifvande för andras åsigter; ena dagen är man bland andligt tänkande en varm spiritist, den andra är man bland kyrkans lärare ortodox och en tredje är man bland materiellister en tviflare. Den vankelmodige finner allting skönt och sant, huru man än framställer det. Det fattas honom mod att bekänna en egen öfvertygelse, han vill icke såra någon genom motsägelser, och detta kallar han tolerans och människokärlek. Han dömer mildt men utan urskilning. Det fattas honom en djupare känsla af sanningens kraft.

Sedan gifves det sådana, hvilkas kärlek till nästan inskränker sig till en viss sekt eller en viss nation. Man är offervillig, men endast mot dem, som tänka lika med en sjelf. Äfven fast man är kristen, gör man sig icke samvete öfver att döma rätt hårdt öfver sin nästa, och ordet fördömelse sväfvat allt för ofta på läpparne. Den människokärlek, som inskränker sig till allenast en viss kyrka eller en viss nation, är icke den kärlek, som Jesus utöfvade då han sade: »Kommen till mig I alle, som ären uttröttade och betungade, jag vill vederqvicka Eder.»

Den kärlek, som icke har mod att säga sanningen, är icke den rätta. Till kärleken hör icke allenast hjerta utan äfven förstånd. Om någon ber dig om ett råd, så låt ditt förstånd tala uppriktigt, äfven om hjertat skulle blöda dervid. Har man det högsta målet i sigte, måste den sanna kärleken ofta vålla smärta. Eder kärlek vare fullkommen, rättvis och uppriktig. Aflägsnen allt vankelmod från Eder kärlek, frukten icke att vålla smärta, fören frimodigt sanningens talan till Guds ära och till framgång för den heliga sak I förfäkten. Men vakten Eder för partianda, som fördunklar omdömet. Frukten deremot icke för Edra fiender, lemnen dem åt Gud.

En annan ande vid namn Jonas riktade följande ord till mediet: *)Kraften att bota sjuka är en Guds gåfva. Gud förlänar sina andliga gåfvor at sadana, som söka dem i barnslig tro och förtröstan.

*) Som bekant är Adelma von Vay ett utmärkt botande medium.

Öfvers:s anm.

Man läser sig icke till dem i böcker. Ett rent hjerta och en fast tro äro bättre förutsättningar för erhållande af kunskap om gudomliga ting än ett högmodigt hufvud fullproppadt med boklig lärdom. Det högsta af allt är kärleken till Gud, men dermed befattar sig icke vetenskapen. Äfven jag

kallades på jorden en lärd man, men huru har jag icke efter döden fått lära mig att se allt med andra ögon-, huru mycket har jag icke sedan dess haft att lära, och huru djupt har jag icke kommit till insigt om, att all lärdom, som icke hvilar på Gud, är ett tomt styckverk. Menniskorna betvifla de upphöjdaste sanningar: Gud, odödligheten och möjligheten af ett umgänge med andeverlden. Mitt barn! tvifla aldrig, utöfva din botande kraft med tro och förtröstan till Gud!

Hvem har gjort större kraftverkningar än Kristus och hans apostlar? Hade de studerat medicin? Nej, men kärlek och tro hade de i högre grad än någon annan.

Anden är starkare än köttet, man måste blott lära sig känna de krafter, hvaröfver han förfogar. Lät Guds nåd växa till inom dig, och du skall blifva delaktig af Hans kraft.

Jag står nu vid målet för min färd och slutar här mina bristfälliga skildringar öfver densamma.

Till dig min vän — hvem du än är, som läst mina anteckningar — säger jag ett tack och farväl? Du bör nu kunna göra dig en föreställning om hvad som väntar dig sjelf, när en gång för dig befrielsens timma slår. Du vet, att ingen blir fördömd. **Fördöm du heller ingen!** Du känner, att onda magter vilja draga dig ned, men du känner också, att det finnes goda, som vilja stödja och upprätta dig. Följ de senare! Vandra rättfärdighetens väg! Älska Gud öfver allting och din nästa såsom dig sjelf
- detta är hufvudsumman af lagen.

tysk onlinebok av samme forfatter: Geist-Kraft-Stoff | [annen bok av oversetteren, O. Busch](#)